

Udvalgte
Danske Biser

fra

Middelalderen;

efter

N. S. Bedels og P. Syvs

trykte Udgaver.

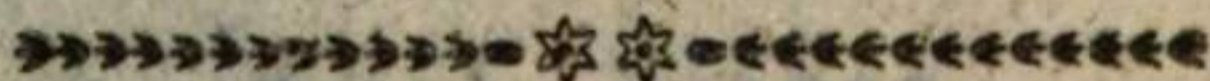
og efter

haandskrevne Samlinger

udgivne

af

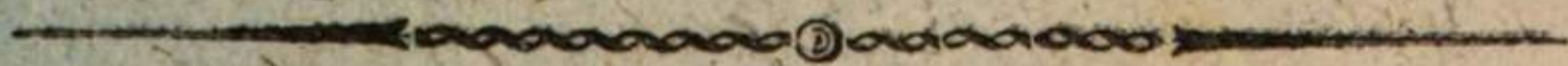
Nyerup og Rahbek.

3^{die} Del. 2^{det} Uffnit

eller

4de Tome.

Kjøbenhavn, 1813.

Trykt og forlagt af Directeur J. F. Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1813

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

OF THE EAST ASIAN DEPARTMENT

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

CHICAGO, ILLINOIS

1813

LIBRARY

OF THE EAST ASIAN DEPARTMENT

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

CHICAGO, ILLINOIS

Fjerde Afdeling.

Romantser og Ballader

2det Afsnit.

CLXVI.

U n g A r e l v o l d .

1ste Vers.

De Kongens Mænd ride paa Bolde,
De bede baade Hjerte og Hind;
De funde under den Lind saa grøn
Et saa lidet Kind.
Udi Loftet der sover stolten Eline.

2. Toge de op den lille Mard,
Svøbte hannem i Raaben blaa,
Førde de hannem til Kongens Gaard,
De lode hannem Fostermoder faae.
Udi Loftet o. s. v.

3. Førte de hannem til Kirke,
Christnede hannem om en Nat,
Kallede de ham ungen Arelvold;
De dulgde hannem meden de maatte.

4. Fostrede de hannem i Vintre
Udi fulde Vintre tre;
Han blev det vænneste Barn,
Man vilde med Dine see.

5. Fostrede de hannem saa længe,
Han var vel femten Aar,
Han blev til den gjæveste Svend,
Som rider i Kongens Gaard.
6. De Kongens Mænd gaae i Gaarde,
De skyde med Stang og Sten;
Frem triner ungen Hr. Arelvold,
Han skyder dem alle til Men.
7. "Bedre maatte Du gange i Højeloft
Dg lede efter Moder Din,
End Du gaaer her paa Bolde
Dg skyder os alle til Men."
8. Svarede det ungen Arelvold,
Han blev i Kinder saa bleg:
"Jeg skal vide, hvo min Moder er,
Førend jeg kommer i Eders Leg."
9. Det var ungen Arelvold
Han var saa tyst i Sind;
Saa gaaer han i Højeloft,
Adspørg kjær Fostermoder sin.
10. "Hør I det, kjær Fostermoder!
Hvad jeg spørger Eder ad:
Vide I Noget om Moder min,
I sige det overbradt!"

11. "Hør Du det, kjære Arelvold!
Hvi tager Du saa paa?
Jeg veed Din Moder hverken levende eller død,
Det siger jeg paa min Tro."
12. Det var ungen Arelvold
Dg han tog til sin Kniv:
"J skulle mig enten min Moder vise,
Eller det skal koste Eders Liv."
13. "Da gik Du Dig i Højeloft,
Dine Ord maa Du vel føje,
Du kald hende kjær Moder Din,
Som bær Guldkronen hin høje."
14. Det var ungen Arelvold
Dg svøber han sig i Skind,
Saa gaaer han i Fruerstue
For Fruer og Somfruer ind.
15. "Hel sidde J Fruer og saa J Møer
Somfruer og høviske Qvinder,
Dertil og min kjæreste Moder,
Om hun er ellers herinde!"
16. Alle da sadde de stolte Somfruer
Dg ingen torde svare et Ord,
Foruden hin s Fru Eline,
Hun satte sin Krone paa Bord.

17. "Hel sidde I min rette Moder
Med hvide Hænder og Sløve,
Hvor er den Søn I fødte i Løn?
I bærer Guldkrone den høje."
18. Længe da stod stolten Eline
Hun svarede ikke et Ord;
De samme Kinder som før vare røde,
De bleve sorte som Jord.
19. Hun tog Guldbrase af sit Bryst,
Hende kom saa Meget i Hue:
"Aldrig sk jeg nogen Søn udi Løn,
Nu hjælpe mig Gud og vor Frue!"
20. "Hør! I det, kjær Moder min!
Lykkes Eder ikke være stor Skam,
At I haver det saa længe dulgt,
Bære Moder til sliig en Søn?"
21. Hør I det, allerkjæreste Moder!
Hvad jeg monne Eder sige:
Bide I Noget af Fader min,
I maa det ikke tie."
22. "Gaf Du Dig udi Højeloft,
Du maatte vel føje Dine Ord;
Du kald den være kjær Fader Din,
Som Riddere tjene til Bord.

23. Gaf Du Dig i Kongens Sal
For Riddere og Hofmænd ind,
Seer Du Erland Kongens Søn,
Du kald hannem Fader Din."
24. Det var ungen Arelvold
Han arler Skarlagens Skind,
Saa gaaer han i Kongens Sal
For Dannerkongen ind.
25. "Hel sidde I Riddere og Svenne
Dg drikke baade Mjød og Bin,
Dgsaa min allerkjæreste Fader,
Om han er ellers herinde.
26. Hel sidde I kjære Fader min!
Jeg kaldes et Hittébarn.
Det klager jeg allermest for Eder;
Tykkes Eder ikke være stor Skam?"
27. Alle da sadde de Kongens Mænd,
De sortned som en Jord,
Foruden Erland Kongens Søn,
Han svarede det første Ord.
28. Det svarede Erland Kongens Søn
Dg saa tog han paa:
"Ikke er jeg, Arelvold! Din Fader,
Endog Du siger nu saa."

29. Det var ungen Arelvold
 Og han tog til sin Kniv:
 ”J skal enten min Moder ægte,
 Eller det skal koste Eders Liv.
30. Det var mig stor Spot og Haan
 Blandt Riddere og Riddermænds Mænd,
 At jeg skulde holdes et Frillebarn,
 Og er en Kongesøn.”
31. ”Hør Du ungen Arelvold!
 Du est en Første saa fin,
 Du give mig Din Moder Eline
 Til Kjæreste Hustru min!”
32. Det var favrt i Kongens Gaard
 Og Lyst at høre derpaa,
 Arelvold gav sin Moder bort,
 Hans Fader han hende tog.
33. Det var ungen Arelvold
 Slog op med hviden Haand:
 Sgaar var jeg et Hittebarn,
 Idag er jeg en Kongesøn.
 Udi Løftet der sover stolten Eline.

CLXVII.

Drøm unger Svend.

Iste Vers.

Det da var den gamle Greve
Han vogner om Midienat,
Fortalte han Dronningen sine stærke Drømme
Baade skjøt og overbradt.
Af Engelland.

2. "Mig tyktes, det jeg paa Bandet var
Hos Dig Allerkjæreste min,
Der kom skridendes en Drøm frem,
Han vilde mig Fryden formere.
Af Engelland.

3. Mig haver drømt saa underlige,
Det er ikke Tant eller Snak:
Der kom en Drøm udaf Din Barm,
Saa ilde han mig stak."

4. "J lægge Eder neder, min ædle Herre!
J give det ikke igjem!
Vel udi tredive samfulde Winter
Da varer en Søndagsdrøm."

5. "Somme de stande udi tredive Binter,
Dg somme ikke uden et Aar,
Saa Mænd ved, stolten Mettelille!
Derfore sørger jeg saa saare."
6. Det var ikke derefter uden Dage to,
Hun fik saa stor en Harm,
Da mærkte hun Arm unger Svend,
At han var qvæg i Barm.
7. Hun det huldte hun det dulgte,
Saa vel monne hun det gjemme,
Greven fik Intet at vide deraf,
Det voldte hans stærke Drømme.
8. Fru Mettelille ganger i Højeloft
Alt med saa megen Liste,
Der fødte hun det fyrstelige Barn,
At Greven det ikke vidste.
9. Fostred hun hannem i Bintre
Udi Bintre flere end fem,
Den gamle Greve, hans Fader var,
Han saae hannem ikke i dem.
10. Det var stolten Fru Mettelille
Hun samler Guld i Skrin,
Saa sender hun hannem til Engelland
Til kjæreste Systeren sin.

11. Hun sendte ham til hans Modersyster,
Var Dronning udi Engelland;
Der var han udi femten Vinter,
Hannem gif saa vel i Haand.

12. Der var han i femten Vintre,
Var holden i Agt og Vere,
Kongen og Engellands Dronning
De havde hannem begge saa kjære.

13. Han tog Dronningen i sin Arm,
Klapped hende ved hviden Kind,
Det saae Engellands Konning
Saa listelig under Skind.

14. Det frygted Orm hin unger Svend,
At Kongen han det saae;
Thi lod han sig Pillegrimsklæder skjære,
Af Landet monne han gaae.

15. Pillegrimsklæder dem lod han skjære,
Tog Staven i sin Haand,
Saa gif han den lange Vej
Hjem til Danmarks Land.

16. Der han kom til Fædreneland,
Saa lidet vidste han af Dvide,
Han kjøbte sig Hest og Sværd i Haand,
Hjen til sin Moder at ride.

17. Det var Dm unger Svend
 Han kom der ridendes i Gaard,
 Ud stod stolten Fru Mettelille,
 Hun var vel svøbt i Maard.
18. "Vær velkommen, Dm unger Svend,
 Allerkjæreste Sønnen min!
 Hure lider Engellands Konning bold
 Og kjære Modersyster din?"
19. "Vel da lide de Edlinge to"
 Svarede han overbradt:
 "Saamænd ved! min kjære Moder!
 De sende Eder tusinde Godnat."
20. Det var stolten Fru Mettelille
 Hun hannem i Armen tog;
 Ud da stod den gamle Greve,
 Han vredeligen derpaa saae.
21. Det da meldte den gamle Greve —
 Sin Søn han ikke kjendte —
 "Hvo er os denne fremmede Gjæst,
 I tage saa venlig ihænde?"
22. Fast heller maatte I det fare lade,
 End bruge her saadant Spil;
 Jeg skal slaae denne Pillegrimsmænd,
 Det koste mig hvad det vil."

23. Det var Orm hin unger Svend
Han vredtes ved det Ord;
Saa drog han sit gode Sværd
Dg slog sin Fader til Jord.
24. Længe stod stolten Fru Mettelille,
Hende tyktes det være stor Nøde;
Saa stride randt hende Taare paa Kind,
Hun saae sin Herre der døde.
25. "Nu haver Du vejet Din Fader,
Gjort mig den sørgelig Harm;
Nu vil jeg flaae mig selv ihjel,
Dg lægge mig i hans Arm."
26. "Haver jeg vejet min Fader,
Saa lidet jeg deraf vidste,
Langt heller vil jeg dø end leve,
Baade Land og Rige miste."
27. "Du ti qvær, Orm unger Svend!
Dg sige Du ikke saa;
Dine Synder skal Du angre og rue,
Afløsning skal Du faae."
28. Saa lod hun rede en Spedalskedrik,
Gav den sin Søn at drikke;
Hun lover ham det saa sandelig,
Hannem aldrig skulde skee Lykke.

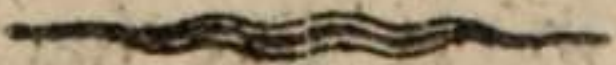
29. "Nu haver Du drukket den Spedalskedrik,
Dig blegner Haand og Fod,
Alle de Mestere, i Verden er til,
De skulle ikke raade Dig God."
30. Han tog Staven i sin Haand,
Monne fra sin Moder gange,
Han gif for Engellands Dronnings Bord
Med Corrig og megen Evang.
31. Det meldte Engellands Dronning
Dg saa tog hun paa:
"Hvo lover os denne spedalske Mand
Ind til vort Bord at gaae?"
32. Han kunde sig ej længer dølge,
Sine Hænder han sammen slog:
"Ikke er jeg anden spedalske Mand,
End den I i Armen tog.
33. Eder mindes, I mig udi Armen tog,
Det gjorde Eders Herre vee;
Det tyktes hannem saa ilde være,
Med Dine derpaa at see.
34. Saa drog jeg saa langt af Land
Jeg frygtede for hans Brede,
Det maa jeg for sandingen sige,
Mig selv til Angest og Møde."

35. "Lyktes det Dig, saa ilde at være,
At jeg det skulde spørge,
Skulde det end koste mig tre Tusinde Ster-
ling,
Jeg lader Dig helbredt gjøre."

36. Det var Engellands Konning from
Han lægger det Guld i Skrin,
Saa sendte han hannem den Mester til Haand
Saa langt over salten Rhin.

37. Den Mester hjalp hannem med sin Kunst,
Han blev en Helt saa sin;
Det gjorde Kongen af Engelland,
Han gav hannem Søster sin.

38. Nu haver Orm hin unger Svend
Forvunden baade Angst og Harm,
Nu er han en Fyrste saa gjæv,
Sover i Kongens Systers Arm.
Af Engelland.

CLXVIII.

Knud af Myklegaard.

1ste Vers.

Spanieland og Myklegaard

De ligge saa langt af Led;

De Herrer sende hverandre Bud,

Deraf saa nyppes deres Brede.

De ædelige Sønner og de rige.

2. Det var Knud af Myklegaard

Han taler til Broder sin:

"Dg Du skal ind til Spanieland

Dg føre did Sendebreve mine."

De ædelige Sønner o. s. v.

3. Meldte det Peder lille saa bradt,

Han var saa vis en Mand:

"Saa vist kommer jeg her aldrig mere,

Drager jeg i Fiende-land.

De ædelige Sønner o. s. v.

4. Dg skal jeg, kjære Broder! bortfare
Med Bud og Breve Dine,
Det vil jeg forsenden sige,
Jeg kommer her aldrig igjen."
5. Han tog Posen paa sin Bag
Dg Pillegrimsstav ihænde,
Saa gif han til det Færgested,
Som ingen Mand hannem kjendte.
6. Det var paa en tredie Pintsedag,
De løbe udaf den Minde,
Det var paa en anden Juledag,
Vor Herre dem i Havnen sendte.
7. De kasted deres Anker ud for Bord
Alt paa den spanske Sand,
Det var Peder Benditsøn
Han tren der først paa Land.
8. Midt udi den Borgegaard
Der arlede han sit Skind;
Saa gaaer han udi Højeloft
For Spanielands Konge ind.
9. "Hil sidde I, Spanielands Konning!
Alt over Eders brede Bord;
Tage I nu de Lønbreve af mig,
Eder sendes fra Myklegaard."

10. Det var Spanielands Konning
 Der han de Lønbreve saae,
 Saa tog han ud den liden Kniv,
 Skar dem i Stykker smaa.
11. Meldte det Peder Benditsøn
 Han stod der lidet fra:
 "Hvad stod udi de Breve skrevet,
 Medens de ikke læses maa?"
12. "Ikke tør du spørge om Tidende ny,
 Det er Dig ikke best;
 Saamænd ved! Peder Benditsøn!
 Du est en kjendter Gæst.
13. Syv Tønder af det hvide Sølv
 Dem skatted Din Fader fra mig;
 Men otte Tønder af det røde Guld
 Vil jeg ikke have for Dig."
14. "Jeg var mig saa lidet et Barn
 Forinden, min Fostermoders Arm,
 Jeg det aldrig nogen Tid hørte,
 Min Fader gjorde Eder Harm."
15. "Hør Du, Peder lille Benditsøn!
 Haver Du ej førre det hørt:
 Det skal liden Gris gjelde,
 Som gammelt Svin haver brudt."

16. Toge de Peder Benditsøn,
Fulgte hannem paa grønne Bold;
Saa hugge de hannem sit Hoved fra
Alt over hans eget Skjold.
17. Det var Peder lille Benditsøn
Han bukker under blanken Sværd:
"Saamænd! lever Knud af Myklegaard,
Han hævner vist min Færd."
18. Dg det stod saa i Vintre
Dg saa i otte Aar,
Førend der kom Bud fra Spanieland
Dg ind til Myklegaard.
19. Det var Knud af Myklegaard
Sidder over sit brede Bord,
Saa mangt kommer hannem i Tanker fine,
Han tænker paa Peder lilles Ord.
20. Dg han lader byde over alt sit Land
Baade over Læg og Lærd;
End fik han syv tusinde Mænd,
Som bæere kunde Brynje og Sværd.
21. De vunde op deres Silkesegl
Saa højt i forgyldene Raa,
Saa segled de dem til Spanieland
I mindre end Maaneder to.

22. Bægteren stander paa højen Mure,
 Han vinker ud over de Strande:
 "Her kommer seglend de Drlogskib
 Som føre forgyldene Brande."

23. "Kommer her seglend de Drlogskib
 Flere end Du kan nævne,
 Bist er det Knud af Myklegaard!
 Sin Broders Død vil hævne."

24. Dg det var Spanielands Konning
 Raabte over al sin Gaard:
 "Vel op alle mine gode Hofmænd!
 Her er en Fiende saa haard."

25. Høre I det, mine ærlige Mænd!
 I stride nu uden al Falsk!
 I stride mod Knud af Myklegaard,
 Han er saa haard en Hals."

26. Det var Knud af Myklegaard
 Han styred sin Snekke udi Havn,
 Dg hannem fulgte efter syv tusinde Mand,
 Saa vide gaaer deraf Sagn.

27. Det var Spanielands Konning
 Han ganger hannem strax imod,
 Hannem fulgte vel femten tusind Hofmænd
 I Fern fra Haand til Fod.

28. Dg de fægtedes dennem i Dage
De fægtedes i Dage to,
Ene stod Knud af Myklegaard,
Hans Folk var falden hannem fra.
29. End vorde han sig for Kongens Mænd,
Han vorde sig for dem alle,
Eigesom Lov mod Vinterens Tid
Saa monne de for hannem falde.
30. Ud kom løbendes Tomfru Dagmar
Dg gav hun saa for Raad:
"Slaa I løs den vilde Bjørn,
Da bliver Knud vist hans Brad."
31. Det var Knud af Myklegaard
Han stod saa haard i Brynie:
"I lade det aldrig til Danmark spørges,
I bede mig med Eders Hunde!"
32. "Dage I Knud af Myklegaard,
Lade hannem i Bolten slaae,
Lede hannem imorgen foroven Slot,
Lader hugge hannem Hovedet fra!"
33. Det var Knud af Myklegaard
Han bukker under Skjold saa rød:
"Saamænd! lever han Bendit Knudsen,
Da hævner han vist min Død."

34. Det stod saa den Winter igiennem,
Den Sommer kom saa blide,
Saa fast længtes Bendit Knudson,
At han det ikke maatte vide.
35. Og der kom Tidende hjem til Lande,
De vare ikke alle ret gode:
Slagen er han Knud af Myklegaard,
Og Ingen byder for hannem Bod.
36. Det var Bendit Knudson blev vred,
Han væbned saa mangen Mand;
Saa segled han med Snækker tolv
Saa frit til Spanieland.
37. Der de komme nu ubi den Havn,
Som dem lysted da at hvile,
Bendt tager paa sig Pillegrimsklæder,
Bad dem en liden Stund hvæle.
38. "Her sidde I alle mine gode Hofmænd
Saa stille forinden Skibsborde!
Medens jeg gaaer bort til Spanielands Konning
At tale med hannem et Ord."
39. "Hel sidde I gode Tomfru Dagmar,
Hin vænne og hin skjønne!
Ville I laane en Pillegrim Hus?
Herre Gud han Eder det lønne!"

40. "Haver Du ikke været til Ting?
Dg haver Du været til Stævne?
Haver Du hørt, Knuds Sønner af Myklegaard
De ville deres Faders Død hævne?"
41. "Alt haver jeg været til Ting og Stævne
Dg hørt der Tidende fra;
Knuds Sønner kunne aldrig føre Krig,
Fordi de ere saa smaa."
42. Dg hun løfted op hans Pillegrimshat,
Dg saae hans Silkehue:
"Det Du siger Dig en Pillegrim være,
Det monne Du for mig lyve."
43. "Ikke er jeg en Pillegrim,
Det kan saa lidet due,
Jeg er Eders kjæreste Søstersøn,
Jeg er Knud Pors af Thy."
44. "Est Du allerkjæreste Søstersøn min,
En Hertugson bold og rig,
Den klare Vin den søde Mjød
Den lader jeg skjenke for Dig."
45. "Ikke saa skal Du skjenke for mig,
Derom saa ville vi faste:
Hvad Lærningen sig begive vil,
Skal Ingen af os laste."

46. De legte Skaktavel de Edlinge baade,
De Terninge fulde Bendit fra:
"Hør I stolte Jomfru Dagmar!
Mig bør at skjænke gaae."
47. Han skjænkte Mjød og han skjænkte Vin,
Gav nok Enhver og Alle;
Drukken saa bleve de Kongens Hofmænd
Dg Søvn monne paa dem falde.
48. Det var unge Bendit Knudsen
Han lakker ud til den Strand,
Han raaber og vinker ad danske Hofmænd,
At de skulle lægge til Land.
49. Det var unge Bendit Knudsen
Han ind ad Dørren tren,
Det var Spanielands Konning
Han stander hannem op igjen.
50. "Hør Du fjære Bendit Knudsen!
Dg vil Du lade mig leve,
Hin vænne Jomfru Dagmar min Datter
Dg hende vil jeg Dig give."
51. "Hin unge Dagmar ihvor hun er,
Dg hende vil jeg vel faae —
Det var min Fader og Farbroder
Som Du ihjel lod slaae."

52. Først vog han Spanielands Konning
Dg saa hans gode Hofmænd.
"I stander op, unge Tomfru Dagmar!
Følger mig til Danmark ind!"
53. Saa tog han alle de døde Kroppe,
Lagde dem i sorten Jord.
Saa gjerne fulgte hannem Tomfru Dagmar
Hen hjem til Myklegaard.
54. Bændit tjente saa høvisk en Ridder,
Han vilde hannem ikke svige,
Hannem gav han unge Tomfru Dagmar,
De drukke deres Bryllup tillige.
De ædelige Sønner og de rige.
-

CLXIX.

Liden Danneved og Svend Trøst.

Iste Vers.

Hvad skal jeg i Danmark?

Deres Brynjer er mig for tunge.

De danske Hofmænd de spotte mig,

Før jeg kan ikke deres Tunge.

Men jeg nemmer aldrig goden Danske.

2. Det var ungen Danneved

Han beder lægge Sadel paa Hest;

"Jeg vil ride til Borreby,

Min kjære Moder at gjæste."

Men jeg nemmer o. s. v.

3. Hans Spore vare saa klingende,

Hans Hest den havde god Gang,

Udi Lunde Kirke i Skaane

Der hørte han Ottesang.

4. Først da hørte han Ottesang

Og saa de Messer ni,

Saa lysted hannem ungen Danneved

Alt til sin Ganger at flige.

5. Det meldte hin gode Hr. Sluf
Han var deres Sognepræst:
"Jeg beder Eder, liden Danneved!
J bliver i Dag min Gæst."
6. "J Dag vil jeg med ingen Mand æde
Eller drikke den klare Vin,
Førend jeg kommer til Borrebj
Dg taler med Moder min."
7. "Hør J, kjæreste Hr. Danneved!
J sige det ikke fordi;
Saa mange da ere de Fiender
Der holde foroven vor By."
8. "Først troer jeg mit gode Sværd,
Dg saa min gode Hest,
Dernæst troer jeg mine Dannesvenne,
Jeg troer mig selv allerbedst."
9. "Bel maa J troe Eders gode Sværd
Dg saa Eders gode Hest,
Men troer ej Eder Dannesvenne,
De svige Eder allerførst."
10. Dg det var liden Danneved
Han kom foroven den By,
Der mødte hannem hans Fiender,
De vare vel trøstet ni.

11. Saa stærke da vare disse Fiender,
Som holdt i Læ og Ly,
Alle Danneveds Svenne toge Orlov
Hen fra deres Herre at flye.
12. Alle da toge de Hofmænd Orlov
Alt fra deres Herre at flye,
Foruden hin unge Svend Trøst,
Han tog da Tjenest af ny.
13. "Dg jeg haver slidt Eders Klæder,
Dg jeg haver reden Eders Hest;
Jeg skal stande med Eder i Dag,
Smeden Eder trænger mest.
14. Tagen haver jeg Eders Sølv og Guld,
Dg ædet haver jeg Eders Brød,
Ikke rømmer jeg fra Eder i Dag,
Skulde det end vorde min Død."
15. Saa kasted de deres Bag tilsammen
Forinden den grønne Lund;
De To de vog vel femten allene
Udi den svare Stund.
16. Saa skjøde de deres Rygge tilsammen
Forinden de tykke Ris;
De To de vog vel tredive alene,
Derfor bære de stor Pris.

17. Det var ungen Danneved
 Han bandt sit Sværd ved Side,
 Saa monne de saa gladelig
 Hjem til hans Moder ride.
18. Det var ungen Danneved
 Han kom der ridendes i Gaard;
 Det da var hans kjæreste Moder
 Hun ud mod hannem gaaer.
19. "Du vær velkommen liden Danneved
 Allerkjæreste Sønnen min!
 Hvad da lyster Dig helst at drikke
 Af enten Mjød eller Vin?"
20. "Jeg vil hverken æde eller drikke
 Med Eder Mjød eller Vin,
 Førend I give hin unge Svend Trøst
 Kjære eneste Søster min."
21. "Og hør Du, det min kjæreste Søn!
 Jeg siger det ikke fordi;
 Saa sandelig hjælpe mig Gud af Nød!
 I ere alle Sødfkende tre."
22. "Hør I det, kjær Moder min!
 I sige mig det med List:
 Hvor da fødte I hannem unge Svend Trøst?
 Men jeg det aldrig vidste."

23. "Han var sig saa liden
Der jeg sendte hannem af Land,
Saa sandelig spurgde jeg, han var død,
Thi klagede jeg Ingen min Baande."
24. Det meldte han liden Danneved
En Ridderson saa rig:
"Nu vil jeg mig aldrig mere klage,
Men jeg haver Broder slig.
25. Signe Dig Gud hin unge Svend Trøst!
Min Tro vil jeg Dig give,
Aldrig at svige eller undfalde,
Imedens jeg er i live."
26. Liden Danneved og ungen Svend Trøst
Klæde sig i Sabel og Naard,
Saa ride de dem saa gladelig
Alt udi Kejserens Gaard.
Men jeg nemmer aldrig goden Danske.
-

CLXX.

Signild og hendes Broder.

1ste Vers.

Stolt Signild lader brygge og blande Vin —
Saa faver da falder den Rim —
Hun byder hendes Broder hjem til sin.
Udi Brynie alle.

2. Dg de skjænkte Mjød og de skjænkte Vin —
Saa faver da falder den Rim —
De skjænkte saa længe Solen skin —
Udi Brynie alle.

3. Hendes Broder han vilde ride hjem —
Stolten Signild byder ham Følgesvenne.

4. "Dg hvad skal jeg med Følgesvenne?
Mine Fiender de ere nu alle i Senge."

5. Dg der han kom foroven den By,
Da mødte hannem hans Fiender sju.

6. Og der han kom i tykken Ris,
Da blev han hans Fiender vis.
7. "Jeg beder Eder mine Fiender for Gud,
J lade mig blæse i min forgyldene Ljud."
8. "Og Du skal have vort Minde dertil,
Du blæs derudi imedens Du vil."
9. Han blæste i Ljud, han blæste saa haardt,
Det hørte stolt Signild til sin Gaard.
10. Og han blæste i sin Ljud saa længe,
Det hørte Jomfru Signild til sin Seng.
11. Stolt Signild raaber over al sin Gaard:
"J lede mig ud min Ganger graa!
12. J lede mig ud min Ganger graa,
Vel syv Aar siden han Solen saae.
13. Han Solen ej saae vel i syv Aar,
Vel femten siden han Sadelen bar.
14. J hente mig ind mit Glavind og Spyd,
Vel atten Aar siden de vare ude."
15. Stolt Signild red, saa fast hun rendte,
Sin gode Fole derover hun sprengte.

16. Stolt Signild raal leog var saa vaant:
"Du svare mig, Broder! om Du kan."
17. "Ikke er jeg vee og ikke er jeg vaant,
Du hjælpe mig, Søster! om Du kan."
18. Hun hug ihjel hans Fiender syv,
Saa førte hun hannem levende til By.
19. Og havde de været to for En —
Saa faver da falder den Rim.
Hun havde gjort dem Dødsens Men.
Udi Brynie alle.
-

CLXXI.

De to Søstre.

Iste Vers.

Søster spurgte hun anden: —

For den, der mig haver lovet i Løn.

"Dg vil Du Dig ikke mande?"

Hun boer under Skoven i saa grønne.

2. "Jeg vil mig ikke gifte under D —

For den, der mig haver lovet i Løn.

Før jeg faaer hævnnet min Faders Død.

Hun boer under Skoven o. s. v.

3. "Dg hure skulle vi det hævne?

Vi have hverken Sværd eller Brynie."

4. "Her boe saa rige Bønder i By,

De laane os Sværd og Brynie ny."

5. Saa toge de deres Raabe og Krave,

De skaare sig Ridderklæder deraf.

6. De Jomfruer binde sig Sværd ved Side;
Dg saa lyster dem til Hove at ride.
7. Der de komme til Borgeled,
Herr Erlands Frue hun stander derved.
8. "Hel stander I Hr. Erlands Frue!
Dg er Hr. Erland hjemme i Stue?"
9. "Herr Erland er i Stuen inde,
Han drikker Vin med Gæster fine."
10. De Jomfruer ind ad Døren tren,
Herr Erland stander dem op igjen.
11. Herr Erland klapped paa Hyndet blaa:
"Wille I to unge Svende hvile derpaa?"
12. "Vi ere ikke trætte, vi ere ej mod;
En liden Hvile hun er dog god."
13. "Hvad heller er I gifte Mænd,
Eller I ride først at gillie i Løn?"
14. "Ikke da ere vi gifte Mænd,
Men vi ride os at gillie i Løn."
15. "Da viser jeg Eder op under D
Til to saa rige faderløse Møer."

-
16. "Medens de dem saa rige vare,
Hvi J dem ikke da selver bade?"
17. "Saa gjerne jeg det visseligen gjorde,
Om jeg for Synden ellers torde."
18. Havde jeg ikke vejet deres Fader,
Havde jeg ikke sovet hos deres Moder."
19. "Det Du vogst vor kjære Fader,
Det lyver Du paa vor kjære Moder."
20. Saa qvindelig som de Sværd uddrog,
Saa mandelig de til hannem hug.
21. Hugged de Herr Erland alt saa smaa
Ligesom de Spaan, i Lunden laae.
22. Saa saare da græd de Tomfruer to,
Der de skulde siden til Skrifte gaae.
23. De fik ikke andet for Herr Erlands Død —
For den der mig haver lovet i Løn —
End tre Fredage paa Vand og Brød.
Hun boer under Skoven i saa grønne.
-

CLXXII.

Søsteren sin Broders Befrier.

1ste Vers.

Datter spurgde hun Moder: —

Der falder saa faver en Rim.

"Harde jeg aldrig nogen Broder?"

Saa vel da ganges der Dandsen.

2. "Brødre dem aatte Du holde —

Der falder saa faver en Rim.

De ere dem i Grevens Bolde."

Saa vel da ganges der Dandsen.

3. Somfruen ganger til Stalde, —

Der falder o. s. v.

Hun skuede de Foler alle.

Saa vel da o. s. v.

4. Hun skuede den brune, hun skuede den graa,

Den bedste lagde hun Sadel paa.

5. Der hun kom for Borgeled,
Der stander Grevens Frille ved.
6. "Hør Du Grevens Frille!
Er Din Herre hjemme saa silde?"
7. "Min Herre han for til Ting igaar,
At dømme saa rig en Fange for Mord."
8. "Hør Du Grevens Frilleqvinde!
Sig mig, hvor hviles de Fanger inde?"
9. "Udi vor Gaard der stander et Hus,
Der hviles de Fanger uden Ild og Ljus.
10. Der sidder for Døren en Elverpind,
Der kommer slet ingen Gomsfruer ind."
11. Gomsfruen drog af sin Handske smaa,
Saa tager hun den Tjernslaa derfra.
12. "Hør Du det kjære Broder min!
Pod Du Dig binde af flere end Een?"
13. "Mig bandt ikke fire mig bandt ikke fem,
Mig bunde vel tredive raske Hofmænd."
14. "Jeg stander saa smal som en Liliesaand,
Der skulde ikke Tredive binde min Haand.

15. Seg stander allene nu her en Qvinde,
Mig skulde ikke tredive Hofmænd binde."

16. Saa tog hun af Bolten sin Broders Ben,
Hun satte Grevens Frille derind igjen.

17. "Men vil Din Herre have anden Bod —
Der falder saa faver en Rim.
Du bede ham møde mig i Marken ud."
Saa vel da ganges der Dandsen.

CLXXIII.

Bueskytteren som Blodhævner.

1ste Vers.

Dg jeg stod for min Herres Bord,
Jeg skjenkte baade Mjød og Vin,
Dg der kom mig de Tidende fore,
At slagen var Broder min.
Jeg maatte ikke Fred for Sverrigs Konning nyde.

2. Dg saa fulgte jeg min Herre til Seng,
Dertil hans Kjære til Hvile,
Saa ledte jeg ud min gode Hest,
Lagde paa forgyldene Mile.
Jeg maatte ikke Fred for Sverrigs Konning nyde.

3. Saa ledte jeg ud min gode Hest,
Lagde paa forgyldene Mile;
Førend jeg lagde af min Sadel rød,
Jeg red vel femten valske Mile.

4. Der jeg kom for det samme Hus,
Som Kjæmper drukke Mjød og Vin,
Der hørte jeg, hvor min fjære Moder
Hun græd over Broder min.

5. Dg saa spendte jeg min gode Bue,
 Jeg lagde en Straale derpaa,
 Saa skjød jeg Kongens Kjæmper tolv,
 Som vejede mig Broder fra.
6. Saa red jeg mig til Tinge
 Dg saa til Herre = Stevne,
 De ser dem bød jeg for god Bod,
 De ser for Broder at hævne.
7. Jeg gik mig tredie Gang paa Ting,
 Jeg bød for dem en skjellig Bod;
 Dg op da stod den Kongens Lehnsmænd,
 Han stod mig haardt imod.
8. Dg op da stod den Kongens Lehnsmænd,
 Stod mig saa haardt imod,
 Dg op da stode de Sandemænd tolv,
 De svore mig Freden fra.
9. Dg da spendte jeg min gode Bue,
 Jeg lagde en Straale derpaa,
 Der skjød jeg til den Kongens Lehnsmænd,
 At Straalen i Hjertet mon staae.
10. Jeg gik mig snarlig af Tinget ud,
 Dg til min gode Hest,
 Dg da tyktes mig i Tanke min,
 At Skoven skjulte mig bedst.

-
11. Dg jeg var mig i Skoven i Skjul
Dg vel i Vintre otte,
Jeg havde ikke andet at føde mig med
End Græs og Løv, jeg aad.
12. Jeg havde ikke andet at føde mig af
End Græs og Løv, jeg aad;
Jeg havde ikke andre Sengestaldbrødre
End Bjørne og Basser to.
13. Dg det lidte fast mod Pintsedag
Fast mod de hellige Tide,
Dg da lysted hannem Sverrigs Konning
Til Kirken at udride.
14. Dg saa spendte jeg min gode Bue,
Jeg lagde min Straale derpaa;
Saa skjød jeg til den svenske Konning,
At Straalen i Hjertet monne staae.
15. Dg nu ligger Sverriges Konning,
Dg Blod rinder hannem til død;
Saa gave de mig Sverrigs Dronning igjen;
Hun var mig hver Dag god.
Jeg maatte ikke Fred for Sverrigs Konning nyde.
-

CLXXIV.

Hr. Berner og Fru Ingeborg.

Iste Vers.

Paa Lindholms Hus

De Svenne de drikke og gjøre godt Rus.

De Svenne de drikke og gjøre sig glad,

Saa gjør Herr Berner, i Taarnet sad.

De Fruer kunde aldrig gjemme saa riger en
Fange.

2. De Svenne de gjøre dem glad,

Saa gjorde og Herr Berner, i Taarnet sad.

Fru Ingeborg vaagner, og op hun saae:

"Hvilken af mine Møer der quæder saa?"

De Fruer kunde aldrig gjemme saa riger en
Fange.

3. Op hun saae:

"Hvilken af mine Møer der quæder saa?"

"Det er ikke Eders Møer der saa quæde kan,
Det er Herr Berner den fangen Mand.

4. Der quæde fan,
 Det er Herr Berner den fangen Mand."
 Fru Ingeborg heder paa Svenne to:
 "J bede Herr Berner for mig indgaae!"
5. Paa Svenne to:
 "J bede Herr Berner for mig indgaae."
 Herr Berner ind ad Dørren tren,
 Fru Ingeborg stander hannem op igjen.
6. Ad Dørren tren,
 Fru Ingeborg stander hannem op igjen.
 Herr Berner han stedes for bredden Bord:
 "Her er jeg, Frue! J sendte mig Ord."
7. Han stedes for bredden Bord:
 "Her er jeg, Frue! J sendte mig Ord"
 Fru Ingeborg klapper paa Hyndet blaa:
 "Gaaer hid, Herr Berner! hviles her paa!"
8. Paa Hyndet blaa:
 "Gaae hid, Herr Berner! J hviler her paa!
 Hør J, Herr Berner! hvad jeg siger Eder:
 En Elskovens = Wise J for mig quæder!"
9. Hvad jeg siger Eder:
 En Elskovens = Wise for mig J quæder!"
 "En Elskovens = Wise jeg aldrig nam,
 Men jeg quæder alt som jeg bedst fan.

10. Jeg aldrig nam,
Men jeg quæder alt som jeg bedst kan."
Herr Berner bar op, en Bise han quad,
Det søvned Fru Ingeborg, i Loftet sad.

11. En Bise han quad,
Det søvned Fru Ingeborg, i Loftet sad;
Der søvne de Fruer, der søvne de Møer,
Der søvne de Fru Ingeborg i Skarlagen rød.

12. Fruer og Møer,
Der søvne de Fru Ingeborg i Skarlagen rød.
Herr Berner han saae sig op i Braa,
Han fandt de Nøgler baade store og smaa.

13. Op i Braa,
Han fandt de Nøgler under Bolsteren blaa.
Herr Berner han tren ad Dørren saa bradt,
Han glemte at sige Fru Ingeborg Godnat.

14. Ud Dørren saa bradt,
Han glemte at sige Fru Ingeborg Godnat.
Og der han kom ud fore den By,
Han begyndte at quæde en Bise af ny.

15. Foroven den By
Begyndte han at quæde en Bise af ny.
Her Berner han hvipper op med sin Hat:
"I sige Fru Ingeborg tusinde Godnat!"

16. Alt med sin Hat:

”I sigte Fru Ingeborg tusind Godnat!

Dg hør, Du Bægter! paa Bagten staaer!

Du lyde alt til, hure Bisen den gaaer.

17. Paa Bagten staaer,

Du lyde vel til, hure Bisen hun gaaer:

Tastes vilde hun ikke have en Skjeppe Guld,

Nu fanger hun ikke en Pending tilfulde.

18. En Skjeppe Guld,

Nu fanger hun ikke en Pending fuld.”

Herr Berner han ganger ad Porten bradt,

Han glemte at sigte de Fruer Godnat.

De Fruer kunde aldrig gjemme saa riger en
Fange.

CLXXV.

Kong Gørels Datter og Grev Henrik.

1ste Vers.

Kong Gørel haver en Datter,
Hun er saa skjønn en Jomfrue,
Hendes Fader vil hende ej Mand give,
Selv vil hun Grev Henrik trolove.
Nu stander Løvsalen med Tre.

2. Kongen lader en Skovsal gjøre
Saa dybt alt neder i Jorde,
Han sætter deri den skjønnne Jomfru,
Som mangen Mand esterspurgde.
Nu stander Løvsalen med Tre.

3. Kongen sidder over bredden Bord,
Dg svor han paa sin Sand:
"Nu haver jeg min Datter saa gjemt,
Det hende finder ingen Mand.

Nu haver jeg min Datter saa gjemt,
At hende finder ingen Mand,
Ej heller hin unge Grev Henrik,
De ramme Runer kan."

5. Alt da stod den liden Smaadrenge
Dg lygte han derpaa,
Han gaaer til unge Grev Henrik,
Dg siger ham Ordene saa:
6. "Hør I unge Grev Henrik!
Nu vil jeg være Eder huld,
Jeg vil Eder sige af Kongens Datter,
Hun er i Skoven dulgt."
7. "Hav Du Tak, Du liden Smaadrenge!
Jeg vil Dig love og prise,
Jeg giver Dig det røde Guld,
Du skal mig Bejen vise."
8. Saa lod han et Guldbaand væve
I sine Silketvinde,
Der monne Greve Henrik saa snart
Sit hvidgule Haar ibinde.
9. Han lod det med Silke
Dg saa med røde Guld væve;
Det vil jeg forsenden sige,
Han havde ret Tomfrufagter.
10. Der han kom paa Heden ud,
Der prøved Greven sin Hest,
Der han kom mod Kongens Gaard,
Han rider som en Tomfru bedst.

11. Han havde ladet sig Klæder skjære
Alt udi Tomsfrue = lige,
Saa red han sig til Kongens Gaard,
Det Slyngende vilde han lære.
12. Kongen han stander i Højeloft,
Seer han ud saa vide:
"Vel vorde mig alle mine Dage!
Hisset seer jeg en Tomsfru ride."
13. Midt udi den Borgegaard
Der arlede hun sit Skind,
Saa gaaer hun i Højeloft
For Dannerkonning ind.
14. "Hel sidder I Kong Gørel
Over Eders bredden Bord!
Kongen min kjære Fader
Haver sendt Eder Brev og Ord."
15. "Eders Fader haver skrevet mig til,
Min Datter skal Eder lære;
Al den Sømning som hun kan,
Den lærer hun Eder saa gjerne.
16. Hertug Gjørel heder min Søstersøn,
Han skal Eder Bejen vise,
Naar I kommer i Marken ud,
Eders Ganger skal I prise."

17. Det var Dannerkongen selv
Han fulgte den Jomfru tilhest,
Der hun kom i Marken ud,
En Ridder hende fulgte næst.
18. "Siger mig det, Hertug Sjørel!
Siger mig det uden Sorg:
Er her en Jomfru i Skoven dulgt
Som heder Jomfru Ellensborg?"
19. "Hør I det min skønne Jomfru!
Eder følger baade Tugt og Ære —
Derinde er Jomfru Ellensborg
Med andre Jomfruer flere.
20. Der er inde de Kongebørn
De Hertugsdøttre fem,
Der er Jomfru Rodensang,
Og hun er skjønnest af dem."
21. Det var unge Grev Henrik
Han ind ad Dørren tren,
Alle de derinde vare
De stode ham op igjen.
22. "Hel sidde I Fruer og stolte Jomfruer
Baade Møer og høviske Qvinder!
Og først og sidst Jomfru Rodensang!
Om hun er ellers herinde."

23. Det var unge Grev Henrik
Tog ud de Breve tu:
"Dem sendte Eder Eders Fader,
'J raader selv for dennem nu."
24. "Min Fader haver mig skrevet til,
At jeg skal Eder lære;
Al den Slyngende som jeg kan,
Det lærer jeg Eder saa gjerne."
25. Saa forgik den klare Dag,
Den Nat kom paa saa bradt,
Alt spurgde unge Grev Henrik,
Hvor han skulde ligge den Nat.
26. Det meldte Tomsfru Rodensang
Hun svared i saa bradt:
Lade J nu den fremmed Tomsfru
Sove hos mig i Nat!
27. De hentede ind de Borlyz
De vare med Wren snoede,
Saa fulgte de de Unge to
Hen i den Fruerstue.
27. Det da var de Unge to
De laae hinanden saa nær,
Begyndte de hinanden at spørge,
Hvem de mest havde kjær.

29. "Siger mig, Tomfru Rodensang!
Mens vi ere ene to:
Veed I Nogen i Verden til,
Til hvilken staaer Eders Hu?"
30. "Jeg veed Ingen i Verden til,
Der min Hu stander paa,
Foruden unge Grev Henrik,
Dg ham maa jeg ej faae."
31. "Er det unge Grev Henrik,
I haver i Hjertet saa kjær,
Saamænd ved! Tomfru Rodensang!
Han ligger Eder alt saa nær."
32. Da svared Tomfru Rodensang
Hun sig til Bæggen vendte:
"Om det nu vidste min Fader!
Dg saa mine rige Frender!"
33. "Om alle Eders Frender det vidste
Baade Mænd og dertil Qvinde,
Alt er han næst, i Hænde haver,
Baade nu og hver en Sinde."
34. "Hør I unge Grev Henrik!
I vogte saa vel Eders Liv!
Fornemmer det min Tjenesteqvind,
Der yppes saa ond en Riv."

35. Hør I det, Grev Henrik!
I siige sagte herfra!
Den Terne er ej borte langt,
Hun giver der Agt oppaa."
36. Alt da stod den Tjenesteqvind
Dg lygte hun derpaa,
Hun ganger strax til Kongen,
Dg siger til hannem saa:
37. "I vaager op, Herre Konge!
I sover alt for længe —
Nu ligger ungen Grev Henrik
Hos Eders Datter i Senge."
38. "Si Du stil, Du Tjenesteqvind!
Jeg vil Dig ikke troe;
Der er saa mangen stolt Somfrue,
Som bliver løjet paa."
39. "Hør I det, Dannerkoning!
Vil I mig ikke troe,
Her have I hans gode Sværd
Dertil hans solvpendte Sko."
40. Længe laae Dannerkongen
Dg tænkte han derpaa:
Hvor kan jeg min Datter forsee,
Hun bedre Mand kan faae?

41. Der var Fryd i Skovsal
Og Lyst at høre derpaa,
Kongen gav sin Datter bort,
Grev Henrik han hende tog.
- 42 De brøde ned den Skovsal,
De gjorde deraf et Grind.
Saa glade vare de Jomfruer,
Hver kom da hjem til sin.
43. Nu have begge de unge To
Forvunden baade Angst og Harm,
De sove nu saa gladelig
Udi hinandens Arm.
Nu stander Løvsalen med Tre.
-

CLXXVI.

Hittebarnet.

1ste Vers.

Kongens Datter af Engelland —

Hun lever foruden al Qvide;
Hende er gangen Sorg til Haand,
Hun haver trolovet den unge Herr Stynge.

2. Hun er til Tugt og Ære vant —

Hun lever foruden al Qvide.
Hun vil ej have anden Mand;
Hun haver trolovet den unge Herr Stynge.

3. Det lidte fast ad fyrrethve Ugers Dag,
Den Jomfru længes med megen Alag.

4. Den Jomfru tager over sig Kaaben blaa,
Dg ned til Buret monne hun gaae.

5. Dg ned til Buret hun ganger hen,
Der fødte hun en Søn saa væn.

6. Hun tog det Barn, svøbte det i Lin,
Dg lagde det i fergyldene Skrin.

7. Hun lagde derhos viet Salt og Ljus,
For det havde ej været i Guds Hus.
8. Den Jomfru tager over sig Kaaben blaa,
Dg ned til Stranden monne hun gaae.
9. Hun ganger hen ud ved den Strand,
Dg skjød det Skrin saa langt fra Land.
10. Hun kasted det Skrin saa langt fra sig:
"Den rige Christ befaler jeg Dig.
11. Den rige Christ leverer jeg Dig,
Du haver ikke længer Moder i mig."
12. Kongen han jager ud med den Strand,
Han fandt det Skrin, var drevet til Land.
13. Han aabned det Skrin, og saae deri,
Saa favert et Drengbarn laae derudi.
14. Kongen tog Pendinge af sin Pung,
Dg flyede det Barn til Christendom.
15. Dernæst tog han det lille Nor,
Dg flyede det hen til Fostermodr.
16. "Du for det Barn ret Omhu bær,
Af store Folk det vist kommet er."

17. Hun fostrede ham i Bintre fem,
Siden blev han Kongens liden Smaadrenge.
18. Han vorte saa til i atten Aar,
At han Kongens eget Banner bar.
19. Kongen gav ham baade Borge og Lene,
Dg agter ham sin egen Datter hin venne.
20. Kongen taler til Datteren sin:
"Dg naar saa vil Du gifte Dig?"
21. "Naar min Herre Fader siger til,
Dg naar hans faderlige Hjerte vil."
22. "Herr Carl er ypperst i min Gaard."
"Nej, det er Styge, min Hu falder paa."
23. Det monne fast ad Brylluppet lide,
Den Jomfru hun bær dagligen Qvide.
24. Saa drukke de Bryllup i Dagene fem,
Ikke vilde Bruden tilsengs i dem.
25. Den sidste Dag ad Qvelde
Da toge de Bruden med Qælde.
26. Saa satte de Bruden i Sengen ned,
Herr Carl han dvældes ej længe derved.

27. Han klapped hende ved hviden Kind:
"J vender Eder hid, Allerkjæreste min!"
28. Du ti qvær, Carl! kjær Sønnen min!
Thi jeg er kjæreste Moder din.
29. Og det er Spot i min Faders Land,
En Moder skal have sin Søn til Mand."
30. "Og det er Spot paa denne D,
J bærer Guldkrone og er ej Mø."
31. Om Morgenen Kongen han spørger dem ad:
"Hvor haver J lidet i denne Nat?"
32. "Jeg takker nu Kongen for alt Godt,
At ægte min Moder, det var stor Spot.
33. Kongen har gjort mod mig allerbedst,
Men det er min Moder, som jeg haver fæst."
34. "Min Datter ville vi stege og brænde,
Eller til heden Konge hensende."
35. "Ik nej! med min Moder handler ej saa! —
Hun lever foruden al Qvide.
Giver hende Herr Styge, det er mit Raad.
Hun haver trolovet hin unge Herr Styge.

CLXXVII.

Skjøn Anna.

1ste Vers.

De Røvere vilde stjele gaa
Saa langt i fremmede Lande,
Saa stjal de bort det Konge-Barn,
Den Jomfru hedte skjøn Anna.

2. De førde hende i fremmed Land,
En Hertugs Søn tilhaande,
For hende saameget Guld gav han.
Den Jomfru hedte skjøn Anna.

3. De vare sammen i otte Aar,
Syv Sønner tilsammen mon fange;
For hendes Dyd og Ydmyghed
Blev den Herre en Konge.

4. Den Herre var af Mecklenborg-Land
 Af fyrstelig Blod og Stamme,
 Kongens Datter af Engelland
 Var hannem solgt ihaande.
5. Der otte Aar forgangen var,
 Hun kunde det mærke og kjende,
 At han vilde sig en anden fæste,
 Forlade vilde han hende.
6. Skjon Anna gaaer for hans Moder at staae,
 "Moder, sagde hun, Frue!
 Vil I Eders Søn bede om,
 At han vil mig trolove."
7. "Ja saamænd da vil jeg saa,
 Jeg vil det gjerne gjøre,
 Han lover sig aldrig nogen Tomfru
 Der mig kan kjærere være."
8. Den Fyrstinde gaaer for sin Søn at staae,
 "Konning, sagde hun, Herre!
 Hvor længe vil Du leve saa
 I Slegfred = Levnet mere?"
9. Du skal love skjon Anna din Biv
 Din Egte-Brud at være,
 Og da bliver Eders Sønner syv
 Til Egte-Børn med Gre."

10. "Nej saamænd! Moder! gjør jeg ej,
Hun er af fremmede Lande,
Hendes Forældre kjender jeg ej,
Hun er mig solgt ihaande."
11. Den Herre lod de Breve gaae ud,
Sa Bryllups-Breve skrive,
En anden han fæster sig til Brud,
Hans Dronning skulle blive.
12. Skjøn Anna gaaer i høje Loft,
Hun hørde de Ridderes Røste.
"Give det Gud i Himmerig,
Mit Hjerte maatte briste!"
13. Skjøn Anna staaer i høje Loft,
Hun hørde de Riddere holde:
"Hjelp nu Gud Fader i Himmerig!
Jeg maatte min Kjærest beholde."
14. Den Herre gaaer for skjøn Anna at staae:
"Anna! Du dejlige Qvinde
Hvad giver Du for Gaver god,
Til min Brud og Fyrstinde?"
15. "Jeg vil give hende Gaver rig,
Konning, sagde hun, Herre!
Jeg giver hende mine Sønner syv,
De skal hendes Tjencere være."

16. "Det er flet ingen Gave rig,
Anna Du dydige Qvinde!
Andre Gaver skal Du hende give,
Vil Du mit Benskab vinde."
17. "Da skal jeg give hende Gaver rig,
Konning, sagde hun, Herre!
Seg giver hende Eders eget Liv,
Seg vilde saa nødig ombære."
18. "Det er ingen Gaver rig,
Anna Du dydelige Qvinde!
Din bedste Guldspand Du hende giv,
Vil Du hendes Benskab vinde."
19. "Min bedste Guldspand skal hun ikke have,
Seg vil den ikke ombære,
Den gav I mig til Morgen-Gave,
Derfor fik I min Ære."
20. Den Herre gaaer for sin Brud at staae:
"Min adelig Brud og Fyrstinde!
Hvad for Gaver giver I nu
Anna min Slegfred Qvinde?"
21. "Seg giver hende Gaver god,
Konning, sagde hun, Herre!
Seg giver hende mine gamle Sko,
Hun sømmer dem bedst at bære."

22. "Saadant er ikke Gaver nok,
Min ædle Brud og Førstinde!
J give hende andre Gaver god,
Om J mit Venstak vil vinde."
23. "Saa vil jeg give hende Gaver rig,
Konning, sagde hun, Herre!
Jeg vil give hende mine Møller syv,
De ligger over Min saa fjerne.
24. De Møller ere saa vel belagt,
De ere saa vel beprydet,
Og det vil jeg forsenden sige,
De maler Canel og Hvede."
25. Skjøn Anna hun sagde: "min ædle Herre!
Vil J mig det forlove,
At jeg maa gaae i høje Loft,
Eders unge Brud at skue?"
26. "Nej saamænd det maa Du ej,
Du maa det ikke gjøre,
Kom ikke i det Brude-Hus,
Lad mig det ikke spørge."
27. Skjøn Anna gaaer for hans Moder at staae:
Moder, sagde hun, Frue!
Maa jeg i Dit Brude-Hus gaae,
Min Herres Brud at skue?"

28. So saamænd det maa Du saa,
Sagde hans Moder til hende,
Tag kun Dine bedste Klæder paa,
Med alle Dine Møer og Qvinder.
29. Skjon Anna ind ad Dørren tren
Baade med Angest og Møde,
Hendes syv Sønner for hende gif,
Bar klædt i Skarlagen røde.
30. Skjon Anna tager Solvskande paa Haand,
Før Bruden begyndte at skjænke;
Taarene hende paa Kinder rand,
Som hver vel selv kan tænke.
31. Den Brud gaaer for sin Herre at staae,
"Konning, sagde hun, Herre!
Hvor er os den skjon Somfru fra?
Hvi græder hun saa saare?"
32. "Hør I kjære unge Brud min!
Jeg siger Eder sande,
Det er min Søster-Datter fin,
Er hentet af fremmede Lande."
33. "Al nej, min Herre! det er ej saa,
Det kan jeg vel forstande,
Eders Slegfred-Biv det være maa,
Naade Gud hvor det vil gange!

34. "Sandhed jeg Eder sige vil:
Til hendes Sorrig og Baande
Hun blev mig bøden for Penge til,
Dg solgt af fremmede Lande.
35. Det er hendes Børn som I her seer
Syv Sønner for Eder stande,
De skal nu Eders Tjenere være,
Det gjør hende Sorrig og Baande."
36. "Jeg havde mig en Søster flejn,
En Søster som hedte Anna,
Hun blev af Røvere stjaalet hen,
Dg solgt i fremmede Lande.
37. Hun blev stjaalet hun var et Barn
Udi sin Ungdoms Aare,
Hendes Forældre til stor Harm,
De sørge for hende saa saare.
38. Du est skjønn Anna Søster min,
Du ædle Rosens-Blomme!
Ret aldrig glad var Moder Din,
Siden Du af Landet mon komme.
39. Du est min Søster, hør jeg vel,
Det et nok aabenbare;
Behold ikkun Din Herre selv,
Gud Eder længe spare!"

40. Der blev Glæde over al den Gaard
Det var stor Lyst og Gammen,
Den Konning og skjon Anna da
Blev begge viet tilsammen.

41. Hjem drog den unge Brud igjen
Alt til sin Faders Lande,
Den yngste Søn fulgte hende hjem,
Hvis Moder var skjon Anna.

CLXXVIII.

Herr Drm og Tomfru Sølvblad.

1ste Vers.

Herr Drm han tjener i Kongens Gaard
Dg yppersi i Kongens Raad,
Han fæsted hin skjønne Tomfru Sølvblad,
Saa vide gaaer Sagn fra.
Dg ikke i denne Maaned end kommer Herr
Drm hjem.

2. Han fæsted hin skjønne Tomfru Sølvblad,
Et Spegl over alle Qvinder;
Saa red han til Landsting,
Dg der trolovede han hende.
Dg ikke i denne o. s. v.

3. Han fæsted hende paa Landsting,
Dg alle hendes Frender til Vre;
Hun torde det ikke aabenbare,
At Kongen havde hende kjær,
Dg ikke i denne o. s. v.

4. Kongen lovede sig en Pillegrimsrejse
Ind til den hellige Grav,
Da lod hin rige Hr. Drm
Sit Bryllup gjøre i Stad.
5. Det spurgtes alt saa vide
Og mest over Kongens Gaard,
Alt hvor hin rige Herr Drm
Han havde sit Bryllup gjort.
6. Det var Dannerkongen
Han ganger udi Raadstue,
Han kallede sine gode Mænd tilsammen,
Med dennem saa vilde han raade.
7. Raadte han med sine gode Hofmænd
Om Landets Gavn og Beste;
Det vil jeg for sandingen sige,
For Herr Drms Skyld skete det meste.
8. Det var Dannerkonning
Han lader et Udbud gjøre,
Taler han til hin rige Herr Drm:
"Du skal min Banner føre."
9. Længe stod ungen Herr Drm,
Han kunde ikke tale et Ord:
"Monne det være Kongens Alvor,
Seg skal af Landet i Nar?"

10. Svared han Dannerkoning

Baade af Skjemt og Had:

"Du varst fast heller i Fruerstuen
Hos hin skjøne Fru Sølvrelad."

11. Svared det hin rige Herr Drm

Baade med Tugt og Ære:

"Saa gjerne farer jeg af Landet ud
Med Eder, min ædelige Herre!"

12. Det da var den rige Herr Drm

Dg han sprang til sin Hest:

"Nu vil jeg først hjem ride,
Dg tale med min Allerkjærest."

13. Det da var den rige Herr Drm

Kom i sin egen Gaard,

Opstod den skjøne Fru Sølvrelad,
Dg gik sin Herre imod.

14. "Velkommen hin rige Herr Drm,

Allerkjæreste Herre min!

Hvad var Tidning i Kongens Gaard,
Men I kommer saa snart igjen?"

15. "Det var Tidning i Kongens Gaard,

At Kongen han var vred;

Vi skulle alle i Leding i Nar,
Om vi end vare halve flere."

16. Svared det stolten Sølvrelad
 Iblandt de Fruer saa bolde:
 "Give det Gud Fader i Himmerig,
 Jeg var under sorten Mulde!"
17. Det var stolten Fru Sølvrelad
 Hun vred sine Hænder af Mødet:
 "Det være for Vor-Herre kjært;
 Jeg bliver i Morgen død."
18. Bort saa red hin rige Herr Drm
 Ikke meget i Hjertet glad;
 Saa saare da sørged de Fruer
 Og mest Fru Sølvrelad.
19. Det da var den rige Herr Drm
 Kom ridende i Kongens Gaard;
 Opstod Dannerkongen
 Og gik hannem selv imod.
20. "Velkommen hid Herr Drm!
 Og hvor laae Du i Nat?
 Hvor lider hun skjønnne Fru Sølvrelad?
 Skiltes Du fra hende saa bradt?"
21. "Saa da lider skjønnen Fru Sølvrelad
 Med andre Fruer bolde,
 Hun ønsker sig tusind Gange ned
 Alt under sorten Mulde."

22. Opstod Dannerkongen
 Dg han slog Haand mod Bord:
 "Du skynde Dig bort, Herr Drm!
 Du haver saa mange Ord."
23. Saa droge de af Kongens Gaard
 Med blanke Sværd ihænde,
 Herr Drm deres Banner førte,
 Dg Bejen han dem kjendte.
24. Herr Drm drog gjennem Holsterland,
 Han lod ikke længe vie;
 Kongen han sendte Fru Sølvblad Bud,
 Bad, hun vilde hjemme vie.
26. Det var stolten Fru Sølvblad
 Hun lod de Lønnebrevne skrive;
 Saamænd vil jeg forsenden sige,
 Det hende randt Taare paa Kind.
26. Det var stolten Fru Sølvblad
 Satte sig i forgyldene Karm,
 Saa drog hun til sin kjære Moder
 Alt baade med Sorg og Harm.
27. "Hør I kjære Moder!
 I kjende mig Raadet bedst!
 Kongen han haver mig Budet sendt,
 At han vil være min Gjæst."

28. "Du lad Dit Gulv med Amur strøe!
Bred Bænke med Silke det hvide!
Du gik mod den ædelig Herre,
Dg favne hans Komme saa blide!"
29. Det da svared den Tjenestepige:
"Bier hun ham hjemme i Dag,
Det vil jeg for sandingen sige,
Det bliver min Frue til Nag."
30. "Herr Orm han er i fremmede Land
Dg ligger for Bøsse og Pil,
Før jeg skal gjøre ham nogen Svig,
Det skal før koste mit Liv."
31. Saa tog hun over sig løvgrønt Skind
Dg paa sig Raaben blaa,
Saa gif hun saa sørgelig
Ud af sin egen Gaard.
32. De toge Posen paa sin Bag
Dg Pillegrimsstav ihaende,
Saa ginge de i fremmede Land,
Som ingen Mand dem kjendte.
33. Det var Dannerkoning
Han kom der ridende i Gaard,
Pod han dem adspørge,
Hvor stolten Sølvrelad var.

34. Op da stod den Portener,
Han svared den Herre saa bradt:
"Ikke er stolten Fru Sølvrelad her,
Hun er alt dragen af Stad.
35. Hun haver lovet sig en Pillegrimsreise
Alt til den hellige Grav;
Det vil jeg for sandingen sige,
Hun drog derhen i Dag."
36. Længe stod han Dannerkonning
Og tænkte han derpaa;
Hvi monne den ædle Frue
Saa rømme sin egen Gaard?
37. Saa red han bort den ædle Herre,
Stor Sorg havde han i Sinde,
Hans Hu stod til den skjøne Frue,
Ret aldrig forglemmer han hende.
38. Bort drog skjøne Fru Sølvrelad,
Bar klædt i Pillegrims Lige;
Hun havde Herr Drm i Hjertet saa kjær,
Hun vilde ham aldrig svige.
39. Tak have skjøne Fru Sølvrelad!
Hun torde Kongen ikke hjemme vie;
Gik hun sig til fremmede Lande,
I Kloster monne hun sig give.

40. Nu lever hun skjøne Fru Sølvblad
I Kloster med Tugt og Ære.
Hjem kom hin rige Herr Drm
Med flere af Kongens Hær.
41. Det var hin rige Herr Drm
Han kommer i Kongens Gaard,
Det var Dannerkonning
Han ganger ham selv imod.
42. "Vær velkommen hin rige Herr Drm!
Hvor haver Du været saa længe?
Borte er skjøne Fru Sølvblad,
Dg ikke saa er hun hjemme."
43. Længe stod han rige Herr Drm
Han blev baade bleg og rød:
"Er min Kjærest af Landet rømt,
Den Sorg ganger mig til død."
44. Er min Hustru af Landet rømt,
Den Sorrig ganger mig til død.
Jeg sætter der væd baade Hus og Gaard,
At hende tvang dertil Nød.
45. Er min Hustru af Landet rømt
Dg er i fremmede Land,
Jeg skal da hende visse finde,
Alt om jeg er en Mand."

46. Længe stod Dannerkoning,
 Ham tyktes det være stor Harm:
 "Aldrig jeg Din Hustru saae,
 Alt siden hun var et Barn."

47. Det var rige Herr Drm
 Han tager af sin Hat;
 "Herre! I give mig Eders Forlov!
 Og have I tusind Godnat!"

48. Saa forrigfuld var hin rige Herr Drm,
 Han gik neder af de Tinde;
 Efter stod Dannerkongen,
 Hans Sorg var ikke desminde.

49. Ikke vilde hin rige Herr Drm
 Hjem til sin egen Gaard,
 Før han fik visse Tidinge
 Alt hvor hans Hustru var.

50. Det var stolten Fru Sølvblad
 Hun lod de Lønnebrevne skrive,
 Sender hun dennem til Helsingør,
 Sin kjære Moder at give.

51. Det svared stolten Fru Mettelil,
 Der hun de Lønnebrevne saae:
 "Lovet være Gud i Himmerig,
 Min Datter lever endnu!"

52. Det var stolten Fru Mettelil,
Hun svøbte sit Hoved i Skind,
Saa gaaer hun i Højeloft
Saa glad for Herr Drm ind.
53. "Her sidder Du, Herr Drm!
Med Suk og Sorrig i Sinde;
I Borfrue-Kloster under Vesterø
Der skal Du Din Hustru finde."
54. Det var rigen Herr Drm
Der han de Breve saae,
Det vil jeg for sandingen sige,
Han blev i Hjertet saa fro.
55. Det var rige Herr Drm
Han lader de Lønnebrevne skrive,
Sender han dennem til Helsingborg
Vor unge Konning at give.
56. Sig hannem, Dannerkonning,
Dg sig hannem Tidinge saa:
Fru Sølvrelad er under Vesterø,
I Kloster sig givet har.
57. Dg bed hannem, Dannerkonning,
Laane mig af sine Mænd,
Dg fire af sine beste Skibe,
Men jeg henter min Hustru hjem.

58. Svared det Dannerkoning,
Han var hastig og gram:
"Jeg leder hannem ikke Hustru op,
Ej laaner ham af mine Mænd."
59. Ikke skjotted Herr Drm derom,
At Kongen han var gram;
Saa segled han til Bestersø,
Dg hentede siu Hustru igjen.
60. Saa glad var rigen Herr Drm,
Der han sin Hustru fandt,
Han tog hende saa listelig i sin Arm
Alt i den samme Stund.
61. Hun tog ham saa listelig i sin Arm,
Tæller hannem af sin Dvide,
Dg at hun Dannerkoningen
Ej torde hjemme bide.
62. "Saamænd ved! rige Herr Drm!
Jeg torde ej hjemme være;
Jeg ræddes for Kongens Brede
Dg mest for min Hæder og Ære."
63. Han tog hende saa listelig i sin Arm,
Dg gav hende Guld hin røde;
"Saa mænd! skjønne Fru Sølvrelad!
For Din Skyld vilde jeg døe."

64. Det var Dannerkongen
Han taler til Svenne to:
"J bede rigen Herr Drm
For mig i Stuen indgaae."
65. Det var rigen Herr Drm
Han taler til Sølverlad:
"Nu tykkes mig i allenstund
Det er bedst at rømme af Stad."
66. Dyktod stolten Fru Sølverlad,
Saa blidelig hun hannem svared:
"Hvor som J i Verden vil,
Did vil jeg gjerne medfare."
67. Herr Drm han blev af Landet dreven,
For Kongen han var hannem vred,
Han tog med sig baade Hustru og Børn,
Han drog den vester Led.
68. Han tog med sig baade Hustru og Børn,
Han drog fra Hus og Gaard,
"Saa mænd ved! Dannerkonning!
J skal her græde for."
69. Herr Drm drog ind i Vesterø,
Der bygger han Bolig og Fæste;
Det vil jeg for sandingen sige,
Det var ikke for Kongens Bedste.

70. Han bygger baade Slot og Fæste
Det var ikke med Kongens Minde.
"Maa jeg leve en liden Stund,
Sag skal Dannerkongen finde."
71. Herr Drm lader bygge de Snekker ny
Alt med forgyldene Fløje,
Saa lyster hannem at segle
Hen udi den vester Sø.
72. Det var Dannerkønning
Han stander paa Højeloftsbro:
"Hvilke ere os de Snekker,
Som segle i Havet saa?"
73. Det da svared den liden Smaadrenge
Han stod ikke langt derfra:
"Det er vist rigen Herr Drm
Der segler i Havet saa.
74. Det er rigen Herr Drm,
Som længe haver været hen,
Han er nu kommen til Eders Land,
At føre Eder Skatten hjem."
75. Det var Dannerkønning
Han vender til sin Baad:
"S lægge nu ud fra dette Land!
Sag vil selv hannem imod."

76. "Velkommen rige Herr Drm!
 Hvor haver Du været saa længe?
 Hvad haver Du paa de Snekker ny?
 Vil Du føre Skatten hjem?"
77. "Saa mænd ved! Dannerkonning!
 Jeg siger Eder Sandt,
 Jeg agter ikke at skatte,
 Jeg er en fredløs Mand."
78. "Haver Du været i fremmede Land
 Med Hustru og Børn saa smaa,
 Og det kan hende saa mangen Mand;
 Det skal nu bedre til gaae."
79. "Haver Du ej saa mangen et Aar
 Dit Fæderneland kunnet seet,
 Men været med Sorg i fremmede Land,
 Du skal nu lege og lee."
80. Den Sag blev der saa vel forliget,
 Det var en glædelig Færd,
 Hans Frender saa saare da frydede sig,
 Og rede mod hannem der,
 Og ikke i denne Maaned end kommer Herr
 Drm hjem.

CLXXIX.

S a m s i n g.

1ste Vers.

Samsing tjente i Kongens Gaard,
Han lokked Kongens Søster den vænne Maars
I lyder op paa Raadet.

2. "Hør I det, liden Kirsten faver og sin!
Vil I være Allerkjæreste min?"
I lyder op v. s. v.

3. "Saa gjerne jeg det gjorde,
Om jeg for min Broder torde."
I lyder op v. s. v.

4. Han svøbte hende i sin Raabe blaas,
Dg løfted hende paa sin Ganger graas.

5. Han satte hende paa sin gode Hest,
Dg førte hende hjem, som han kunde best.

3die Del. adet Affnit.

I

6. De sagde Kongen Tidende ny:
"Samsing han førte Eders Søster af By."
7. Kongen han taler til sine Hofmænd:
"J skal strax hente min Søster hjem!"
8. Kongen lader byde over al sin Gaard:
"J unge Svende tager Brynie paa!
9. J gode Hofmænd! have J det hørt,
Min Søster hun er med Vold bortført?
10. J gode Hofmænd klæder Eder uden Falst,
Samsing han er saa haard en Hals.
11. J skulle ride op under D,
At hente mig Samsing levende eller død."
12. Hans gode Hofmænd vare ikke sen,
Men spendte straxen Spore om Ben.
13. Der de komme i grønne Enge,
Der lode de deres Heste springe.
14. Og der de kom til Borgeled,
Der stod Samsings Moder ved.
15. "Hør J Samsings Moder faver og fin!
Hvor er Samsing Sønnen Din?"

16. "Samsing han drog af By igaar,
Dg kommer ej hjem før Jul et Aar."
17. "Vi give Dig det røde Guld,
Vil Du os være om Samsing huld."
18. "Det røde Guld er godt at gjemme,
Men Samsing, min Søn, er ikke hjemme."
19. Det røde Guld er godt i Kiste,
Men Samsing er saa ond at miste."
20. De bredte ud den Raabe saa blaa,
Der lagde de det røde Guld paa.
21. "Der stander et Hus norden i vor Gaard,
Der ligger Samsing med sin unge Maar."
22. Hans Moder var ham ikke huld,
Hun folgte ham for det røde Guld.
23. De Hovmænd red i Samsings Gaard,
De agtede dem stor Sejer at faae.
24. De stødte paa Døren med Skjold og Spjød;
"Du stat op, Samsing! og kom herud!"
25. "Jeg er ikke Samsing, jeg er hans Gjæst,
I Stalden der stander min sadlede Hest."

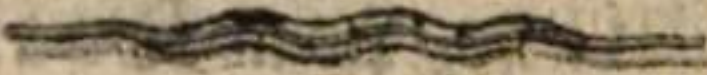
26. Samsing ud af Vinduet saae:
"J ere saa mange, vi ere saa faa.
27. J gode Hofmænd! J tøver en Stund,
Alt mens jeg klæder mig anderlund."
28. Hans Hjertens Kjære var ham ikke falsk,
Hun spendte selv Brynien om hans Hals.
29. Samsing ud af Dørren sprang,
Han gjorde Rum, som før var trang.
30. Først vog han fire saa vog han fem,
Saa vog han tredive af Kongens Mænd.
31. Samsing hug, til han var mod,
Han stod i tredive Hofmænds Blod.
32. Samsing beder sadle sin Ganger graa:
"Jeg vil mig ride til Kongens Gaard."
33. Der han kom til Borgeled,
Der stod hans Moder og hviled sig ved.
34. Samsing tager til sin Kniv:
"Var J ej min Moder, det gjaldt Eders Liv.
35. Tgaar var J mig ikke huld,
Men folgte mig for det røde Guld.

36. Det rødeste Guld, som lægges i Skrin,
Det tog Du da for Sønnen Din."
37. Kongen ud af Vinduet saae:
"Her holder han Samsing i vor Gaard."
38. "Hør Du Samsing, hør Du mig!
Hvor ere de Hofmænd, jeg sendte efter Dig?"
39. Eders Hofmænd ligge i min Gaard;
Somme ere døde, somme have Saar.
40. Somme have Got, og somme ere syg,
Og somme ligge paa Baare lig.
41. Hør I det Konning faver og fin!
Naar vil I hente Eders Oldensvoin?
42. I lader nu for Rustvogne fem,
Og henter dennem saa alle hjem."
43. Saa tager Samsing til sit Sværd:
"Var I ikke Konning, I fik en Ufærd."
44. "Hør Du Samsing! stik ind Dit Sværd!
Jeg gir Dig min Søster, Du er hende værd.
45. Du brug hverken Sværd eller Kniv!
Behold min Søster, den venne Liv."

46. Samsing takker og vender omkring,
Saa rider han til sin Brud igjen.

47. Det fik Samsing, som ei var ræd;
Derfor kom han i kongelig Æt.

§ lyder op paa Raadet.

og vender omkring,
til sin Brud igjen.

ig, som ej var ræd,
i kongelig Ræd,
rædet.

CLXXX.

Iver Lang og hans Søster.

Iste Vers.

Der gaaer Dands paa Tofte —
Bed Strande,

Det hørte Dan Konning i Tofte.

Vel den der aldrig kommer i Baade!

2. Der gaaer Dands i Enge —
Bed Strande

Det hørte Dan Konning i Senge.

Vel den der aldrig kommer i Baade!

3. For da dandser Hr. Iver Lang,
Den gjæveste Ridder i dette Land.

4. Dan Kongen han taler om Midienat:
"Hvo er den Harpen slaaer saa bradt?"

5. "Det er ikke Harpe eller Harpestøt,
Det er Hr. Iver, han kvæder saa let."

6. "Den Midsommers Nat er stakket og blid,
Mig lyst er gjerne at ride did."
7. Kongen lader sadle sin Ganger graa,
Han vilde see, hvo Dansen traer.
8. Dan Kongen holder ved Lindegrene,
Han skuede der de raske Svenne.
9. "Aldrig saae jeg en vœnnere Svend,
Der man i Landet kunde finde uden En.
10. Han er paa Livet lang som en Trane,
Paa Farven hvid alt som en Svane."
11. Dertil svared Smaadreng saa trøster:
"Herr Jver han haver en vœnnere Søster.
12. Hun er saa vœn saa faver og hvid,
De Kongens Børn er hun saa lig.
13. Hun slider baade Sabel og Naard,
Kongens Børn hun overgaaer.
14. Hvid som Lilie, smal som Rør,
Et Spegl er hun for alle Møer."
15. Hun gaaer aldrig nogen Nattegang,
Hun lyder ej heller paa Fuglesang."

16. Tøsser red han den Dands omkring,
Dg skuede den raske Wedeling.
17. Dan-Kongen han i Dandsen sprang,
Tog saa Herr Iver ved sin Haand.
18. "Hør Du, Herr Iver en Svend saa fin!
Hvad gjør stolt Elselil, Søster Din?"
19. "Hun sidder i Bure, slaaer Guld-lad,
Har forrigsuldt Hjerte, er sjelden glad.
20. Hun sidder i Bure, slaaer Guld i Rør,
Saa gjør hver ærlig moderløs Mo."
21. "Hør Du Herr Iver en Svend saa fin!
Lad hente til Dandsen Søster Din."
22. "Gjerne jeg det gjorde,
Om jeg for hendes Vre torde.
23. Det sømmer sig ingen Jomfru vænne
I Dands at træde med drukne Svenne."
24. Dan-Kongen han stiger til højen Hest,
Han rider hjem som han kunde best.
25. Han fik ikke No om Natten at sove
For Jomfruen, han hørte i Lunden love.

26. Dan-Kongen han taler til liden Smaadrenge:
"Hvor faae Vi stolt Elselil at see udi Løn?"
27. "Imorgen skal vies de Nonner fem,
Stolt Elselil skal følge alle dem."
28. Dan-Kongen stiger til højen Hest,
Han rider til Kirken som han kunde bedst.
29. Stolt Elselil ganger under Bliant smaa,
Dan-Kongen han holdt og faae derpaa.
30. De toge af dem de Bliant smaa,
Saa finge de dem Kapper paa.
31. De toge af dem røde Guld-list
For sorten Lin af Sindal bedst.
32. Bispen stod for Alter og sang;
De Fruer prøve sin Dffergang.
33. Stolt Elselil med sit krusede Haar
En Krands af Perler derpaa bar.
34. Stolt Elselil vendtes Alteret fra,
Det var det første hun Kongen saae.
35. Stolt Elselil nejer for Kongen paa stand,
Hendes Hjerte var dog stædt i Baand.

36. Dan-Kongen han taler til hende saa fro:
"Stolt Elselil! giver mig Eders Tro."
37. Stolt Elselil svarer af stor Harm:
"Jeg er en ærlig Ridders Barn."
38. Stolt Elselil taler til Fostermoder sin:
"J give mig Raad i Sorgen min!"
39. Kjær Fostermoder! J giver mig Raad,
Jeg frygter, at Kongen vil gjøre mig Haad.
40. Da lover jeg heller en Fattig med Ure,
End Høvdingsnavn for røde Guld bæere."
41. Stolt Elselil taler til Terne sin:
"Du skifte med mig Klæder Dine!"
42. "Saa gjerne vil jeg min Tomfru høre,
Hvad hun byder mig at gjøre."
43. Saa fik hun Ternens Bliant smaa,
Men selv tog hun hendes Kappe graa.
44. Saa fik hun hende sine Guldspange,
J Ternens Klæder vilde hun gange.
45. "Du sæt Dig i min Hængefærm!
Alle mine Sverne skulle følge Dig fram."

46. Den Terne ganger af Kirken saa prud,
Alles Dine de følge hende ud.
47. Den Terne ganger under røde Guldstrud,
Den Tomfru gaaer under Kappen saa drud.
48. Dannerkonning tog Ternen ved sin Arm,
Løstet hende saa i forgyldene Karm.
49. Dannerkonning han red, den Terne hun aag;
Stolt Elselil sig en anden Vej tog.
50. Stolt Elselil lader sig ikke forsømme,
Hun lader sig lukke forinden de Gjemme.
51. Hun lader sig lukke forinden de Mure;
For Ingen skulde vide hendes Bure.
52. Og der de komme i Rosens Lund,
Der lystet Dankonning at hvile en Stund.
53. Dankonning tog hende ved sin Arm,
Han løstet hende fra forgyldene Karm.
54. "Stolt Elselil! I vilde det ej fortryde,
Med os de Lindeløv at bryde.
55. I bryde med os de Lindeblade!
Dermed gjøres vore Hjerter glade.

56. Dagen er lang og Bejen er trang,
Her ville vi høre paa Fuglesang."
57. "Dankonning! I lade mig med Freden fare!
Jeg tager min Tomfrues Klæder vare."
58. Hun tog af sig det Bliant smaa,
Der stod saa led en Mø og graa.
59. "Bort, bort! Du Terne! det Du saa Skam!
Din Tomfru skal jeg gjøre Bejen trang.
60. Og tog hun end Bejen hen til Rom,
Hun skal dog aldrig for os undkomme."
61. Den Midsommersnat var stakket og kold;
Dankonning han rider i grønne Bold.
62. Dankongen han red, hans Svenne de rendte,
Ikke kunde de stolt Elselil finde.
63. Elselil var i Lunden dulgt,
Hun var saa dybt under Jorden skjult.
64. Der de komme i Rosens Lund,
Der hørte de gjøe saa liden en Hund.
65. De kasted op Muld, de kasted op Sten,
De toge derud den Liliegren,

66. De toge Silke og røde Guldbaand,
Dg bunde Somsfruens hvide Haand.
67. "Nu skal jeg føre Dig bunden hen;
Du skal ej slippe saa let igjen."
68. De sloge over hende Raaben blaa,
Saa løfted de hende paa Ganger graa.
69. Der de komme i Rosens Lund,
Der lysted Dan-Konning at hvile en Stund.
70. "Hjelp mig, Marie, du rene Mø!
Jeg maatte en Somsfru med Wren døe."
71. Stolt Elselil raabte det højest han kunde,
Det hørte de Røvere ude paa Sund.
72. Det hørte de Røvere, paa Sundet laae:
"Dg hveden er os det ynkelig Raab!"
73. De Røvere spadserede ud med Strand,
Dankongen han red sin Ganger paa Sand.
74. "Hold stille, Du Ridder, og prøv Dit Skjold!
Eller Du skal lade os denne Somsfru bold.
75. Dg lader Du os ikke denne Mø,
For hendes Skyld saa skal Du døe."

76. "Langt heller saa lader jeg Eder den Biv,
End jeg for hende mister mit Liv."
77. De skare sønder det røde Guldbaand,
Dg løste saa Tomfruens hvide Haand.
78. De toge af hende den Kappe blaa,
Saa løfted de hende af Ganger graa.
79. Saa klædte de hende i Sabel og Maard,
Saa løfted de hende forinden Skibsbord.
80. Alt det de segled og alt det de roede,
Alt sad stolt Elselil og græd saa modig.
81. "Skjøn Tomfru! I græder ej paastand!
Saa rig en Høfding kommer I til Haand.
82. Vi føre Eder til Spanieland,
Saa rig en Høfding gaaer I til Haand.
83. Vi sælge Eder for saa meget Guld,
De maaler os det med Skaalene fuld."
84. Der de komme lidt fra Sund,
Der olmedes Vejr saa haardt og ondt.
85. Den Storm sig reiste saa streng og ond;
De Nøvere synke til Havsens Bund.

86. Den Røverhob paa Havet blev,
Stolt Elselil til Engelland drev.
87. Stolt Elselil sad ud med den Strand;
Hun var saa modig udaf det Vand.
88. Stolt Elselil vred sin Silke-Serk:
"Seg maa vel sige af Hjertens Verk."
89. Stolt Elselil ganger ud med den Strand;
Hr. Adelmannd rider sin Ganger paa Sand.
90. "Hør I det min Tomfru faver og sin!
Dg hvor saa er I kommen hid."
91. "Fremmede Tomfruer lærte mig at sney
Med Vælde saa blev jeg ført af By."
92. Han slog over hende sin Kappe blaa,
Han løfted hende til sin Ganger graa.
93. Der han kom til Borgeled,
Der stod hans Moder og hvilede ved.
94. "Hør Du Adelmannd kjær Sønnen-min!
Hvor haver Du faaet den Tomfru sin?"
95. "Seg red mig ud ved Strand,
Jeg fandt den Tomfru paa hviden Sand."

96. Fremmede Tomsfruer lærte hende at sige,
Med Bælde saa blev hun ført af By."
97. "Vil den Tomsfru hos os være,
Da skal vi hende elske og ære."
98. Der var hun i Ugerne fem,
God Billie vorte i alle dem.
99. Der var hun i Ugerne ni,
God Billie vorte i alle de.
100. Herr Adelman og hans kjær Moder
De legte Guldtavel over Borde.
101. "Hør Du Hr. Adelman, kjær Sønnen min!
Hvad haver Du mest i Huen Din?"
102. Koffen den lader Du fare,
Tomsfruen tager Du vare."
103. "Det volder den Tomsfru, jeg fandt ved Sund;
Min kjære Moder bliv hende ikke ond!"
104. Det volder stolt Elselil, hun det ej veed;
Min kjære Moder vær hende ikke vred!"
105. "Hvad vil Du med den Tomsfru gjøre?
Hun haver ikke Venner eller Frender here."

106. "Haver hun ej Venner og Frender here,
Da er hun idel rig paa Ure."
107. Hans Moder smilede under Skind,
For hun vilde prøve Hr. Adelmands Sind.
108. "Du skal have mit Minde dertil,
At ægte den Jomfru, om Du vil."
109. De lavede paa Bryllup i Maaneder fem,
Stolt Elselil glædtes i alle dem.
110. Herr Iver han kom der ridende i Gaard,
Ude stod Adelmands Moder svøbt udi Maard.
111. "Her stander I en Frue saa bold;
Blev her ikke en Jomfru for røde Guld solgt?"
112. "Min Søn han red sig ude ved Strand,
Han fandt en Jomfru paa hviden Sand.
113. Det er i Dag deres Bryllupsdag;
I gaaer i Salen, forsøger deres Lag!"
114. Hert Iver han tren ad Dørren ind,
Den unge Brud hun smiler under Skind.
115. "Og det er eneste Broder min,
Som hid er kommen over salten Rin."

116. Adelsmand svared; "Lad Dig behage,
Jeg ægter Din Søster i disse Dage."

117. Herr Iver han svared Herr Adelman saa:
Hun kunde aldrig bedre Lykke faae.

118. "Da skal Du være min Broder og Ven,
Dg have tilægte min Søster igjen."

119. De folgte deres Gods for Guldet rød —
Bed Strande.

Dg bleve i Engelland til deres Død.

Bel den der aldrig kommer i Baande!

CLXXXI.

Haagens Dands og Nyad.

Iste Vers.

Kongen han sidder i Ribe,
Han drikker Vin,
Saa byder han de danske Riddere
Hjem til Sin.
Saa herlig dandser han Haagen.

2. "I stander op alle mine Mænd,
Dg Riddere bold'!
Dg træder I mig en bedre Dands
Over grønne Bold!"
Saa herlig dandser han Haagen.

3. Nu lyster Dannerkongen
I Dandsen at træde;
Efter ganger Helled Haagen,
Han for dennem qvæder.
Saa herlig o. s. v.

4. Opvaagnet danske Dronning
 I Loftet, hun laae:
 "Hvilken af mine Somfruer
 Slaaer Harpen saa?"
5. "Det er ingen af Eders Somfruer,
 Deres Harpe slaaer;
 Det er Helled Haagen
 Han qvæder saa."
6. "I stander op alle mine Somfruer
 Med Rosenkrands!
 Vi ville os bortride
 Til den bedre Dands."
7. For rider danske Dronning
 I Skarlagen rød,
 Efter ride Fruer og Somfruer
 Og høviske Møer.
8. Vel tøsser rider danske Dronning
 Den Dands omkring,
 Og alt skued hun Helled Haagen
 Den Udeling.
9. Det var Hellede Haagen
 Rakte Haand fra sig:
 "Lyfter Eder nu, min naadige Frue!
 At dansse hos mig?"

10. Dg nu dandser Helled Haagen
 Dg Dronningen Ifammen,
 Dg det vil jeg forsanden fige,
 De have godt Gammen.
11. Dp da stod den liden Mø
 I Kjortel blaa:
 "I vogter Eder for de falske Klaffer",
 De lyde derpaa."
12. Det var Dannerkongen
 Han lader derad spørge:
 "Hvad monne danske Dronning
 Her udi Dandsen gjøre?"
13. Langt bedre sad hun i Højeloft
 Guldharpen at flaae,
 End hun monne her i Dandsen
 Med Haagen gaae."
14. Dp da stod den liden Mø
 I Kjortelen rød:
 "I skynder Eder nu, min naadige Frue!
 Min Herre bliver vred."
15. "Seg er saa nylig i Dandsen kommen,
 Hun haver ikke faaet Ende;
 Saa vel maa min Herre og Konning
 Blive blid igjen."

16. Op da stod den liden Dreng

I Kjortelen grøn:

"I skynder Eder nu, min naadige Frue!

Min Herre rider hjem."

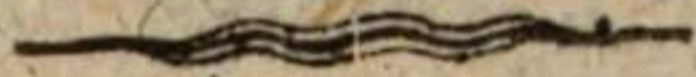
17. Skam faae Helled Haagen

For Bise, han qvad!

Dronningen sidder i Højeloft,

Hun er uglad.

Saa herlig dandses han Haagen.

CLXXXII.

Signelil.

1ste Vers.

Den Frue hun kalder ad Ternen sin:

"Signelil min Terne!

Hvorfor er Du saa bleg og syg?"

Men Sorgen den tvinger saa saare.

2. "Det er ikke Under, at jeg er bleg,
Malfred min Frue!

Jeg haver saa meget at skjære og sye."

Men Sorgen den tvinger saa saare.

3. "Før var din Kind som Rosen rød,
Signelil min Terne!

Dg nu er Du som den blege Død."

Men Sorgen o. s. v.

4. "Jeg kan ikke længere dølge for Dig,
Malfred min Frue!

Den unge Herre har lokket mig."

Men Sorgen o. s. v.

5. "Har den unge Herre loffet Dig,
Signelil min Terne!
Hvad gav han da for Wren Din?"
6. "Dg han gav mig de guldspendte Sko,
Dem haver jeg slidt med saa stor Uro.
7. Dg han gav mig en Silkesærk,
Den haver jeg slidt med saa stor en Bærk.
8. Dg han gav mig en Guldring fin,
Som Magen ej findes paa Fingeren Din."
9. "Hvad hjælper Dig hans Gaver rig?
Signelil min Terne!
Naar han vil aldrig ægte Dig."
10. "So han har lovet at ægte mig;
Malfred min Frue!
Dg dertil givet mig Gaver rig."
11. "Hvad hjælper Dig hans Løfter i Løn?
Signelil min Terne!
Dem haver han givet hver Pige skøn."
12. "Dg jeg vil paa min Harpe slaae,
Saa beder den Herre mig for sig at gaae."
13. Dg hun slog paa den første Streng,
Det hørte den Herre alt udi sin Seng.

14. Den Herre han kaldte paa Skodreng sin:
"Bed min Moders Terne for mig at gaae
ind!"
15. Han klappede paa Sengestof,
"D sæt Dig kun, den bær Dig nok,"
16. "Dg nej saamænd! det jeg ej tør,
Der haver jeg aldrig siddet før."
17. "Har Du ej siddet paa Sengen min,
Saa haver Du sovet i Armen min.
18. Dg nu skal Du være Allerkjæreste min,
Signelil min Terne!
Jeg sover hver Nat udi Armen Din."
Men Sorgen den tvinger saa saare.

CLXXXIII.

Malfred og Salemand Tygesøn.

Iste Vers.

Liden Malfred ganger i Lunden,
I Lunden gaaer hun saa ene,
Der møder hende Salemand Tygesøn
Med tredive af sine Svenne.

Gud skille min Allerkjæreste ved sin Angest!

2. Det var Malfred Grevens Dotter
Hun ganger i Lunden saa bold,
Der møder hende Salemand Tygesøn,
Han tog den Jomfru med Bold.
Gud skille min Allerkjæreste ved sin Angest!

3. Han rev sønder hendes Klæder,
Han drog hende i sit Haar;
Ret aldrig havde han den Gjerning gjort,
Havde Ulykken ej standet ham for.
Gud skille min Allerkjæreste ved sin Angest!

4. "Nu haver I rykt mine Klæder sønder,
Dg gjort mig Last og Skam;
Jeg beder Eder for den øverste Gud,
I siger mig Eders Navn."
5. "Jeg haver rykt Dine Klæder sønder
Dg gjort Dig Last og Skam —
Mit Navn er Salemand Tygesøn;
Derfor rømmer jeg ej Land.
6. Om jeg rømmer af Landet ud
For Brødre og Frender Dine,
Naar fyrretyve Uger forgangen er,
Saa vil jeg komme igjen."
7. Hjem gif Malfred Grevens Dotter,
Saa mangefold var hendes Nød;
Ingen vilde hun sin Sorrig klage,
For hendes kjær Fader var død.
8. Hun var inde i Maaneder
Dg hun var inde i tre,
Ingen af de skjønne Tomfruer
Saae hende lege eller lee.
9. Det var Malfred Grevens Dotter
Gaaer for sin Moder at staae:
"I love mig, min kjær Moder!
I vor Stenstue at gaae."

10. Da svared hendes kjær Moder
 Hun stod i Skarlagen rød:
 "Der plejer Ingen i Stenstuen at gaae,
 Foruden de Børn ville føde."
11. Der var hun inde i Maaneder
 Og vel i Maaneder fem,
 Aldrig kom hendes Moder til hende,
 Og ikke i alle dem.
12. Det stod saa i fyrrethve Uger,
 Hun børsted ikke sine Haar;
 De saae hende ej andet gjøre
 End græde og sukke saa saare.
13. De fyrrethve Uger forgangne vare,
 Den Gomsfru tog til at lange,
 Saa sendte hun Bud til Moder sin,
 Bad, hun skulde til sig gange.
14. Bort da gif den Tjenestems,
 Hun kunde ej fra hende blive:
 "Eders Dotter bad, I skulde til hende gaae,
 Om hun skal findes ilive."
15. "Gaf Du bort, Du Tjenestems!
 Og sig Du hende saa:
 Saa lidet raadte hun med Moder sin,
 Der hun til Gunden mon gaae."

16. Bort da gik den Tjenestems,
 Dg blev hun saa tilraade,
 At hun vilde ikke sige de Ord,
 Som hendes kjær Moder sagde.
17. Ind da kom den liden Mø
 Dg sagde Ordene saa:
 "Naar Eders Stivfader er gangen i Seng,
 Saa vil hun til Eder gaae."
18. "Gik Du til min Moder igjen,
 Dg sig hende af min Nød,
 Dg bed hende ved mig tale,
 Førend jeg ganger til Død."
19. Ind da kom den Tjenestems,
 Hun klager saa saare hendes Nød:
 "Eders Dotter bad, I skulde til hende gaae,
 Alt før hun ganger tildød:."
20. Længe stod hendes Moder
 Dg tænkte hun derpaa:
 Egevel er hun min Dotter;
 Jeg vil til hende gaae.
21. Det var Malfred Grevens Frue:
 Hun indad Dørren tren,
 Det var hendes kjær Dotter
 Hun rakte hende Haanden igjen.

22. Malfred gif sin Moder imod
Bar bleg og ikke rød:
"Hjælper mig, min kjære Moder!
Sæg klager for Eder min Nød.
23. Jeg var udgangen i Lunden
I Lunden alt saa ene,
Der mødte mig Salemand Tygesøn,
Han gjorde mig Last og Men.
24. Endog han gjorde mig Last og Men,
Som jeg maa for Eder kjære,
Kommer han vel til Landet igjen,
Han gjør mig Hæder og Ære.
25. Hører I, min kjære Moder!
Jeg beder Eder i saa gjerne,
Kommer han Salemand Tygesøn hjem,
I gjør hannem Intet til Mene."
26. Alle de Fruer og skjøne Somfruer
De monne for Malfred græde,
Men allermest hendes kjære Moder
Hun monne saa forrigfuld være.
27. Det var ikke derefter
Ej Dage uden fem,
Og det var Salemand Tygesøn
Han kom i Landet hjem.

28. Forghldte vare hans Anker,
 Dg saa hans Aarer smaa,
 Saa var og den fremmer Stavn,
 Som Malfred skulde indgaae.
29. Det var Salemand Tygeson
 Lager over sig Skarlagen Skind,
 Saa ganger han i Højeloft
 For Fruer og Tomfruer ind.
30. Hilsed han Fruer og stolte Tomfruer
 Samt Møer og gode Dvinde,
 Dg mest Malfred Grevens Dotter,
 Alt om hun var der inde.
31. Det svared' hendes kjær Moder,
 Hun var i Huen saa gram:
 "Saa lidet tør I efter hende spørge,
 Men I haver gjort hende Skam."
32. Det var Malfreds Brødre alle
 Dg hver tog til sin Kniv:
 "Havde vor Søster ikke for Dig bedet,
 Da skulde vi raade Dit Liv."
33. Det svared Salemand Tygeson
 Han svared et Ord med Gre:
 "I give mig Eders kjær Syster,
 Hun er min Hjertens Kjære."

34. "Vor Søster haver bedet for Dig,
 Vi maa Dig intet skade;
 Saa mænd ved! Salemand Tygesøn!
 Hun maa der selv for raade."
35. Det svarede Malfred, Grevens Frue,
 Og saa tog hun oppaa:
 "Malfred ligger i Stenstuen,
 Hun haver de Søner smaa.
36. Malfred ligger i Stuen ind,
 Hun haver de Søner saa hvide;
 Saa mænd ved! Salemand Tygesøn!
 De ere Eder alt saa lige."
37. Det meldte Salemand Tygesøn
 Saa tog han oppaa:
 "Hør I, min kjære Moder!
 Og maa jeg til hende gaae?"
38. "Saa vel da, maa I til hende gaae,
 Alt om I vil hende ægte,
 Om I vil gjøre os den Glæde,
 Da ville vi det ikke nægte."
39. "Saa gjerne vil jeg hende ægte,
 Saa gjerne vil jeg hende have;
 I lade det Bryllup med Ære gjøre,
 Jeg ægter hende alle mine Dage."

40. Det var Salemand Tygesøn
Lager over sig Kaaben sin,
Saa gaaer han i Højeloft
For sin Allerkjæreste ind.
41. Det var Salemand Tygesøn
Han ind ad Dørren tren,
Det var Malfred Grevens Dotter
Hun rækker ham Haanden igjen.
42. Det var Malfred Grevens Dotter
Tog hannem i sin Arm:
"Nu veed Gud Fader i Himmerig,
Jeg haver lidt Spot og Harm!"
43. Det var Salemand Tygesøn
Tog hende i Armen sin:
"Sørger ej, Malfred Grevens Dotter!
J er Allerkjæreste min."
44. Det var Malfred Grevens Dotter
Taler til sin Moder saa:
"Fader nu Salemand Tygesøn
See sine Sonner smaa!"
45. Det var Salemand Tygesøn
Tog Børnene i sin Arm:
"Lovet være Gud Fader i Himmerig,
Som haver os løst af Harm!"

46. Nu haver Salemand Tygesøn
Forvundet al sin Harm,
Saa haver og Malfred Grevens Dotter,
Hun sover i hans Arm.
Gud skille min Allerkjærest ved sin Angest!

CLXXXIV.

Stolt Ingeborgs Forflædning.

1ste Vers.

Stolt Ingeborg lader sig Hofklæder skjære,
Hun siger, hun vil en Hofmand være.
Selv sørger hun for hannem saa lønlig.

2. Stolt Ingeborg stiger til sin Hest,
Hun siger, hun vil være Kongens Gæst.
Selv sørger hun for hannem saa lønlig.

3. "Hør I, unge Konning! hvad jeg siger Jer:
Har I fornøden min Tjeneste her?"

4. "En Stalddreng behøves her bedst,
Var her kun Stalderum til hans Hest."

5. "Hans Hest maa stande hos Ganger min,
Selv skal han sove hos mig under Lin."

6. I tre Aar tjente hun i Kongens Gaard,
 Net Ingen vidste, det var en Maar.
7. I tre Aar tjente hun for Stalddreng,
 Og drev de Foler hen udi Eng.
8. I tre Aar ledte hun de Foler til Vand;
 De vidste ej andet, end hun var en Mand.
9. Stolt Ingeborg kan de Fruer vel glæde,
 Dertil kan hun saa herligen qvæde.
10. Haar haver hun som spundet Guld,
 Derfor var Kongens Søn hende huld.
11. Hun gaaer sig saa i Kongens Gaard,
 Hende falmer baade Lyd og Haar.
12. "Den Stalddreng har faaet saa underlig Fore,
 Han kan ej spende sine egne Spore.
13. Han haver faaet saa underlig en Færd,
 Han kan ikke drage sit eget Sværd."
14. Kongens Søn heder paa Tomfruer fem,
 Stolt Ingeborg er den gjæveste blandt dem.
15. De svøbte hende i deres Skind,
 Saa fulgte de hende i Stenstuen ind.

16. De satte hende paa Bolster blaa,
Dg strax fødte hun de Sønner smaa.
17. Da kom ind Kongens Søn og lo:
"Kunde hver Stalddreng faae saadanne To."
18. Han klapped hende ved hviden Kind:
"Sørg nu ikke Allerkjæreste min!"
19. Han satte paa hende Guldkronen rød:
"Med mig saa skal Du leve og døe."
Selv sørger hun for hannem saa lønlig.
-

CLXXXV.

Liden Kirsten sin Fæstemands Befrier.

1ste Vers.

Det var liden Kirsten

Hun svøber sit Hoved i Skind,

Saa gaaer hun i Højeloft

For sine Hofmænd ind.

Nu staaer al min Glæde i min Tomfrues
Bælde.

2. "Hil sidde I, mine Hofmænd!

I drikke baade Mjød og Vin;

Imorgen ville vi til Holsterland,

At hente Fæstemand min."

Nu staaer al min Glæde i min Tomfrues
Bælde.

3. Det var liden Kirsten

Faldt for Holsterlands Konge i Kne:

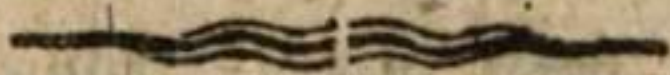
"Jeg byder for min Fæstemand

Baade Guld og Liggendesæ."

4. "Ikke faaer Du Din Fæstermand
Hverken for Fæ eller Guld,
Før jeg faaer Din Fædernegaard
Som staaer i Rosens Lund."
5. "Aldrig faaer Du min Fædernegaard
Som staaer i Rosens Lund,
Aldrig faaer Du en Stage deraf,
Mens jeg er i Live sund."
6. Kan jeg ikke min Fæstemand faae
Hverken for Guld eller Fæ,
Da skal jeg sætte Holsten i Brand,
Der skal ej findes Ly eller Læ."
7. "Hør Du liden Kirsten!
Og Du tør ikke saa braske!
Hvor ere Dine Hofmænd,
Du fører af Landet saa raske?"
8. "Jeg er mig saa liden og ung,
Jeg orker ej Hofmænd at holde,
Jeg haver tolv tusinde Tomfruer,
Som holde her under Skjolde."
9. Det var Holsterlands Konning
Han udaf Bindvet saae,
Der holdt tolv tusinde raske Hofmænd,
De skjultes under Harnisk blaa.

10. Det var Holsterlands Konning
Han heder paa liden Smaadreng:
"Fly liden Kirsten sin Fæstemand!
Bær snar og tøv ej længe."

11. Tak have hun liden Kirsten!
Hun holdt saa vel sin Tro,
Saa drog hun hjem til sit Rige,
Dg løste sin Fæstemand ud.
Nu staaer al min Glæde i min Somfrues
Bælde.

CLXXXVI.

G a n g e r p i l t e n.

1ste Vers.

"Hør Du goden Ungersvend!

Leg Tavelbord med mig!"

"Jeg haver intet røde Guld

At sætte op mod Dig."

Forinden den Fryd saa leve de sammen baade.

2. "Sæt Du op Din gode Hat

Dg fast om den er graa,

Jeg sætter op min Perlesnor,

Tag den, om Du kan faae."

Forinden den Fryd saa leve de sammen baade.

3. Den første Gang Guldterning

Paa Tavlebordet rand,

Den Ungersvend han tabte,

Dg Tomsruen hun vandt.

4. "Hør Du goden Ungersvend!

Leg Tavelbord med mig!"

"Jeg haver intet røde Guld

At sætte op med Dig."

5. "Sæt Du op Din Kjortel
Dg fast om den er graa,
Jeg sætter op min Krone af Guld,
Tag den, om Du kan faae."
6. Den anden Gang Guldterning
Over Tavelbordet rand,
Den Ungersvend han tabte,
Saa glat den Jomfru vandt.
7. "Hør Du goden Ungersvend!
Jeg Tavelbord med med mig!"
"Jeg haver intet røde Guld
At sætte op mod Dig."
8. "Sæt Du op Dine Hoser
Dg saa dertil Dine Sko;
Jeg sætter mod min Ære
Dg saa dertil min Tro."
9. Den tredie Gang Guldterning
Over Tavelbordet rand,
Den Jomfru hun slet tabte,
Den Ungersvend han vandt.
10. "Hør Du liden Gangerpilt!
Skynd Du Dig bradt fra mig!
Mine sølvbundne Knive
Dem vil jeg give Dig."

11. "Dine sølvbundne Knive
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil have den Tomfru,
Jeg med Guldterning vandt."
12. "Hør Du liden Gangerpilt!
Skynd Du Dig bradt fra mig!
Silkesyede Skjorter
Dem vil jeg give Dig."
13. "De silkesyede Skjorter
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil have den Tomfru,
Jeg med Guldterning vandt."
14. "Hør Du liden Gangerpilt!
Skynd Du Dig bradt fra mig!
En hvid Hest og Sadel
Dem vil jeg give Dig."
15. "Hvid Hest og Sadel
Dem faaer jeg naar jeg kan;
Men jeg vil have dem Tomfru,
Jeg med Guldterning vandt."
16. "Hør Du liden Gangerpilt!
Skynd Du Dig bradt fra mig!
Mit Slot og mine Fæste
Dem vil jeg give Dig."

17. "Dit Slot og Dine Fæste
Dem faaer jeg, naar jeg fan;
Men jeg vil have den Jomfru,
Jeg med Guldterning vandt."
18. Jomfruen stander i Bure,
Dg børster hun sit Haar:
"Herre Gud bedre mig fattige Mø!
For Giftermaal jeg faaer!"
19. Ungersvend stander i Gaarden,
Han støtter sig ved sit Sværd:
"Du faaer saa godt et Giftermaal,
Som Du er nogen Tid værd.
20. Dg jeg er ingen Gangerpilt,
Alligevel synes saa;
Jeg er den beste Kongesøn,
I Verden leve maa."
21. "Er Du den beste Kongesøn,
I Verden leve maa,
Da skal Du have min Ære,
Dg saa dertil min Tro."
Forinden den Fryd saa leve de baade sammen.
-

CLXXXVII.

Hr. Nielus fører Bruden hjem.

1ste Vers.

En Jomfru sender sin Allerkjæreste Bud

Saa vilde om Aftens Tide:

"Hvilken Svend som mig haver kjær,

Han skal i Aften ride."

Selv vinder han Jomfruen med stor Ære.

2. Hvilken Svend som mig haver kjær,

Alt baade med Tugt og Ære,

Han skal opvaagne af Sønnen sød

Dg aarle hos mig være.

Selv vinder o. s. v.

3. Haver han mig i Hjertet kjær,

Da skal han i Aften ride,

Jeg holder min Tro, jeg haver jæt,

Men han skal Tiden bide."

Selv vinder o. s. v.

4. Jeg gif da til min gode Hest,
Dog jeg var træt og mod,
Saa red jeg femten stærke Mile,
For Billien var saa god.
5. Jeg bandt min Hest foroven
Alt ved den grønne Toste,
Saa gif jeg den liden Grønsti,
Som løb til Tomsfruens Toste.
6. Der kom jeg til den Portener,
Dg kaldte hannem min Frende;
Han svor alt om den øverste Gud,
At han mig ikke kjendte.
7. "Jeg giver Dig min Raabe
Dg saa mit løvgrøn Skind,
Om Du vil være mit Bud i Dag
For Fruer og Tomsfruer ind."
8. Ind da kom den Portener,
Dg stedes han for Bord,
Han var snild i Tale,
Han kunde vel føje sine Ord.
9. "Her holder en Svend foruden vor Gaard,
Hans Klæder ere alle hvide;
Hver den Svend han haver med sig,
Kan ligned ved Riddere rige.

10. Her holder en Svend foruden vor Gaard,
Hans Hest er abildgraa,
Hver en Svend han haver med sig,
Ham skinner blank Harnisk paa."
11. Den Tomsfru sprang over bredden Bord,
Med Sølvkar i hvide Hænde,
Dg saa gaaer hun i Gaarden ud,
Hun kaldte ham være sin Frende.
12. "Gaa Du Dig i Højeloft,
Drik der baade Mjød og Vin,
Imens jeg ganger i Buret mit,
Dg samler det Guld i Skrin."
13. "Hvad skal jeg i Højeloft
Blandt drukne Hofmænd være?
Hold Du mig, det Du haver jæt!
Jeg haver saa langt at fare."
14. Jeg gik mig i Højeloft
Jeg skjælvend som en Hare,
Mit Dje var til den skjøne Tomsfru,
Bar for de Andre stor Fare.
15. Den ene bar Ol, den anden bar Mad,
Den tredie mig Hyndet bar;
Den fjerde hun mig spurgde ad,
Hvorfra jeg kommen var.

16. "Jeg er en fattig Pillegrim,
Udervej i Fruerstue;
Men hvilken Jomfru mig haver kjær,
Hun kommer mig vel i Hue."

17. "J er ingen Pillegrim,
Eders Skjorte er singlet med Guld,
Jeg kan paa Eders Dine see,
At J en Jomfru er huld."

18. Der vare vel tredive dragne Sværd
Udi det Brudehus,
Før jeg kunde vinde min skjønne Jomfru,
Var derfor til Hesten fus.

19. Saa tog jeg den stolte Jomfru,
Løfted hende paa min Hest,
Saa red jeg af Gaarden ud
Som jeg kunde allerbedst.

20. Jeg red hen over de Enge,
Og over de grønne Lide,
De Fugle de sjunge saa sødelig;
Og selv vare vi saa blide.

21. Tak have holde Hr. Nielus!
Han torde det fuldvel vove;
Han førte hende paa sin Hest
Igjennem de lange Skove.

22. Han førte hende med Grette
 Saa listelig gjennem den By,
 Han førte hende til sin egen Gaard,
 Der drukke de Bryllup paany,
 Selv vinder han Tomfruen med stor Grette.

CLXXVIII.

Hr. Nielus og stolt Mettelil.

Iste Vers.

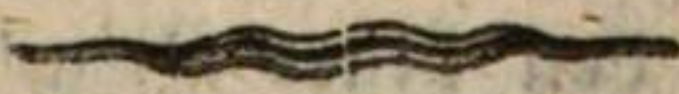
Herr Nielus undte stolt Mettelille vel
Saa listelig ved sig ene,
Han haver hende i Hjertet saa kjær
Som Guld og ædele Stene.
Alt om hun vilde hannem naade.

2. Herr Nielus lader sig Klæder skjære
Alt baade i Roser og Lilie,
Saa red han til den skjonne Tomfru,
Dg sagde hende af sin Billie.
Alt om hun vilde hannem naade.

3. Det var bolde Hr. Nielus
Han kom der ridende i Gaard,
Ude staaer stolten Mettelille
Bar klædt i Sobel og Maard.

4. "Hil ständer I, stolten Mettelil!
Dg vil' I være min Kjære?
Alle de Dage I leve maa,
Seg skal Eder elske og ære."

5. "Vil Du mig fæste og føre hjem,
Da er det med min Billie;
Du skal mig aldrig for Hading faae,
Vil Du mig end hver Dag gillie."
6. "Min Hest kan ikke Somfruer bære,
Det er ikke med min Billie,
Jeg agter ikke at føre dem hjem,
Som jeg i Løndom gillier."
7. "Jeg kan paa Dig det vel forstaae,
Du vil mig have for Had;
Men aldrig lever Du saa god en Dag,
At Du skal mig saa faae."
8. "Da skal jeg sadle min Ganger graa,
Dg ride skal jeg til Rom,
Dg aldrig skal Du leve den Dag,
At jeg skal til Dig komme."
9. "Du haver jo selv Din Ganger betalt,
Han er Dig pligtig at bære,
Dg vil Du ikke komme igjen,
Du maa fuld vel lade være."
10. "J lover mig stolten Mettelil!
J er saa klar en Lilie;
Jeg skal vist gjøre for Eders Skyld
Hvad Eder kan være til Billie."

11. Det da svared den skjønnne Jomfru,
Den Ridder vilde love saa gjerne:
"Heller seer jeg, at Maanen er vred
End Solen og alle Stjerner.
12. Den Maane mener jeg Eder med,
Jeg haver Eder ikke saa kjær;
Gud gjemme min Fader og Moder,
Som mig have tugtet og lært!"
13. Den Ridder kasted sin Ganger omkring,
Han red saa vred af Gaard;
Den Jomfru hun ganger i Højeloft,
Hun leger Skaktavel paa Bord.
14. Tak have hver ærlig Moder,
Sin Dotter mon tugte og lære!
Han red genesten til Landsting,
Fæsted hende for Hæder og Ære.
15. Tak have den skjønnne Jomfru!
Hun var saa dydefuld;
Den Ridder red sig til Landsting,
Fæsted hende med megen Guld.
Alt om hun vilde hannem naade.
-

CLXXXIX.

Hertug Henrik og Komfru Malfred

1ste Vers.

Det var silde om Aften,
Dg Duggen den drev paa,
Da lysted hannem Hertug Henrik
Sin gylden Harpe at slaae,
Foroven ved de Bjerger.

2. Ude stod Komfru Malfred
Dg lygte hun derpaa:
"Gud give, at Hertug Henrik
Nu vilde til os gaae!
Foroven ved de Bjerger.

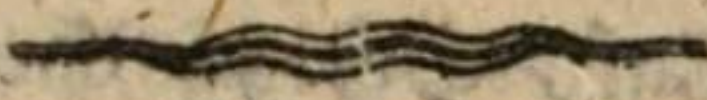
3. Han skulde aldrig sove
Foruden i Armen min,
Han skulde aldrig drikke
Foruden den klare Vin."
Foroven ved de Bjerger.

4. Det var hendes kjær Fostermoder
Dg saa tog hun paa:
"Di qvæer, Gomsfru Malfred!
I faaer kun Spot derfor.
4. Du est Dig saa liden
Dg et saa liden Kind,
Din Fader vil Dig ikke gifte
I disse Vintre try."
6. "Du lad mig være saa liden,
Saa unger som jeg er,
Dg var han min i Aften,
Jeg vilde have ham kjær."
7. Ikke vidste Gomsfru Malfred andet,
End de vare ene To,
Dg ude stod Hertug Henrik,
Dg lygte han derpaa.
8. Det var silde om en Aften
Dg Duggen den faldt paa,
Ublegte Hertug Henrik
Af Stalden sin Ganger' graa.
9. Selv sadled han sin Ganger,
Dg ene red han did,
Han tog sig hverken Svend eller Dreng,
Han torde ej paa dem lide.

10. Sadel af Sølv og Bidsel af Guld
Saa lagde han derpaa,
Saa red han did den liden Grønsti,
Hvor Jomfruens Bure laae.
11. "Stat nu op, Jomfru Malfred!
Luf mig i Højeloft ind!
Jeg er Hertug Henrik
Den allerkjæreste Din."
12. "J er en vældig Herre,
J raader for Borge og Fæste;
Jeg haver ikke Raad i Aften
Alt til saa rige Gjæste."
13. "Jeg passer ikke paa Din Mjød;
Jeg passer ej paa Din Vin,
Du læg mig i Din hvide Arm,
Kald mig Allerkjæreste Din!"
14. "Lægger jeg Eder i hviden Arm,
Kalder Eder min Kjæreste,
Fornemmer det min kjær Fader,
Da vorder han mig vred."
15. "Jeg haver sprengt min Ganger,
For jeg vilde tale med Dig,
Kommer jeg ikke i Aften ind,
Ret aldrig seer Du mig."

16. "Jeg skjøtter ej Din Ganger graa
Dg ej hans store Umage;
Jeg passer mere paa min Ære
Dg Spotten paa min Bag."
17. "Du stat op, stolten Malfred!
Du lad mig snarlig ind!
Saa rider jeg til Din Faders Gaard,
Dg beder hannem om Dig."
18. "I have Tak, Hertug Henrik!
I komme dog ikke ind,
For I bede Fader og Moder
Dg dertil Frender min'."
19. Bort red Hertug Henrik
I Huen saa meget vred;
Allene stod liden Malfred,
Saa højt hun lo-derved.
20. Tak have Jomfru Malfred,
Hun torde den Ridder saa svare!
Han red til hendes Faders Gaard,
Dg bad om hende med Ære.
21. Tak have Hertug Henrik!
For han vilde den Jomfru gillie,
Fæstet han hende til Landsting
Med alle hendes Frenners Billie.

22. Det fik Gomsfru Malfred,
For hun var ærefjær;
Nu er hun en vældig Fyrstinde,
Dg raader for Borge flere,
Foroven ved de Bierge.

CLXXX.

Hr. Carl og Homsfru Rigmor.

Iste Vers.

Det var ungen Herr Carl
Fik Sot, og syg han laae,
Saa mange mister han Messer
Dg halv flere Dttesang.
I bier mig under Djelden, min Kjæreste!

2. Saa mange mister han Messer
Dg halv flere Dttesang;
Hans Moder og hans Søster
De gaae hannem til og fra.
I bier mig under Djelden, min Kjæreste!

3. Foregaaer hans Søstre to,
De hannem ej vække torde,
Eftergaaer hans kjære Moder,
Hun vækker ham op med Død.

4. "Sig mig ungen Herr Carl!
Men vi er ene To,
Er det Sot og Sygdom,
Hvoraf Du ligger nu der?"

5. "Det er ikke Sot og Sygdom,
Hvoraf jeg ligger her;
Det er for Tomsfru Rigmor,
Thi jeg haver hende saa kjær."
6. "Er det for Tomsfru Rigmor,
Den som Din Hu til staaer,
Raad skal jeg Dig kjende,
At Du hende fuld vel faaer."
7. "Jeg haver spurgt hendes Fader,
Alt med saa fuld god Billie,
Han sagde, jeg skulde hende aldrig faae,
Uden jeg hende lønligen gillier."
8. Saa toge de ungen Herr Carl,
Satte ham paa forgyldte Skrin,
Saa vendte de om hans Riddernavn,
Dg kaldte ham liden Kirstin.
9. Det var ungen Herr Carl
Han ganger om Kirkegaard,
Saa højt da skinner hans Hovedguld
Alt over Lin og Maard.
10. Det var ungen Herre Carl
Han tren ad Dørren ind,
Da maatte de høre hans Brynie blaa
Alt under hans Skarlagenfskind.

11. Det meldte Tomfru Rigmor
Saa listelig under Skind:
"Hvo er os denne fremmede Tomfru,
Som der kommer gaaende ind?"
12. Det da meldte den Tjenestens
Hun var ej bedre vis —
"Det er hin liden Kirstin,
Hr. Carls Søster af Ris."
13. Det var Tomfru Rigmor
Hun rækker strax Haanden fra sig:
"Bil I, liden Kirstin!
Her stande i Stol hos mig?"
14. Hør I liden Kirstin!
Bil I stande i Stol hos mig,
Saa mange Biser og Eventyr
Bil jeg siden tælle for Dig.
15. Saa mange Biser og Eventyr
Bil jeg siden sige Dig,
Dg om Hr. Carl Din Broder,
Hvor han vilde svige mig."
16. Det var ungen Herr Carl
Smiler under Skarlagen Skind:
"Aldrig haver jeg det førre hørt,
At han svog Mø eller Qvind."

17. Messen var udsjungen,
 Dg hjem da for den Præst:
 "Hør I, liden Kirstin!
 I bliver i Dag min Gæst."
18. De red over de Enge
 Gjennem de grønne Skove,
 Aldrig kom liden Kirstins Haand
 Fra Rigmors Sadelbue.
19. Det var silde om den Aften,
 Røgen den faldt paa,
 Det var Tomfru Kirstin lille
 Hun vilde ride derfra.
20. Hun soor om Gud, hun soor om Mænd,
 Hun soor om alle dem:
 "I skal ikke i Aften bort,
 Dg følge de Drukne hjem."
21. Det var Tomfru Rigmor
 Hun lysted at sove gaae,
 Efter gif ungen Herr Carl,
 Saa hjertelig han da loe.
22. Han drog af sin Kjortel,
 Den var af Silke blaa,
 Under var han i Brynie,
 Dg de var alle smaa.

23. Det meldte Tomfru Rigmor
 Ret ud af Hjertens Verk:
 "Saa mange Tomfruer haver jeg seet,
 De havde aldrig sliig en Serk."
24. "Siger mig, Tomfru Rigmor!
 Men vi ere ene To:
 Er der Noget i Verden,
 Hvortil staaer Eders Attraa?"
25. "Der er Ingen i Verden til,
 Som min Hu den til staaer,
 Foruden hin unge Herr Carl,
 Den jeg ret aldrig faaer."
26. "Er det Herr Carl, min Broder,
 Og den Din Hu ligger paa,
 Raad skal jeg Dig kjende,
 Du skal ham fuld vel faae."
27. Og er det ungen Herr Carl,
 Du har i Hjertet saa kjær,
 Saa mæend ved, Tomfru Rigmor!
 Han sover Dig altsaa nær."
28. "Hør I ungen Herr Carl!
 Hvi vil I mig saa skjænde?
 Hvi red I ej til min Faders Gaard
 Med Høg paa højre Hænde?"

29. Hør I, ungen Herr Carl!
 I skal mig intet røre!
 Igaar blev jeg klostergiven
 Med mine elleve Møer."
30. Han lagde sin Haand paa hendes Bryst:
 "I er min Hjertens Kjære,
 Penge og Guld tilbyder jeg Dig
 Dertil baade Hæder og Ære."
31. Det var aarle om Morgen
 Han klædte sig for sin Seng:
 "Stat op Gomsfru Rigmor!
 Om Du vil i Kloster ind."
32. "Hvad skal jeg i Kloster?
 Jeg har været i Ridderens Seng.
 I lave nu fast til Bryllup!
 Lader det ej vare længe!"
33. Der var Glæde i Gaarde
 Og end halv mere Gammen,
 Saa drukke de baade Bryllup
 Og Fæstensøl tilsammen.
 I bier mig under Tjelden, min Allerkjæreste!
-

CXCI.

Esbern og Sidsellille.

1ste Vers.

Herr Esbern tjener i Kongens Gaard,
Han tjente saa mangen god Dag,
Kongen slog hannem til Ridder,
Dg hannem Forleninger gav.
Nu længes mig i Landet hjem til min Kjæreste.

2. Han tjente saavel sin Herre,
Dg var hans gjæveste Mand,
Saa gav han ham Tomfru Sidsellille,
Den dejlige Lilievand.
Nu længes mig o. s. v.

3. De levede sammen i Vintre
Dg vel i Vintre fem,
Man større Kjærlighed aldrig saae,
End man kunde høre hos dem.
Nu længes mig o. s. v.

-
4. De levede sammen i Glæde stor
 Fast mere end Vintere ni,
 Man hørte af dem ej Bredens Ord,
 Men venlig Kjærlighed fri.
5. Herr Esbern han ganger i Gaarden,
 Han leger med sølbundet Sværd,
 Saa ofte kom udi hans Hu
 Den lange Forsals Færd.
6. "Hil sidder I, stolten Fru Sidsel!
 Og spinder det Guld paa Len,
 Den Forsalsfærd, jeg har lovet,
 Staaer alt tilbage igjen."
7. "No! saa haver I Sølv og Guld,
 Som ligger forinden Eders Kiste;
 I give Eders Svend Eders Grinde for!
 Eder selv kan jeg ikke miste.
8. No! saa haver I Guld og Sølv,
 Som ligger forinden Eders Skrin,
 I lade Eders Svend henfare did,
 Bliver hjemme Allerkjæreste min!"
9. "Hør I stolten Sidsellille!
 I fæder Eders Minde dertil!
 At jeg maatte holde Løftet mit;
 Jeg snarlig hjemkomme vil."

10. Det var om en Søndag,
Saa hellige vare de Tide,
Herr Esbern rider til Kirken hen,
Han byder ud Frender sine.
11. "Haver jeg noget mod Eder brudt,
Dg været Eder til Men,
I hevne det paa mig selv i Dag,
Dg ej paa min Hustru væn!"
12. Herr Esbern gjorde sig rede,
Ad Stranden lader han staae,
Fru Sidsel græd og klagede fast,
Med vaade Dine hun saae.
13. Hun fulgte sin Herre til Skibet hen
Med salte Taare paa Kind:
"I komme ihu min kjæreste Ven!
Jeg er en frugtsommelig Qvind."
14. Hun tog den Herre udi sin Favn,
Dg bød ham tusind Godnat:
"I lader Eder mindes, min ædle Herre!
Hure det med mig er fat."
15. "Gud signe Dig min kjæreste Ven!
Jeg maa Dig lade her hjemme;
I hvor jeg kommer i Verden hen,
Jeg skal Dig aldrig forglemme."

16. Det var ædle Hr. Esbern
Han styred' sin Snekke fra Land,
Ad vilden Sø han stande lod,
Saa saare brused' den Strand.
17. Han tænkte ej borte at blive
Uden Aar og Maaned een,
Det var fulde femten Aar
Før den Herre kom igjen.
18. Det var ikke derefter
Maaned foruden een,
Fru Sidsel ganger i Højeloft,
Hun føder en Dotter saa væn.
18. Han var borte i atten Aar
Ja meer og ikke minde,
Saa tager han til at længes
Saa saare hjem til sin Qvinde.
20. Han var borte i atten Aar,
Man intet af ham vidste;
Nu kan man tænke, hvad Længsel svar
Fru Sidsel midlertid fristed.
21. Der atten Aar forgangen vare,
Da kom han hjem til Land,
Der saae Herr Esbern, hvor Hyrden gaaer
Dg vogter sit Qvæg ved Strand.

22. "Hør Du gode Hyrdemand!
Som driver det Nægg for Dig,
Er nogen Enke paa dette Land?
Du dølq det ikke for mig!"
23. "Her er en Enke paa dette Land,
Fru Sidsel mon hun hede,
For atten Aar bortdrog hendes Mand,
Da misted' hun al sin Glæde."
24. "Hvor lider Folk paa dette Land
Alt baade fjern og nær?
Hvor lider stolten Fru Sidsellille?
Hun er min Hjertens Kjære."
25. Vel lider Folk paa dette Land
Alt baade ude og inde,
Og vel lider stolten Fru Sidsellille,
Hun er saa dydig en Qvinde."
26. Herr Esbern søgte flux op paa Land,
Fra Skibet monne han gaae,
Han søgde sin Hjertens Lillievand,
Fandt hende i Gaarden staae.
27. Han havde Posen paa sin Bag,
Og Pilegrimsstav i Hænde,
Der han kom i sin egen Gaard,
Slet Ingen ham monne kjende.

28. Han hilfede hende med Talem snild,
Som hun det værd monne være:
"J laane mig Hus for Herr Esberns Skyld,
Som er Jer Hjertens Kjære."
29. Det svared stolten Fru Sidsellil,
Dg hende randt Taare paa Kind:
"Fuld gjerne i Vor Herres Navn,
For kjære Husbond min."
30. "Hil stander J, stolten Sidsellil!
J er en Frue saa fin,
Lad mig dog en Badstue rede
For kjære Husbond Din!"
31. Selv hentede hun ham Lud,
Dg selv hentede hun hannem Wand,
Saa tjente hun Herr Esbern,
Den fromme ærlige Mand.
32. "Jeg haver en Dotter, er hans og min,
Hun atten Aar mon være,
Men aldrig saae hun Fader sin,
Jeg bær stor Sorg for min Herre."
33. Det var stolten Fru Sidsellil
Hun toede hans hvide Haand:
"Bære sig aldrig Ridders Navn,
Som længer sig dølge kan!"

34. Han klapped hende paa sit Bryst,
Kaldte hende sin Hjertens Kjære:
"Nu skal Du fange Glæde og Lyst,
Jeg er Din Husbond med Ære.
35. Jeg mig ej længer dølge kan,
Din Venlighed mig mon vinde;
Jeg er Herr Esbern Din Ægtemand,
Og Du min dydige Qvinde."
36. Saa fulgte de Herr Esbern hen
Udi den Fruerstue ind,
Da loe stolten Fru Sidsellil,
Som før bar blegen Kind.
37. Der var Glæde i Herr Esberns Gaard
Alt baade ude og inde,
Hans Dotter blev i Stuen indledt,
Den skjønneste, Solen paa skinner.
38. Saa gitted han sin Dotter,
Hun var som Dagen væn;
Han gav hende hin unge Herr Carl,
Han var en Ridder saa skøn.
Nu længes mig i Landet hjem til min Kjæreste.
-

CXCII.

B r u d e b y t t e.

1ste Vers.

Det var Herr Peder

Han red sig under D,
Fæsted han sig liden Kirsten,
Hun var saa ven en Mø.
Thi fryder hun mig daglig.

2. Fæsted han liden Kirsten
Alt med saa meget Guld;
Det vil jeg forsanden sige,
Hun bliver ham aldrig huld.
Thi fryder hun sig daglig.

3. "Hør I min kjæreste Fæstemø!
I er min højeste No,
Jeg vil ride mig op ad Land,
Dg lade vort Bryllup bo."

4. "Jeg siger Eder, Herr Peder!
Enddog I have mig fæst,
Dog er det bolde Herr Nielus,
Jeg under i Hjertet bedst."

5. "Under I Herr Nielus bedst,
Siger I saa paa god Tro,
Skulde vi tilsammen være,
Det blev til stor Uro.
6. Hør I, liden Kirsten!
I er min Hjertens Kjære,
Dog maa de bedst tilsammen komme,
Tilsammen lyster at være."
7. Det var Herr Peder
Han ganger ad Gaden frem,
Der møder ham holde Herr Nielus,
Saa vel da hilsed han ham.
8. "Vel mødt, Herr Nielus!
Og kjære Staldbroder min;
Jeg giver Dig min Fæstemø
Til kjære Hustru Din."
9. Det svarede Herr Nielus,
Ham kom saa Meget ihu:
"Mig tykkes at være et underligt Ord,
Det Du fremfører nu."
10. "Jeg red til den skjøne Tomfru,
Der jeg havde hende fæst,
Hun sagde, Du varst den samme Svend,
Som hun undte allerbedst."

11. Det var holde Herr Nielus
Tog Herr Peder i sin Arm:
"Giver Du mig Din Fæstemø,
Forsunden er al min Harm.
12. Giver Du mig Din Fæstemø
Baade med Glæde og Ro,
Da giver jeg Dig min Søster igjen,
Vi lade vort Bryllup bo."
13. "Giver Du mig stolten Mettelil
Kjæreste Søster Din,
Fuldvel lader jeg mig nøje,
Hun er en Jomfru saa fin."
14. Saa gjorde de det Skifte,
Som Gud gav dem tilraade,
Nu have de begge Glæde og Gammen,
De leve med Tre baade.
15. Tak da have de rige Riddere!
Saa vel hulde deres Tro,
De lode baade brygge og blande,
Med Jomfruerne Bryllup at boe.
Thi fryder hun sig daglig.
-

CXCIII.

Herr Oluf og stolt Mettelil.

Iste Vers.

Herr Lave han kom fra Ting hjem —
For Norden.

Hans Dotter ganger hannem igjen.

Nu ligge alle de Varer ud for Borde.

2. "Vær velkommen, kjer Fader! hjem —
For Norden.

Dg hvad var Tidend i Dag paa Ting?"

Nu ligge alle de Varer ud for Borde.

3. "Dg der var Tidende allermest,
Hin rige Herr Oluf haver Dig fæst."

4. "Haver han rige Herr Oluf mig fæst,
Gid det gaae ham til Lykke mest!"

5. Herr Oluf han blev syg under D,
Han sender Bud efter sin Fæstem.

6. "Du bed hende gjøre det for hendes Dyd,
Dg ride til mig, mens jeg er syg."
7. Stolt Mettelil svøbte sit Hoved i Skind,
Dg gaaer i Loftet for sin Moder ind.
8. "Min kjære Moder! er det Skam
At Jomfru rider til Fæstemand?"
9. "Det er hende Vre og ingen Skam,
At Jomfru rider til Fæstemand."
10. Stolt Mettelil leder ud Ganger graa,
Saa sørgende rider hun derfra.
11. Dg der hun kom til Borgeled,
Der staaer hans Moder og hvilet ved.
12. "Hil stander I, Fru Sidsellil fin!
Hvor lider Herr Dlus, kjær Herre min?"
13. "Saa lider Herr Dlus kjær Herre din,
Han ligger nu paa Baaren Lig."
14. Hun troede ikke hans Moders Ord,
Selv red hun i Herr Dlus's Gaard.
15. Stolt Mettelil ind ad Dørren tren,
Her Dlus rækker hende Haand igjen.

16. Herr Oluf taler til Smaadrenge sin:
"Du hente mig ind mit forgyldene Skrin!"
17. Herr Oluf satte det Skrin for Knæ,
Han gav sin Fæstemø Guld og Fæ.
18. Han gav hende Guldringe fem og ni
Og Edelstene i alle de.
19. Han gav hende de Bradser saa bred',
Derfore blev hans Moder vred.
20. "Du holde op, Søn! Du giv ej saa!
Du tænke paa Dine Sødstende smaa!"
21. "Mine Brødre de have baade Guds og Jord,
Min Kjæreste sad aldrig over mit Bord.
22. Mine Søstre have baade Uger og Eng,
Min Kjæreste kom aldrig i min Seng."
23. Herr Oluf vendtes til Bæggen saa bradt,
Han døde end før Midienat.
24. Nu ligger Herr Oluf i sorten Jord —
For Norden.
Hans Fæstemø loved hans yngste Broder,
Nu ligge alle Karer ud for Borde.
-

CXCIV.

Ingefred og Gudrune.

1ste Vers.

Ingefred og Gudrune

De sad udi deres Bure.

Det er saa favert om Sommeren.

2. I deres Bure,

Stolten Ingefred Guldet gjorde,

Gudrune græd saa saare.

Det er saa favert om Sommeren.

3. Gjorde — Gudrune græd saa saare.

"Hør Du Gudrune kjær Søster min!

Hvi rinder Dig Taare paa Kind?

4. Søster min! Hvi rinder Dig Taare paa Kind?"

"Fuld vel da maa jeg qvide,

For jeg maa Sorgen lide.

5. Qvide — For Sorgen maa jeg lide.

Hør Ingefred! hvad jeg siger Dig!

Wil Du i Nat være Brud for mig?

6. Siger Dig, Vil Du i Nat være Brud for
 mig?
 Alle mine Brudeklæder
 Saa gjerne giver jeg Dig.
7. Brud for mig — De Brudeklæder giver jeg
 Dig.
 Jeg vil Dig give mere
 Al min Bruderede.
8. Mere — Al min Bruderede.”
 ”Ikke vil jeg være Brud for Dig,
 Uden jeg faaer Din Fæstemand med.
9. Brud for Dig — Uden jeg faaer Din Brud-
 gom med.”
 ”Mig skee da hvad min Herre Gud vil,
 Ikke fanger Du min Brudgom til.
10. Herre Gud vil — Ikke fanger Du min
 Brudgom til.”
 De klædte Bruden i Silke,
 Saa ledte de hende i Kirke.
11. I Silke — Saa ledte de hende til Kirke.
 Præsten stod i Guldskrud,
 Saa viede han Samsing til sin Brud.

12. I Guldskrud — Saa viede han Samsing
til sin Brud.

De fore over Enge og Majord,
Hvor Hyrden ganger med sin Hjord.

13. "I vogter Eder vel vænne Naard!
Kommer ikke i Herr Samsings Gaard.

14. Herr Samsing haver to Nattergale,
De kunne saa artig om Fruer tale.

15. De kunne saa vel det sige,
Om han faaer Dvinde eller Pige."

16. De vendte deres Karm i grønne Lund,
Og skifted deres Klæder i den samme Stund.

17. De skifted mere de skifted minde,
De kunde ej skifte deres Rosenskinde.

18. De førte Bruden i Herr Samsings Gaard,
Det røde Guld det var uspart.

19. De satte Bruden paa Brudebænk,
For da bare de Riddere Skjænk.

20. Det meldte den Legere i sit Sted?
"Mig tykkes, I er stolt Ungesfred."

21. Hun tog Guldringen af sin Haand,
Den gav hun den Spillemand.
22. "Jeg staaer her en drukken Daare,
J tage ej mine Ord ivare!"
23. Silde om Aften Røgen faldt paa,
Den unge Brud skulde til Senge gaae.
24. Herr Samsing taler til Nattergale:
"J skulle for min unge Brud tale!
25. J synge en Sang til Ende,
Om jeg haver Nø i Senge."
26. "Du haver Nø i Brudeseeng;
Stolt Gudrune staaer paa Gulvet end."
27. "Gaf af min Seng, stolt Ingefred!
Gudrune! kom igjen herhid.
28. Sig mig Gudrune, Kjæreste min!
Hvi da rømmer Du Sengen Din?"
29. "Min Fader boede ved Strande,
Hvor Ufred lagdes til Lande.
30. De vare vel otte mit Bure brød,
En Ridder der min Ure nød."

31. Han klapped hende ved hviden Kind:
"Du sørg' ikke Allerkjæreste min!
32. Det var mine Svenne, Dit Bure brød,
Selv var jeg den Din Vre nød.
33. Bure brød — Selv var jeg den Din Vre
nød."

Ingefred fik, for Brud hun var,
Saa rig en Ridder i Kongens Gaard.
Det er saa favert om Sommeren.

CXCV.

Magnus Alf Greves Søn.

iste Vers.

Det var Magnus Alf Greves Søn

Dg al hans største Harm,

Han blev udaf Landet drevet

Alt fra stolt Ellensborg.

De Alf Greves Sønner af Holland bede om Freden.

2. Det var Droft Herr Lovmand

Fæsted sig saa væn en Mø,

Der han med hende vilde leve,

Da maatte han for hende døe.

De Alf Greves Sønner o. s. v.

3. Det var Droft Herr Lovmand

Han lader sit Bryllup boe,

Det var Magnus Alf Greves Søn

Han lader sin Ganger skoe.

4. Det var Droft Herr Lovmand

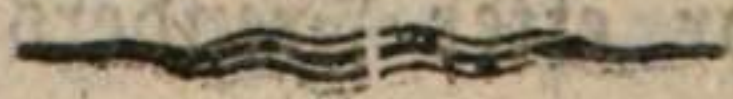
Lader gjøre sit Bryllup med Gre,

Did rider Magnus Alf Greves Søn,

Han vil ej hjemme være.

5. Det var Magnus Alf Greves Søn
 Han klæder sine Svenne med Pris,
 I Silke klædte han sin Smaadrenge,
 Der ham skulde Bejen vise.
6. Ind saa kom den liden Smaadrenge,
 Bar klædt saa vel i Maard:
 "Her holde saa mange væbnede Mænd
 Foroven ved vor Gaard.
7. Her holder saa mangen rasker Ridder
 Foroven ved vor Gaard,
 Foruden ere de i Silke,
 Forinden i Brynie haard.
8. Skarpe ere deres Glavind,
 Dg spændt er deres Bue,
 Brede ere de i Sinde,
 Dg haarde ere de i Hu."
9. Svared det Drost Herr Lovmand,
 De Ord tog han i Agt:
 "Det er Magnus Alf Greves Søn,
 Han haver mig længe undsagt."
10. Meldte det stolten Ellensborg,
 Dg hende randt Taare paa Kind:
 "Er det Magnus Alf Greves Søn,
 Da løber ham mangt i Sind.

11. J tage af mig mit Hovedguld!
J sætte mig blandt de Qvinder!
Kommer han Magnus Alf Greves Søn,
Han monne mig ikke kjende."
12. Ind kom Magnus Alf Greves Søn
Med Sværd i højre Haand,
Hans Dje stod til stolten Ellensborg,
Saa gjørlig han hende kjendte.
13. Det meldte stolten Ellensborg
Med Taare paa hviden Kind:
"J skjænker med Vin den Ungersvend,
Her kom i Aften ind!"
14. "Jeg gider ej ædt, jeg gider ej druffet,
Enddog J giver mig Vin,
Før jeg faaer Eder vundet,
Som er Allerkjæreste min."
15. Det var Magnus Alf Greves Søn
Tog hende i sin Arm,
"J mindes det, stolten Ellensborg!
J var mig given et Barn."
16. Meldte det stolten Ellensborg
Med Tugt og megen Snilde:
"Mangen gjør efter Frender's Raad,
Dg tykkes det siden være ilde."

17. "Hør Du Drost Herr Lovmand!
Dg nu saa skal Du døe,
For Du drevst mig af Landet ud
Alt fra min Fæstemø."
18. Dystod Drost Herr Lovmand
Han stod i Skarlagen rød:
"Vel op alle mine Hofmænd!
Som jeg haver givet Brød."
19. Det var Magnus Alf Greves Søn
Han hug over Bord og Bænke,
Han hug vel femten raske Mænd;
Saa mon han til Bryllup skjænke.
20. End brugde Magnus Alf Greves Søn
Saa vel sit gode Sværd,
Dg hug til Drost Herr Lovmand,
At han fik en Usærd.
21. Tak have Magnus Alf Greves Søn!
Saa vel holdt han sin Tro,
Saa lod han brygge og blande Vin,
Dg strax sit Bryllup boe.
De Alf Greves Sønner bede om Freden.
-

CXCVI.

Herr Lave og Herr Jon.

Iste Vers.

Herr Lave han red sig under D —

I ere vel bon.

Der fæsted han sig saa væn en Mø.

Jeg rider med, sagde Jon.

I binder op Hjelm af Guld og følger Herr Jon!

2. Han fæstede Brud og førte hende hjem;

I ere vel bon.

Riddere og Svende rendte dem igjen.

Her rider jeg, sagde Jon.

I binder op Hjelm af Guld og følger Herr Jon!

3. Satte de Bruden paa Brudebænk,

Jon bød dennem vel iskjænk.

Drikker ud flux, sagde Jon.

4. Førde de Bruden til Brudeseng,

De glemte at løse hendes Snorelenk;

Jeg vil løse, sagde Jon.

5. Hr. Jon han lukte den Dør saa brat,
 "J sige Hr. Lave fra mig god Nat;
 Jeg ligger her, sagde Jon.
6. Der kom Bud for Hr. Lave ind:
 "Hr. Jon sover hos unge Brud din."
 Det gjør jeg, sagde Jon.
7. Hr. Lave han klapper paa Døren med Skind:
 "Staa op Hr. Jon! og lad os ind."
 Staa ude, sagde Jon.
8. Han stødte paa Døren med Skjold og Spjød,
 "Staa op Hr. Jon! og kom her ud."
 See om jeg gjør det, sagde Jon.
9. "Maa min Brud ej med Freden være,
 Da skal jeg det for Kongen kære."
 Ja vel, sagde Jon.
10. Narle om Morgen, det var Dag,
 Hr. Lave gaaer for Kongen at flage.
 Jeg vil med, sagde Jon.
11. "Jeg havde mig en Jomfru fæst,
 Nu haver Hr. Jon soved hende næst."
 Det gjorde jeg, sagde Jon.
12. "Men J have begge den Jomfru saa kjær,
 Da skulle J bryde herom et Spær."
 Jeg nøjes, sagde Jon.

13. Der Sol om Morgenen mon opstaae,
Fremkomme de Riddere at see derpaa.
Her er jeg, sagde Jon.
14. Den første Dyst de sammen red,
Hr. Jons Hest faldt i Knæerne ned.
Hjelp nu Gud! sagde Jon.
16. Den anden Dyst de sammen red,
Her Lave faldt til Jorden ned.
Der ligger han, sagde Jon.
16. Hr. Jon han ganger i sin Gaard,
Og ude hans Tomfru for hannem staaer,
Du est min, sagde Jon.
17. Nu haver Hr. Jon forvunden sin Harm.
I ere vel bon.
Nu sover han i sin Tomfrues Arm.
Alt fik jeg hende, sagde Jon.
I binder op Hjelm af Guld og følger Hr. Jon.
-

CXCVII.

Herr Eskil og liden Kirstin,

1ste Vers.

Paa Lindholms Bjerg der stander en Lind,
Som bugner til Jorden med Blade.
Herr Eskil har lokket hin liden Kirstin
Sig selv til Angest og Waade.
Hende beder en Ridder saa lønlig.

2. Herr Eskil han kommer i Stuen frem,
Sit Harnisk monne han ophænge,
Liden Kirstin bad hannem velkommen hjem:
"Hvor haver I været saa længe?"
Hende beder en Ridder saa lønlig.

3. "Du tør ikke ved at spørge hos Dig,
Du tør ikke efter mig længe,
En anden Tomfru jeg fæstede mig,
Gud unde mig hende at fange!"

4. Lindholms Bjerg det giver jeg Dig,
Dertil mine Møller ni,
En af mine Svenne saa ypperlig,
Og hvilken Dig lyster af de."

5. "Fra Ager I ikke lokkede mig,
Fra Skov og grønne Eng,
Men fra det Somfrukloster med Svig
Dg af min Somfruseng.
6. Jeg haver slidet det Skarlagen skjøn,
Siden først jeg nam at gange,
Jeg lover aldrig en Bondesøn,
En Ridder kan jeg vel fange."
7. "Du maa aflægge det Skarlagen skjøn
Dg slide det Badmel saa graa,
Dg gjerne troløve en Bondesøn,
En Ridder Du aldrig kan faae."
8. Det var den liden Kirstin paa stand,
Hun lader de Lønnebrevne skrive,
Dg sender hun dem op paa Land,
Sin kjære Moder at give.
9. Meldte det hendes Moder saa fin,
Der hun de Lønnebrevne saae:
"Gud naade Dig, Du liden Kirstin!
At Dig døde Faderen fra."
10. Herr Peder han var udi Valen vel snart,
Dg svarede hende saa:
"Jeg meente, hun ej faderløs var,
Den Stund jeg leve maa."

11. Herr Peder han raabte strax paastand,
Dg bad lægge Saddel paa Hest,
Jeg vil nu ride mig op paa Land,
Dg være Herr Eskils Gæst.
12. Herr Peder han rider saa hastelig,
Dg kom snart til den Gaard,
Herr Eskil der stod og hvilede sig,
Han var vel svøbt i Maard.
13. "Velkommen, velkommen hid til mig,
Herr Peder, Staldbroder min!
Jeg haver Mjød i Kjelder for Dig,
Dertil den klareste Vin."
14. "Haver Du Mjød i Kjelder for mig,
Dertil den klareste Vin,
Da vil vi drikke Bryllup hos Dig,
Med Dig og liden Kirstin."
15. "Lindholms Bjergh jeg hende gav,
Dertil mine Møller ni,
Dg een af mine Tjenere brav,
Den hende befalder af de."
16. "Hun haver slidet det Skarlagen skjøn,
Siden hun først nam at gange,
Hun skal ej love en Bondesøn,
En Ridder kan hun vel fange."

17. "Hun maa aflægge det Skarlagen skjøn,
Dg slide det Badmel graa,
Dg gjerne trolove en Bondesøn,
En Ridder hun aldrig kan faae."
18. Herr Peder han blev saa vred udi Sind,
Dg drog strax ud sit Sværd:
"Om Du ej ægter den liden Kirstin,
Da skal Du faae en Ufærd."
19. Herr Peder blev grum udi sit Mod,
Thi tog han til sin Kniv:
"Vil Du ej ægte det ædle Blod,
Da skal det koste Dit Liv."
20. Herr Eskil han gav sit Minde dertil,
At han vilde hende fæste,
Der blev stor Glæde, jeg sige vil,
Der komme snart fremmede Gæste.
21. Did komme saa mangen Ridder = Søn,
De ønskede dennem til Lykke,
Dertil de dejlige Tomfruer skjøn,
Den Bryllupsdag at smykke.
22. Stor Glæde blev der i Gaarden da,
Blandt deres Frender saa gjæve,
Herr Eskil mon liden Kirstin faae,
I Wren med hende at leve.

23. Herr Eskil drak Bryllup med liden Kirstin,
Det var stor Lyst at høre,
Hun blev ham given af Stiffader sin,
Det kunde Herr Peder gjøre.

24. De drukke Bryllup udi den Gaard,
Dg Gjæsterne vare saa glade,
Saa levede de i mange Aar,
Med Glæde og Lystighed baade.

25. Nu haver liden Kirstin forvunden sin Nød,
Dg al sin lønlige Nvide,
Hun haver hver Nat en Søvn saa sød
Alt hos sin Kjærestes Side.

26. Nu lever hun med Glæde og Fryd,
Dg har forvunden sin Harm,
Hjertet var fuldt af Ære og Dyd,
Thi sover hun i hans Arm.
Hende beder en Ridder saa lønlig.

CXCVIII.

Somfru Gundelille og Herr Palle.

Iste Vers.

Det var Somfru Gundelille
Sin Moder spurgde hun ad:
"Maa jeg drikke Juledrik
Med unge Herr Palle iaar?"
Der springe ud Løvene saa grønne.

2. "Vel maa Du drikke Juledrik
Med rige Herr Palle iaar,
Saa krænker han Din Ære,
Som han saa længe eftertraæer."
Der springer ud Løvene saa grønne.

3. "Hør I Somfru Gundelille!
Ville I have mig kjær,
Alle de Dage jeg leve maa,
Vil jeg Eder elske og ære."
Der springer ud Løvene saa grønne.

4. "Hør I Ridder Herr Palle!
I gjøre mig ingen Meen,
Naar Messen er udsjungen,
Saa vil jeg følge Eder hjem.
5. Hør I Ridder Herr Palle!
I gjøre mig ingen Harm,
Naar Messen er udsjungen,
Saa sætter Eder i min Karm."
6. Der Messen var udsjungen,
Og Folkene de foer hjem,
Det var Tomfru Gundelille
Glemte sig i Kirken igjen.
7. Saa klædte hun sin Kjoresvend
Udi Skarlagen blaa,
Selv drager hun Tomfru Gundelille
Sin Kjoresvends Klæder paa.
8. Det var Tomfru Gundelille
Hun kom der kjorendes i Gaard,
Ude stod rige Herr Palle,
Han var vel svøbt i Maard.
9. Det var rige Herr Palle,
Han ganger til hendes Karm,
Minder han Tomfruens Kjoresvend,
Han tog hannem i sin Arm.

10. Tog han Jomfruens Kjoresvend,
Fulgte hannem i Stuen ind,
Efter ganger Jomfru Gundelille,
Hun bar sin Kjoresvends Skind.
11. Toge de Jomfruens Kjoresvend,
Satte hannem til Brudebænk,
Selv ganger Jomfru Gundelille
Dg Mjoden for hannem skjænker.
12. Saa tog de den Kjoresvend,
Dg satte de hannem til Bords,
Selv ganger Jomfru Gundelille,
Dg giver sine Heste Foer.
13. Alt da sidder hendes Kjoresvend,
Dg drikker den klare Vin,
Selv ganger Jomfru Gundelille,
Dg vander Heste sin'.
14. Det var silbig om Aftenen,
Der Mørket det faldt paa;
Det var Jomfruens Kjoresvend,
Han skulde til Senge gaa.
15. Saa toge de Jomfruens Kjoresvend,
Fulgte hannem til Brudehus,
For ganger Jomfru Gundelille,
Hun bar de Brudeblus.

16. Det var Jomfruens Kjoresvend
Satte sig udi Brudeseeng,
Det var Ridder Herr Palle,
Han dvælde ikke heller længe.
17. Det var Ridder Herr Palle,
Satte sig udi Sengen ned,
Det var den Kjoresvend,
Bendte sig til Bæggen derved.
18. Det var Ridder Herr Palle,
Klappede hannem ved hviden Kind:
"Bender Eder om, Jomfru Gundelille!
J er Allerkjæreste min."
19. "Jeg er ikke Jomfru Gundelille
Men er hendes Kjoresvend,
Jeg beder Eder, rige Herr Palle!
J gjøre mig ingen Meen."
20. "Er Du ikke Jomfru Gundelille,
Men er hendes Kjoresvend,
Ret aldrig skal Du levende komme
Uf denne Brudeseeng."
21. Det var Ridder Herr Palle,
Han ledte efter Glavind og Spjod,
Det da var den Kjoresvend,
Han sprang af Vinduet ud.

22. Det var den Kjøresvend,
Han ud af Binduet sprang,
Der holdt hun Somfru Gundelille
Alt med sin hængendes Karm.
23. Det var Somfru Gundelille,
Kjorte selv den Karm af Gaarde,
Det vil jeg forfanden sige,
Hun loe derved saa saare.
24. Det var Somfru Gundelille
Skriver de Breve under D,
Fader spørge Ridder Herr Palle,
Om hendes Kjøresvend var Ms.
25. Det var Somfru Gundelille,
Hun gjorde hannem halv større Harm,
Hun sendte hannem Bugge og Svøbeklæder
Alt til hendes Kjøresvends Barn.
26. Det var Ridder Herr Palle,
Han blev i Huen saa mod:
"Give Gud Fader i Himmerig
Jeg var i sorten Jord!"
27. Det var Ridder Herr Palle,
Han sørger sig selv til Døde,
Endnu lever hun Somfru Gundelille,
Og er saa ven en Ms.
Der springer ud Løvene saa grønne.
-

CXCIX.

Herr Lovmand og Herr Thor.

Iste Vers.

Herr Lovmand rider sig under D —
Dandser I vel mit skjønne unge Liv.
Fæsted han stolt Ingelil saa ven en Mø,
Hun maatte end vorde min.

2. "Hør I stolt Ingelil under D —
Dandser I vel mit skjønne unge Liv.
Hvor længe vil I bide mig Mø?"
Hun maatte end vorde min.

3. "Det vilde jeg, om jeg skulde,
I otte Aar tilfulde.

4. Det vilde jeg, om jeg maatte,
I fulde Vintre otte."

5. "I bide ikke saalænge hen,
I venter mig halv før igjen."

6. De otte Aar forgangen var,
Stolt Ingelil begyndte at længe saare.
7. Stolt Ingelils Brødre gif sammen i Raad:
"Dg vi vil gifte vor Søster i Aar.
8. Da giver vi hende den rige Herr Thor,
Han haver meer Guld end Herr Lovmand
Jord.
9. Han haver meer Guld oppaa sit Bryst,
End Herr Lovmand haver udi sin Kist.
10. Han haver meer Guld paa Arm og Haand,
End Herr Lovmand haver i alt sit Land."
11. De drukke Bryllup i Dagene fem,
Ikke vilde Bruden til Seng udi dem.
12. Dg de drukke Bryllup i Dagene ni,
Ikke vilde Bruden til Seng udi de.
13. Den tiende Dag ad Dvelde,
Da toge de Bruden med Bælde.
14. "Skal jeg da til Brudeseng gaa,
I følge mig først paa Højelofts Bro!"
15. Dg der de kom paa Højelofts Bro,
Der saae de Skibene store og smaa.

16. "Der seer jeg Sejlene brune og blaa,
Dem syede jeg med mine Fingre smaa.
17. Hisset seer jeg Seilene gule og grøn,
Dem syede jeg med mine Fingre i Løn.
18. Hisset seer jeg Seilene gule og rød,
Det er vist Herr Lovmand sønder under D.
19. Hør Du Herr Peder kjær Broder min!
Drag Du til Strande for Søster Din."
20. Og der han kom til Strande,
Der lagde Herr Lovmand for Lande.
21. "Hør Du Hr. Peder kjær Staldbroder min!
Hvor lever stolt Inger Allerkjæreste min?"
22. "Saa lever stolt Inger Allerkjæreste Din,
I Dag saa drikker hun Brylluppet sin."
23. "I syv Aar laae jeg syg under D,
Det var stor Ynk jeg kunde ikke døe."
24. Og saa banded han den Bølge blaa,
Hun maatte have slaget mit Skib saa smaa.
25. "Di stille Hr. Lovmand! band ikke Din Død,
I Aften finder Du stolt Ingerlil Mø.

26. Ti stille Hr. Lovmand! Du skynde Dig brat,
Stolt Inger bier Dig Nø i Nat."
27. "Hør Herr Peder kjær Staldbroder min,
Vil Du laane mig rød Ganger Din.
28. Og vil Du laane mig Ganger Din,
Saa vil jeg laane Dig Snekken min."
29. Herr Lovmand stiger til Ganger rød,
Han red langt faster end Fuglen fløj.
30. Herr Lovmand han kom dog intet før,
Før Blussen brændte ved Brudehus-Dør.
31. Herr Lovmand satte sig i Brudeseng brat:
"I sige Herr Thor saa mangen god Nat.
32. I sige Herr Thor saa mangen god Nat,
Seg sover hos hans Brud i Nat.
33. Seg sover hos hans unge Brud,
Og giver hannem min Søster prud,
34. Syv Tønder Mjød og otte Amer Most,
Dem giver jeg hannem for Bryllupskost."
35. Der kom Bud for Herr Thor og ind,
Nu sover Herr Lovmand hos Bruden Din.

36. "Sover Herr Lovmand hos unge Brud min,
Da var hun hans før hun blev min."
37. "Han sover hos Din unge Brud,
Dg han giver Dig sin Søster prud.
38. Syv Tønder Mjød og otte Umer Most,
Det giver han Dig for Bryllupskost."
39. "Saa gjerne lover jeg hans Søster under D,
Som han sover hos min Fæstemø."
40. Der var Glæde og halv større Gammen,
Herr Thor og Herr Lovmand drukke Bryll-
lup tilsammen.
41. Der kom Glæde for Sorrig igjen —
Dandser I vel mit skjønne unge Liv.
Der hver førte selv sin Tomfru hjem.
Hun maatte end vorde min.
-

CC.

Torkild Trundeson.

Iste Vers.

Torkild han er den gjæveste Svend,
Som Sværdet kan bæere ved Side,
Dg hver den Dag der østen dages,
Da lyster hannem at ride.
Saa fælder hun Lyden for hannem.

2. Han rider sig saa aarle ud
Som Fuglene under D,
Fæster han sig stolten Adeluds,
Hun er saa ven en Mø.
Saa fælder hun Lyden for hannem.

3. Han rider sig at bede Dyr
Udi Herr Laves Have,
Lover han stolten Adeluds
Han agter at ville hende have.
Saa fælder hun Lyden for ham.

4. Der var han i Nætter,
 Og der var han i to,
 Ingen Mand det vidste,
 Og ingen Mand det fro.
5. Ingen Mand det vidste,
 Og ingen Mand det fro,
 Foruden Adeluds's Tjenestemø
 Dertil hans Svenne to.
6. Torchild tager Somsruen i sin Favn,
 Han taler til hende med Gammen:
 "Det er stor Ynk at skille dem ad
 Som gjerne ville være tilsammen."
7. Det svarede Adeluds's Tjenestemø
 Hun kunde baade Tugt og Ære:
 "Torchild! I vogte og vare Eder vel;
 I spille ikke min Somsrues Ære!"
8. Svarede det Torchild Trundesøn,
 Han ikke af Hjertet loe:
 "Hør Du Eline lille!
 Du skal det ikke troe."
9. Torchild han lader hende Klæder skjære,
 Hvordanne hun vilde dem have,
 Hver den Søm som der laae paa,
 Lod han med røde Guld drage.

10. Meldte det stolten Adeluds
Der hun de Klæder saae:
"Christ signe alle de Skrædere,
Som her lagde vin oppaa!
11. Christ signe alle de Skrædere
Som der lagde vin oppaa,
Baade først og sidst Torkild Trundesøn,
Som al den Bekostning mon staae!"
12. Kongen han lader en Herredag gjøre
Med Riddere og raske Hofmænd;
Dg ikke kom Torkild Trundesøn,
Før Herredagen var endt.
13. Det var om en Søndag,
Saa hellige vare de Tider,
Det var Torkild Trundesøn,
Han lystet til Kongen at ride.
14. Torkild han kom der ridendes i Gaard,
Dg fremmerst for alle sine Svenne,
Kongen han spurgde hannem selv ad,
"Hvor haver Du været saa længe?"
15. "Med min Hund og med min Høg
Var jeg reden i grønne Lund,
Hvilken Svend som Dyrene vil bede,
Han skal end tøve en Stund."

16. "Du rider saa længe at bede Dyr
Udi Herr Laves Have,
Det samme Dyr Du lyster at bede,
Det lægger Dit Liv i Grave.
17. Jeg skal saa Dig andet at gjøre,
End bede de Dyr i Have,
Du skal fare til Island,
Alt med Herr Esbern Snare."
18. Det svarede Torchild Trundesøn,
Han svarede sin Herre med Vre:
"Jeg haver saa ofte i Island været,
Jeg maatte end skjont hiemme være."
19. Det var Dannerkongning,
Han slog sin Haand imod Bord,
Han sad alt saa længe,
Dg tænkte paa dette Ord.
20. "Her er vel de Dig ynke,
Dg ikke forglemme Dig;
Hør Du Torchild Trundesøn!
Til Island skal Du for mig."
21. Det var Torchild Trundesøn,
Sine Ord kunde han vel vende:
"J er min Herre, jeg er Eders Svend,
J hvor J ville mig sende."

22. Det var om en Søndag,
Saa hellig var den Tid,
Torkild han sender sin Svend for sig,
Bad Præsten skulle efter hannem bie.
23. Det var Torkild Trundesøn,
Bad sadle sin Ganger med Ure,
Han rider til den samme Kirke,
Som Adeluds mon inde være.
24. Det var Torkild Trundesøn,
Han ganger ad Kirken ind,
Hilser han Fruer og stolte Tomfruer,
Saa hæderlig hilser han dem.
25. Han taler til Fruer og stolte Tomfruer,
Som hannem stod allernæst,
Baade først og sidst til stolten Adeluds,
Han undte hende allerbedst.
26. Det var stolten Adeluds,
Hun spurgde ad Moder sin:
"Hvem da er det Sendebud,
Der skal til Island ride?"
27. Det svarede hendes Kjære Moder,
Hun smilede under sit Skind:
"Det skal Torkild Trundesøn,
Den Allerkjæreste Din."

28. "Jeg haver ikke mere med Torkild
 End med en anden unger Svend,
 Herre Gud lade mig leve den Dag,
 At Torkild kommer glad igjen!"
29. Messen den var sjungen,
 Og Folket det foer hjem,
 Torkild og stolten Adeluds
 De gjorde deres Tale saa længe.
30. "Hør Du stolten Adeluds!
 Du skal hverken sørge eller qvide,
 En liden Stund ikke heller længe
 Skal jeg til Island ride.
31. En stakket Rejse er snarlig endt,
 Til Island hen at ride."
 "Den tøffes en stakket Tid at være lang,
 Som baade skal sørge og qvide."
32. Det var stolten Adeluds
 Fulgte Torkild til Ganger sin,
 Der hun vendte tilbage igjen,
 Da randt hende Taare paa Kind.
33. Der var liden Glæde,
 De bød hinanden god Nat.
 Saa finge de Bør hin blide,
 De sejlede til Island saa brat.

34. Fire af sine Svende,
Tog han af Landet med sig:
"I andre skulle være hjemme,
Dg vogte min Kjærest for mig!"
35. De vunde op deres Silke Segl
Under deres forgyldte Raa,
Saa sejlede de til Island
I mindre end Maaneder to.
36. De vunde op deres Silke Segl,
Dennem blæste baade Vej og Wind,
Alt sad Torkild Trundesøn
Med Haand under hviden Kind.
37. Vejret det blæste og Skibene skred,
Dg Bølgerne legde for Borde,
Stille sad Torkild Trundesøn,
Han talede ikke et Ord.
38. Det var Herr Esbern Snare,
Han svarede hastelig under Skind:
"Ikke er her sejlet den Sø i Dag,
At Torkild tør blegne om Kind."
39. "Jeg vil sejle en Sø med Dig,
Om tusind Gylden at være,
Jeg vil bryde en Stang med Dig
For alle Jomfruers Vre."

40. Saa kasted de Deres Anker
 Alt paa den hvide Sand,
 Torchild og Herr Esbern Snare
 De tren der først i Land.
41. Midt udi den Borge = Gaard
 Der axled de deres Skind,
 Og saa gaae de i Højenloft
 For Islands Konge ind.
42. "Hil sidde I Islands Konge,
 Alt over Eders brede Bord!
 Kongen udaf Dannemark
 Haver sendt Eder Brev og Ord."
43. Det var Islands Konge,
 Der han udi Brevet saae,
 Saa tog han ud en liden Kniv,
 Og skar det istykker smaa.
44. Det meldte Islands Konge,
 Han kom saa meget ihu:
 "Før haver man hørt, saa fattig en Svend
 Saae saa rig en Tomfru."
45. Det svarede Torchild Trundesøn,
 Han stod Kongen allernæst:
 "Ikke var Brevet saa ilde skrevet,
 At I maatte det jo før have læst."

46. "Hør Du Torkild Trundesøn!
Fuld vel kjender jeg Dig,
Sny Tønder af det hvide Sølv
Dem skattede Din Fader fra mig.

47. Sny Tønder af det hvide Sølv
Dem skattede Din Fader fra mig,
Dtte Tønder af det røde Guld
Vil jeg ikke have for Dig."

48. Det svarede Torkild Trundesøn,
Det meste der han tørde:
"Fuld lidet kan jeg volde deri,
Hvad min Fader gjorde."

49. "Hør Du Torkild Trundesøn!
Haver Du det ikke før hørt?
Det skal Grisene gjælde,
Det gamle Svin have gjort."

50. "Det svarede Torkild Trundesøn,
Det bedste alt der han kunde:
"Op da vorer den lille Rakke
Med hvassse Tænder i Munde."

51. Alle da finge de Kongens Mænd
Orlov hjem at fare,
Foruden Torkild Trundesøn,
Han maatte der ene være.

52. Alle Danner-Kongens Mænd
Fore hjem hver til sin Mø,
Foruden Torild Trundesøn,
Han skulde udi Taarnet døe.
53. Toge de Torild Trundesøn,
Ledte hannem i Taarnet ind;
Han tænkte paa Fruer og stolte Jomfruer,
Og mest paa Kjæreste sin.
54. Alle da stode de danske Hofmænd
De saae saa ilde derved;
Toge de Torild Trundesøn,
Bunde hannem i Taarnet ned.
55. Det svarede Torilds liden Smaadrenge,
Bar klædt i Kjortel rød:
"Enten skal jeg følge Torild hjem,
Eller jeg skal med hannem døe."
56. "Hør Du nu Hr. Esbern Snare!
En Bøn saa beder jeg Dig;
Sig stolten Adeluds tusind Godnat,
Bed hende ikke forglemme mig.
57. Du bed hende dansse og qvæde,
Og være baade glad og fro;
Jeg vil inden Aar og Dag
Med hende bygge og boe."

58. De vunde op deres Silke-Sejl
 Under deres forgyldte Raa;
 Saa sejlede de til Dannemark
 Mindre end Maaneder to.

59. Kasted de deres Anker
 Alt paa den hvide Sand;
 Det var Hr. Esbern Snare
 Han tren der først paa Land.

60. Det var Hr. Esbern Snare,
 Han tren der først paa Land;
 Det var stolten Adeluds,
 Hun rakte hannem hviden Haand.

61. "Velkommen Hr. Esbern Snare!
 Og vil Du sige mig:
 Hvor lider Torkild Trundesøn,
 Af Landet foer med Dig?"

62. "Torkild han tjener udi Island
 Baade for Guld og Ere;
 Han sender Eder tusind Godnat,
 I er hans Hjertenskjære.

63. Han bad Eder hverken sørge eller qvide,
 I skulde være baade glad og fro;
 Han vil inden Aar og Dag
 Med Eder bygge og boe."

64. Da svarede stolten Adeluds,
Dg hende randt Taare paa Kind:
"Det raade Gud Fader i Himmerig,
At Torild bliver nogen Tid min."
65. Det da svarede den liden Smaadrenge
Bar flædt i Kjortel rød:
"Torild han sidder udi Island,
I Taarnet monne han døe.
66. Torild han sidder udi Island
Alt inden saa haarde Gjemme;
Han bad Eder for den øverste Gud,
I skulde hannem ikke forglemme."
67. "Er nu Torild udi Island
Alt udi Taarnet sat,
Det vil jeg for sandingen sige,
At mig nyder han det ad.
68. Sidder nu Torild Trundesøn
Alt inden saa haarde Gjemme;
Seg vil mit Liv for Torild vove,
Seg vil hannem aldrig forglemme."
69. Det var ikke derefter,
Maaneder uden to,
Det var Hr. Sti Jonson
Han boede for Synden under Na.

70. Det var Hr. Sti Jonson,
Han bad sadle sin Hest;
Jeg vil ride mig oppaa Land,
Hr. Lave vil jeg gjæste.

71. Det var Hr. Sti Jonson,
Han kom der ridende i Gaard;
Ude stander Hr. Lave,
Han var vel svøbt i Maard.

72. "Hil stander Du Hr. Lave!
Du est vel svøbt i Skind,
Du give mig stolten Adeluds,
Den fjæreste Datter Din.

73. Det svarede Hr. Lave,
Han var baade klog og snild:
"Jeg vil spørge min Datter ad,
Om det er hendes Willie."

74. "Hil sidde Du stolten Adeluds!
Vel Dig Du lever,
Dig beder Hr. Sti Jonson,
Dg hannem vil jeg Dig give.

75. Hil sidde Du stolten Adeluds,
Vel er Dig alle Dine Dage;
Dig beder Hr. Sti Jonson,
Dg hannem skal Du have."

76. Det svarede stolten Adeluds,
Hun soer om Gud og Mænd:
"Det kom aldrig i min Hu,
At jeg vil gifte mig end."
77. Det svarede hendes kjær Moder,
Dg svarede hun da saa:
"Den Svend han er i Island
Der hendes Hu ligger paa.
78. Den Svend han er udi Island,
Der al Din Hu ligger paa;
Var han endnu af Island
Du skal hannem ret aldrig faae."
79. "Jeg haver ikke mere med Torkild,
End med en anden unger Svend;
Herre Gud lade mig leve den Dag,
At Torkild kommer glad igjen."
80. Det svarede Adeluds's Tjenestems,
Dg svarede hun dertil:
"J give ikke min Tomsfru anden Svend,
End hun selv have vil."
81. Fuld snart da svarede Hr. Lave,
Han var en Mand saa bradt:
"Fuld vel giver jeg min Datter bort,
Dg spørger ikke min Terne til Raad."

82. Aldrig finge de hendes Billie,
Dg aldrig sagde hun ja;
Drukke de deres Bryllup
Den samme Maanedsdag.
83. Drukke de deres Bryllup,
Alt baade med Glæde og Gammen;
Adeluds og hendes Tjenestemø
De vidste vel Snildhed tilsammen.
84. Det var silde om Aften,
Der de fulgte Bruden til Seng;
Stolten Adeluds og hendes Mø
De gjorde deres Tale saa længe.
85. "Hør Du Elline lille!
Bil Du være Brud for mig;
Alle de Dage jeg leve maa,
Fuld vel skal jeg lønne Dig."
86. Det svarede Elline lille,
Hun svarede sin Frue med Ære:
"Gjerne vil jeg det gjøre,
Hvad Eder til Billie kan være."
87. Silde om den Aften,
Da skikkede de det saa;
Elline lille hun ganger til Brudehus,
Dg stolten Adeluds ganger derfra.

88. Det var Hr. Sti Jonson.
 Han klapper hende ved hviden Kind:
 "Er jeg den Allerkjæreste,
 I have udi Eders Sind?"
89. Det var Ellinelille,
 Hun svarede sin Tomfrues Ord:
 "Alt er I den Allerkjæreste,
 Men jeg maa ikke Torkild faae.
90. Jeg vil det aldrig forsværge,
 At Torkild haver mig kjær;
 Men det vil jeg for sanden sige,
 Han bød mig aldrig Uære."
91. Karle om den Morgen,
 Da skiftede de det saa,
 Adeluds hun gik til Brudehus,
 Og Eline hun gik derfra.
92. Karle om den Morgen,
 Det første Dagen var lys,
 Det var Danner Konning
 Han ganger til Brudehus.
93. "Jeg giver Dig det hvide Sølv,
 Og saa det Guld saa rød,
 At Du tier qvær Hr. Sti Jonson,
 Om Bruden var ikke Mo.

94. Jeg giver Dig det hvide Sølv,
Ogsaa det røde Guldbaand,
Du tie over Hr. Sti Jonson,
Om der var Tvivl iblandt."
95. "Have I selv Eders hvide Sølv,
Og Eders Guld saa rød;
I gave mig stolten Adeluds,
Hun var saa ven en Mo."
96. "Er det sandt Du siger for mig,
At Adeluds hun er Mo,
Da skal Torkild Trundesøn
Udi Island for hende ikke døe."
97. Drukke de deres Bryllup
Både med Skenk og Vin;
Dtte Dage der efter kom,
Da fulgte de Bruden hjem.
98. Det var ikke derefter
Maaneder uden fem;
Det var Torkild Trundesøn
Han kom fra Island hjem.
99. Det var Torkild Trundesøn,
Han kom fra Island hjem;
Stærke var de Tidender
Hannem ginge imod igjen.

100. Stærke da vare de Tidende,
Der gif Torkild allernæst,
Det var, Hr. Sti Jonson
Havde stolten Adelus fæst.
102. Det var om en Søndag,
Saa hellige vare de Tide;
Torkild sendte sine Svenne for sig,
Bad Præsten skulde efter hannem bie.
102. Torkild han ganger ad Kirken ind,
Hans Haar det skinner som Guld;
Det maatte man vel paa hannem see,
Hans Hjerte var forrigfuld.
103. Det var Torkild Trundesøn
Han meldte et Ord med Ore:
"Hvem tog af det røde Guld,
Stolt Adeluds plejede at bære."
104. Dertil svarede den liden Smaadreng,
Dg svarede han Torkild saa:
"Det gjorde Hr. Sti Jonson,
Han boede for Sonden under Na."
105. Messen hun var udsjungen,
Dg Folket det foer hjem;
Torkild han ganger ad Kirken frem,
Han hilser Benner sin.

106. Han taler til Fruer og stolte Jomfruer,
Som hannem stode allernæst,
Først og sidst til stolten Adeluds,
Han undte hende allerbedst.

107. "Hør Du stolten Adeluds,
Dg hvad jeg adspør Dig:
Var det med Din Billie,
At Du brødst Tro imod mig?"

108. Det svarede stolten Adeluds
Med Tugt og fuld god Sinde:
"Det gjorde alt Venner og Frender mine,
Det var aldrig med mit Minde."

109. "Hør Du stolten Adeluds,
Dg er det med Din Billie;
Da vil jeg slaae Sti Jonson ihjel,
Dg Dig fra hannem adskille."

110. "Hør I Torkild Trundesøn,
Det var aldrig med min Billie;
Den samme Gud os sammenkom,
Han kan os bedst adskille.

111. Hør I Torkild Trundesøn,
En Bøn skulde I mig vide;
I skulde ride op paa Land,
Om Hr. Peders Datter at bede.

112. J bede ikke om den Yngste,
 J bede ikke om den Ældste;
 J bede om stolten Sidselille,
 Hun er den allerbedste.
113. J bede om stolten Sidselille,
 Hun er baade favr og hvid;
 Det sigte de alle hende see,
 Det hun er mig saa lig."
114. "Hør Du stolten Adeluds,
 For Din Skyld skal det saa være,
 Dog vil jeg Dig for sanden sigte,
 Jeg fanger hende aldrig kjær."
115. Det var Torkild Trundesøn,
 Han bad sadle sin Hest;
 Jeg vil ride mig oppaa Land,
 Hr. Peder saa vil jeg gjæste.
116. Det var Torkild Trundesøn,
 Han kom der ridende i Gaard;
 Ude stander Hr. Peder,
 Han var vel svøbt i Maard.
117. "Hil stander J Hr. Peder,
 J er vel svøbt udi Skind;
 J give mig stolten Sidselille,
 Allerkjæreste Datter Din."

118. Det svarede Hr. Peder,
Han var en Mand saa klog:
"Jeg gaaer mig i Højeloft,
Dg spørger min Datter til Raad."
119. "Hil sidder Du stolten Sidselille,
Vel er Dig Du lever;
Dig bedes Torkild Trundesøn,
Dg hannem vil jeg Dig give."
120. Dertil svarede stolten Sidselille,
Hun kunde baade Tugt og Ure:
"Det er ikke godt at love den Svend,
En anden Mø haver kjær."
121. De finge hendes Blikke der paa,
Gladelig sagde hun Ja;
Drukke de deres Bryllup
Den samme Maanedsdag.
122. Det var Torkild Trundesøn,
Han beder sadle sin Hest,
"Jeg vil end i Aften
Min kjære Moder gjæste."
123. Det var Torkild Trundesøn,
Han spurgte sin Moder med Ure:
"Hvem skal være den ene Frue,
Der min Brud skal fremføre?"

124. Det svarede hans kjære Moder,
Saa listelig under Skind:
"Du bede hin stolten Adeluðs,
Den Allerkjæreste Din."
125. Det var Torchild Trundesøn,
Han beder sadle sin Hest:
"Jeg vil ride mig op paa Land,
Hr. Sti Jonson vil jeg gjæste."
126. Det var Torchild Trundesøn,
Han kom der ridendes i Gaard;
Ude staaer Hr. Sti Jonson,
Han var vel svøbt i Maard.
127. "Hil stander Du stolten Adeluðs,
Du est vel svøbt i Skind;
Vil Du være den ene Frue,
Der skal føre Bruden min?"
128. Længe stod stolten Adeluðs,
Dg intet torde hun svare;
"Ja sagde Hr. Sti Jonson,
Du skal det gjerne gjøre."
129. Hun skar neder to Silke,
Dg saa to Sindals-Bæve,
Ingen der til Bryllup kom,
Gav Bruden saadan Gave.

130. Tugen der til Brylluppet kom,
Der Bruden gav saadan Gave;
Hun gav hende den samme Svend,
Som hun agted selver at have.
131. Det var stolten Adeluds,
Rider Torkilds Brud imod,
Silke og saa det røde Sindal
Hængde over Gangerens Fod.
132. De rede over de grønne Enge,
Igjennem de grønne Skove;
Aldrig kom Torkilds hvide Haand
Af Adeluds's Sadelbue.
133. "Hør Du stolten Adeluds,
Jeg spørger Dig under D:
Hvad sagde Hr. Sti Jonson,
For Du varst ikke No?"
134. "Jeg takker Elline min Tjenestemo,
Brud var hun for mig;
Hun løste dermed Ure min,
Og hviden Hals for Dig."
135. Det var Torkild Trundesøn,
Og smilede han derved:
"I Aften skal jeg mig vogte
For saadan Qvinde-sned."

136. Det svarede stolten Adeluds,
So listelig under Skind:
"Hvor finge I det udydelig Ord,
Hjertallerkjæreste min?"
137. Det var silde om Aftenen,
De fulgte Bruden til Seng;
Torild og stolten Adeluds
De gjorde deres Tale saa længe.
138. "Hvi stande vi her saa længe,
Det vorder end halver værre,
I fanger Utaf af Eders Brud
Og jeg udaf min Herre."
139. "Hjelp mig saa sandt den sande Gud
Baade af Sorg og Nvide!
At jeg vilde heller med Eder tale,
End sove hos Brudens Side.
140. Hjelp mig saa sandt Gud af Himmerig
Baade af Sorg og Harm!
Jeg vilde heller med Eder snakke,
End sove i Brudens Arm."
141. Det var stolten Adeluds,
Hun drog Sparlagene sammen,
Hendes Djen runde og Hjertet græd,
Hun gjorde der af godt Gammen.

142. Det var stolten Adeluds,
 Hun drog over dem Silke-Peld:
 ”Det veed Gud Fader i Himmerig,
 At jeg heller laa der selv.”

143. Det var stolten Adeluds,
 Hun lukte den Dør saa brat,
 Torkild og hans unge Brud
 Sagde hun tusind god Nat.

144. Det var Herr Sti Jonson,
 Af Got og Sygdom laa,
 Det var stolten Adeluds
 Hun gif hannem til og fra.

145. Det var Herr Sti Jonson,
 Han meldte et Ord af Harm:
 ”Det være Gud fjært i Himmerig,
 Vi have ikke tilsammen et Barn.”

146. Det svarede stolten Adeluds,
 Saa listelig under Skind:
 ”Det baader rige Frender Din,
 Og Skaden bliver min.”

147. Det var Herr Sti Jonson,
 Han vendtes til Bæggen derved,
 Det vil jeg for Sandingen sige,
 Han døde ved samme Slæt.

148. Ind saa kom den liden Smaadrenge,
Bar klædt i Kjortel rød,
Et Paternoster for Herr Sti Jonson
Han bad for han blev død.
149. Det var Torfild Trundesøn,
Han slog de Tavelbord sammen,
Et Paternoster for hans Sjæl han bad,
Det var alt udaf Gammen.
150. Det var ikke derefter meer
End Maaneder tre,
Det var stolten Sidsel,
Hun fødte saa faver en Søn.
151. Det var stolten Sidsel,
Hun var saa ven en Fru,
Det vil jeg for Sandingen sige,
For hannem sit Liv hun lod.
152. Det var stolten Adeluds
Hun breder sine Bænke,
"Herre Gud Fader i Himmerig
Han give mig det jeg tænker!
153. Herre Gud Fader i Himmerig,
Han vide mig det jeg tænker!
Lad mig være inden Dag og Nat
Hverken Mø eller Enke."

154. Det var Torkild Trundesøn,
Han beder sadle sin Hest,
"Jeg vil mig ride oppaa Land,
Stolten Adeluds vil jeg gjæste."
155. Det var Torkild Trundesøn,
Han kom der ridendes udi Gaard,
Ude staaer stolten Adeluds,
Hun var vel svøbt i Maard.
156. Det var Torkild Trundesøn,
Han taler til hende saa brat:
"Hører I stolten Adeluds!
I laaner mig Hus i Nat."
157. "Hører I Torkild Trundesøn,
I staae ned af Eders Hest!
I skal have her hjemme,
Dg være her aldrig Gjæst.
158. Hører I Torkild Trundesøn!
I tør ikke andet troe,
Et Aar vil jeg efter Eder Enke sidde
Alt I mit eget Bo."
159. Der var megen Glæde,
Der de vare kommen tilsammen,
Det var alt deres meste Sorg,
Den Sommers-Nat var ikke lang.

160. Det gjorde stolten Adeluds,
 Alt men hun sad saa ene,
 Gav hun Elline sin Tjenestemø
 En af Hr. Torkilds Svenne.
161. Det var Torkild Trundesøn,
 Dg han bad sadle sin Hest,
 Jeg vil ride mig oppaa Land,
 Her Lave saa vil jeg gjæste.
162. Det var Torkild Trundesøn
 Han kom der ridende i Gaard,
 Ude stander Herr Lave,
 Han var vel svøbt i Maard.
163. "Hil stande Du Herr Lave!
 Du est vel svøbt i Skind,
 Giv mig stolten Adeluds
 Allerkjæreste Datter Din."
164. Det svarede Herr Lave,
 Han var en Mand vel klog:
 "Jeg vil gange mig udi Højenloft,
 Dg vil spørge min Datter ad"
165. "Hil sidde du stolten Adeluds!
 Bel er Dig Du lever,
 Om Dig beder Torkild Trundesøn,
 Dg hannem vil jeg Dig give."

166. "Med min Sax og med min Søm,
Dermed vil jeg mig føde,
Jeg vil ikke gifte mig igjen,
Jeg gider ikke havt den Møde."

167. "Med Din Sax og med Din Søm,
Dermed kan Du lidet vinde,
Du skal gifte Dig igjen,
Som andre gode Qvinder."

168. Det svarede stolten Adeluds,
Saa gladelig der hun lo:
"Det kom mig aldrig i min Hu,
At vilde gifte mig før nu."

169. Det var stolten Adeluds,
Hun taler til sin Moder saa:
"Alt er Torkild den samme Svend,
I sagde jeg aldrig skulde faa."

170. Saa finge de hendes Billie,
Saa gladelig sagde hun ja,
De drukke deres Bryllup
Den samme Maanedes Dag.

170. Drukke de deres Bryllup
Med Lyst og vare glade,
Der var ikke det røde Guld
For de Legere spart.

171. Drukke de deres Bryllup
Alt baade med Glæde og Gammen,
Nu sidde de i megen Glæde,
De have syv Sønner tilsammen.
Saa fælder hun Lyden for hannem.
-

CCI.

Grimer og Glob.

1ste Vers.

Jeg vil Eder en Bise qvæde,
Hun er mig saa rede for Munde,
Hvorledes han hin unge Hr. Glob
Somfru Margrete vel under.

J mindes, Jeg sover i Ridderens Arm.

2. Hr. Grimer Somfru Margrete fæsted,
Men Hr. Glob hende misted;
Saa saare da sørged de unge To,
Som Fuglen paa vilden Qviste.

J mindes, jeg sover o. s. v.

3. Hr. Glob han ganger ad Gaden frem,
Dg Raadene vidste han ikke:
"Harde jeg Nogen mig hjælp vilde,
Han skulde ej Bryllup drikke."

J mindes, jeg sover o. s. v.

4. Svarede det hans fjære Morbroder,
 For han vidste bedre Raad:
 "Tag Du Dig en anden Jomfru!
 Saa vel kan Du den faae."
5. "Ingen skjon Jomfru vil jeg have,
 Og ingen jeg ægte vil,
 Kunde jeg end Keiserens Datter faae,
 Men Jomfru Margrete er til."
6. Det var Jomfru Margrete
 Hun skulde til Kirken fare,
 Der blev hun var hin unge Povel Glob,
 Den ypperste i den Skare.
7. Hr. Glob han holder paa bryniæt Hest,
 Han sukker og sørger saa saare;
 Jomfruen holder paa Ganger graa,
 Og fælder saa modige Taare.
8. Det var den skjønne Jomfru
 Hun gaaer den Kirke omkring,
 Der møder hun den Ridder gjæev,
 Og dem randt Taare paa Kind.
9. "Hør Du, skjønne Fru Margrete!
 Alt hvad jeg siger Dig:
 Var det med Din Billie
 Du brødste Din Tro mod mig?"

10. Det svared Fru Margrete
Med Suk og Taare paa Kind:
"Det var min Faders Raad
Dg ej med Billien min."
11. "Hør I skjønne Fru Margrete!
Vil I følge mig af Land,
Da vil jeg slaae Hr. Grimer ihjel,
Dg bære for Eder den Baande."
12. "Hør I det, min kjæreste Glob!
Det skal ej være min Billie;
Den samme Gud os sammen kom,
Han kan os bedst adskille."
13. Det var Hr. Glob's Moder
Hun var en Frue saa fin:
"Skynder Eder, Fru Margrete!
Skynder Eder fra Kirken hjem!"
14. Det var Hr. Povel Glob
Han fulgte den Frue tilhest:
"Eder mindes vel, Fru Margrete!
Hvilken Svend I under bedst."
15. "Ja vid det, min kjære Ven!
Jeg drages det vel tilminde;
Maatte jeg leve i tusinde Aar,
I gaaer mig aldrig affinde."

16. Det var Ridder Hr. Glob
Han bød den Frue Godnat;
Det vil jeg forsenden sige,
Sorgen havde hans Hjerte fat.
17. Det var stolten Fru Margrete
Hun kom fra Kirken hjem;
Det var Hr. Grimer
Han gaaer hende ud igjen.
18. "Velkommen skjønne Fru Margrete!
Hvi have Eders Dine saa rundet?
Haver I været i Kirke i Dag,
Og der Hr. Glob fundet?"
19. "Alt var jeg mig i Kirke,
Men hannem jeg ikke fandt;
Jeg har mist mine Guldringe ni
Og saa mit gode Guldbaand."
20. "Hør I det, stolten Fru Margrete!
Og græder ikke fordi!
Vil Gud at jeg leve maa,
Jeg vil Eder fast flere flye.
21. Var det ikke for Dine rige Frender,
Som boe i dette Land,
Jeg seer saa megen Unk paa Dig,
Jeg gav Dig Hr. Glob i Haand."

22. Det var Ridder Hr. Glob
Fik Sot, og syg han laae;
Det var hans kjær Moder,
Hun ganger ham til og fra.
23. "Hør Du det, min fiære Søn!
Hvad jeg vil sige Dig:
Haver Du Sorg og Sygdom,
Da dølg det ikke for mig."
24. "Jeg veed ikke det i Verden er,
Hvortil min Hu kan staae,
Foruden hin skjøne Fru Margrete,
Dg hende maa jeg ej faae."
25. Derpaa lader hun skabe en Trolde
Udi en Hinde = lige;
Den sender hun til Hr. Grimers Gaard,
At hun kunde hannem svige.
26. Hr. Grimer spendte Buen for sit Knæ,
Dg Hinden vilde han skyde,
Pilen vendtes tilbage igjen,
Dg monne hans Hjerte bryde.
27. Det var Herre Grimer
Han laae i Helletraa,
Det var stolten Fru Margrete
Hun gaaer hannem til og fra.

28. Det var Ridder Grimer
Bendte sig til Bæggen bradt,
Det vil jeg forsanden sige,
Han døde den samme Nat.
29. Saa toge de Hr. Grimers Lig
Dg lagde det i Jord;
Det var Fru Margrete
Hun sendte den Ridder Ord.
30. Det var hin unge Ridder Glob
Han beder lægge Sadel paa Hest:
Vi ville ride os op paa Land,
Saa rig en Enke at gjæste.
31. "Hil stande I skjønne Fru Margrete!
I er vel svøbt i Skind;
Vil I laane mig Hus i Nat,
Dg være allerfjæreste min?"
32. "Hør I Ridder unge Hr. Glob!
I staae af Eders Hest;
I skal have her hjemme
Dg være her aldrig Gjæst."
33. "Hør I det, skjønne Fru Margrete!
I er en Rose rød;
Maa jeg Eder nu Enke faae,
Men jeg fik Eder ej No?"

34. "Et Nar vil jeg Enke sidde
Dg raade selv for min Bo,
Saa spørger jeg Fader og Frender mine,
Dg giver Eder Ansvar god."

35. Det var hin unge Hr. Glob
Han red baade til og fra;
Han bad derom saa mindelig,
Det Nar, det vilde forgaae.

36. Tak have hin unge Hr. Glob,
Han holdt saavel sin Tro;
Maanedsdag derefter kom
Pod han sit Bryllup boe.
I mindes, jeg sover i Ridderens Arm.

CCII.

Svend og hans Søster.

1ste Vers.

Jeg stod mig ved en Bæk at toe, —
Under Lide.

Der kom ridende de Riddere to.

Hvor vil I Herr Hogens Søner udride?

2. Den Ene han red sin Vej forbi, —
Under Lide.

Den anden stod og snakked med mig.

Hvor vil I Herr Hogens Søner udride?

3. "Skjøn Jomfru! skjøn Jomfru! trolov nu
mig!

Saa godt et Guldbaand giver jeg Dig."

4. "Hvad skulde jeg min Fostermøder svare,
Naar hun saae mig det Guldbaand have?"

5. "Du sig, Du gik ude ved Strande,
Du fandt det Guldbaand paa Sande."

6. "Hvad skulde jeg svare Fostermoder min,
Naar hun seer mig med blegen Kind?"
7. "Naar hun seer Dig blege Kinder at bæere,
Da sig, jeg vil Dig hædre og ære.
8. Men vil Du ikke trolove mig,
Da sæt Dig ned og snak med mig.
9. Du sæt Dig ned paa brede Stene,
Og sig mig ud af Frender Dine!"
10. En Aftenstund saa var jeg født,
Før Hanen gøl, min Moder var død.
11. Den Tid de lagde min Moder i Grav,
Da ringede de for min Fader i Stad.
12. Der de lagde min Fader i Grav,
Da ringede de for mine Sødskend' i Stad.
13. Nu ere de alle døde,
Som mig skulde flæde og føde,
14. Saa nær som Svend, min yngste Broder,
Han satte mig til min Fostermoder.
15. Min Fostermoder gav mig at die,
Fremmede Tomsruer lærte mig at sye.

16. "Fremmede Somfruer lærte mig at sye,
Jeg lærte mig selv til Vre og Dyd."

17. "Det hører jeg nu paa Talen Din,
At Du er kjære Søster min.

18. Velan min Søster! tro Du mig,
Saa høvist en Ridder giver jeg Dig.

19. Søster! Søster! hørst Dit Haar!
Saa rig en Ridder skal Du faae.

20. Glæd Dig, 'et Bryllup skal Dig gøres —
Under Eide.

Det skal over Danmark spørges."

Hvor langt vil Herr Hogens Sønner ud-
ride?

CCIII.

Kirstenlille fra Fyn.

1ste Vers.

Kirstenlille tjener i Kongens Gaard —

Kirstenlille af Fyn.

Hun slider Silke, hun drager Maard.

Kirstenlille kan dølge for de Runer.

2. De Riddere og Svende de have hende kjær —

Kirstenlille af Fyn.

Men Dannerkonning træder hende for nær.

Kirstenlille kan dølge for de Runer.

3. "Gud give, liden Kirsten! min Dronning var

død!

Da skulde Du være min Fæstemø."

4. "J lader, Dannerkonning! J siger ikke saa!

En Pige sin Dronning ej lig være maa."

5. De vidste ej andet end de vare ene To,

Da lygte den danske Dronning derpaa.

6. Danske Dronning hun heder paa Svenne to:
"J beder liden Kirsten for mig indgaae."
7. Indkom liden Kirsten og stedes for Bord:
"Haver min naadig Dronning sendt mig Ord?"
8. "Hør, liden Kirsten! hvad jeg siger Dig:
Hvad snakked Du igaar med Kongen om mig?"
9. "Jeg snakked ej andet, saa Gud hjælpe mig!
End J var danned og dyderig."
10. Dronningen raader med sine Frender:
"Vi ville liden Kirsten stege og brænde."
11. "Vi ville hende hverken stege eller brænde,
Men til den heden Konge hensende."
12. "Vil han stege og brænde hende,
Saa gjerne lader jeg dertil mit Minde."
13. De Breve hun skrev, og var ej sen,
De skulde blive liden Kirsten til Men.
14. Saa flyede hun dem de Svenne i Haand,
Dertil liden Kirsten, den Lillivaand.
15. Men der de komme til Stranden hen,
De omskreve dem alle paa ny igjen.

16. "At han skulde vorde liden Kirsten huld
Dg ægte hende som var dydefuld."
17. Liden Kirsten kom ind i den heden Konges
Gaard,
Ude stod den Herre, var svøbt i Maard.
18. "Før jeg vilde være heden Konges Liv,
Da vilde jeg lade mit unge Liv."
19. "Før jeg skulde sliq en Tomfru miste,
Da vilde jeg lade mig døbe og christne."
20. Løverdag Aften lod han sig døbe,
Søndag Morgen sit Bryllup gjøre.
21. Liden Kirsten ofred det røde Guld,
Hendes Svenne de ofred to Skaale fuld.
22. "I sige Dannerkongen saa mangen Godnat,
Som Himlen er med Stjerner besat.
23. I sige danske Dronning saa mangt et ondt
Aar,

Kirstenlille af Fyn —
Som Linden bær Løv og Hinden bær Haar.
Kirstenlille kan dølge for de Runer.

CCIV.

Det hurtige Svar.

Iste Vers.

Broder spurgte Søster ad —

Lidt og mange Sinde —

”Vil Du Dig ej mandgive istad?”

Alt sørger hun for Hjertekjære sin.

2. ”Nej, oh nej, o Broder kjær!

Lidt og mange Sinde —

Seg ikke endnu mandvoren er.”

Alt sørger hun for Hjertekjære sin.

3. ”Hvi hør jeg da baade fra og til

Saa ofte, at Du giftes vil?”

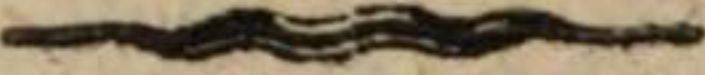
4. ”Man siger saa meget til og fra,

Det er en Daare, der Lid sætter paa.”

5. ”Hvad var det for en Ridder sin,

Imorges red af Gaarden Din?”

6. "Det var ingen Ridder fin,
Det var min Dreng paa Hesten fin."
7. "Hvad var det for to Par Sko,
Forleden som for Sengen stod?"
8. "Det var ingen to Par Sko,
Det var mine egne Tøfle to."
9. "Hvad var det for Kinder smaa,
Hin anden Dag i Din Seng laae?"
10. "Det var ingen Kinder smaa,
De Pegedukker hos mig laae."
11. "Hvad var det for Børneskrig,
Som jeg imorges hørte hos Dig?"
12. "De Børn sig ikke Klage saa;
Min Pige græd for Nøglene smaa."
13. "Hvad var det for en Bugge skøn,
Som jeg har seet hos Dig i Løn?"
14. "Det var ingen Bugge giæv,
Det var min liggende Silkevæv."
15. Broder! vedst Du Spørgsmaal flere?
Jeg veed Dig Gjensvar mere."

16. Naar Qvindfolk fattes Svar paa stand —
Lidt og mange sinde.
I Besterhav da fattes Band.
Alt sørger hun for Hjertekjære sin.
-

CCV.

Jomfru Kragelil.

1ste Vers.

Herr Carl sidder over Tavelbord
Dg taler til Svenne sine:
"J skulle mig en Jomfru hente,
Der vennefte Solen overskinner.
Smedens han rider mod hende.

2. J skulle lede over Lande
Dg over de nordre Riger,
Dg hente mig en Jomfru ven,
Der vel kan være min Eige.
Smedens han rider mod hende.

3. J skulle mig den Jomfru faae,
Der vel kan være min Eige,
Er hun dannes og dyderig,
Jeg agter ej om hendes Rige."
Smedens han rider mod hende.

4. Bort da rede de Dannesvenne
 Gaade over Land og Rige,
 Dg de kunde ikke finde den Mø,
 Som dem tykte være hans Eige.
5. Hjem da rede de Dannesvenne
 Alt over de grønne Tvede,
 Da funde de saa skjon en Tomsfru,
 Som vogtede Bøndernes Fæ.
6. Det da meldte den gamle Svend,
 Han red i Kjortelen rød:
 "Nu seer jeg under Eide
 Dg en saa ven en Mø."
7. Det da var den gamle Svend
 Han red af Bjerget ned,
 Taled han til den skjonne Mø,
 Bad, hun vilde følge med.
8. "Sig mig nu o skjonne Mø!
 Dg sig mig det i Løn:
 Hvad Adel er I kommen af
 Smeden I er saa skjon?"
9. "Hyrden er min Fader
 Han vogter det Fæ under Eide,
 Selv heder jeg Kragelik,
 Smeden I vil det vide."

10. Revne saa vare hendes Klæder
Tilsammen i Stykker smaa,
Haar havde hun som spundet Guld,
Som mellem hendes Hænder laae.
11. Hendes Hals var hvid som Hermelin,
Hendes Kinder rosenrød,
Det undred alle de danske Hofmænd,
At hun skulde lide den Nød.
12. Det da var den gamle Svend
Svøbte hende i Skarlagen smaa,
Saa løfted han hende saa listelig
Alt paa sin Ganger graa.
13. "Ville I mig saa bortføre
Saa bradt og overfus?
Lader mig paa Marken blive
Dg gjenne det Fæ til Hus!"
14. "Hør I det, min skjøne Sømsfru!
I skal hverken sørge eller quide,
Jeg fører Eder af Landet ud,
Saa rig en Ridder at give."
15. Klædte de hende i Silke
Dg saa i Skarlagen Skind,
Saa fulgte de hende i Høieløft
For unge Herr Carl ind.

16. Det var ungen Herr Carl
Han flapped paa Hyn det blaa:
"Hør I det, min skjøne Gomsfru!
I hviler her lidet paa.
17. I sig mig nu min skjøne Mø!
Imens vi ere saa ene:
"Hvad for Adel er I af,
Men I er Mø hin venne?"
18. "Herr Carl hedte min Fader,
En Ridder kjæk og kjon;
Fru Brynial hed min Moder,
Selv heder jeg Adelsbrun.
19. Jeg var mig saa liden
Dg end saa liden en Maar,
De Bønder de slog min Fader ihjel,
Kasted hannem i Ormegaard.
20. De Bønder sloge min Fader ihjel,
Der de mod hannem strede,
Min Moder blev af Landet ført
Mig selv til Sorg og Qvide.
21. Min Moder blev af Landet ført,
Jeg veed ej, om hun er død,
Siden var jeg hos de Bønder,
Dg de have mig opfødt."

22. Det var ungen Herr Carl
 klapped hende ved hviden kind:
"J skal hverken sørge eller qvide,
 J er Allerkjæreste min.
23. Vil Gud udi Himmerig
 Mig dertil give Evne,
Da skal jeg, inden Maaned's Dag,
 Dig over de Bønder hævne."
24. "Vil J mig over de Bønder hævne,
 Det er mig ikke imod,
J skaane Bondens Hustru!
 Hun var mig altid god."
25. Tak have unge Herr Carl!
 Saa vel holdt han sin Tro;
Maanedsdag derefter kom,
 Lod han sit Bryllup boe.
Smedens han rider mod hende.
-

CCVI.

Herr Normand og liden Kirsten.

1ste Vers.

De Bedingsmænd lagdes under D —
Der vises Billien min.

De trætted om saa ven en Mø. —
Hun lover hannem sin Tro.

2. "Jeg tør sætte væd mit Guld saa rød —
Der vises Billien min.

Liden Kirsten skjætter ej Normands Død.
Hun lover hannem sin Tro.

3. Jeg tør sætte væd min hvide Hals,
Liden Kirsten er Herr Normand falsk."

4. Herr Normand stod og hørte derpaa:
"End skal jeg prøve begge deres Ord."

5. Herr Normand klædte sig i Silke rød,
Dg lagde sig ned, som han var død.

6. De Kongens Mænd styred deres Snekke til
Land,
Liden Kirsten ganger paa hviden Sand.
7. "Bærer velkommen I Kongens Mænd!
Hvor har Eder lidt i Bedingen hen?"
8. "Saa haver os lidt i Bedingen hen,
At vi have mist en Mand saa ven.
9. Vi have mist saa fin en Mand,
Hin unge Normand saa heder han."
10. Liden Kirsten stod og hørte de Ord,
Hun daanede vel ti Gange til Jord.
11. "Er det nu sandt, Hr. Normand er død,
Jeg bygger over ham en Kirke saa rød.
12. Murene af graa Marmorsten,
Og Graven af det hvide Hvalsben.
13. Jeg skal hans Kiste med Sølv beslaae,
Og sætte forgyldte Bogstaver paa.
14. Saa sig de Alle, som der gaae fram:
Der ligger liden Kirstens Fæstemand."
15. Herr Normand kunde ej lide den Harm,
Stod op, tog hende ti Gange i Arm.

16. Tak have Herr Normand! han holdt sin
Tro,
Med Tre lod han sit Bryllup boe.
17. Tak saa have den Gomsfru god!
For hun var hannem huld og tro.
18. Nu haver den Gomsfru forvundet sin Harm —
Der vises Billien min —
Hun sover hver Nat i Herr Normands Arm.
Hun lover hannem sin Tro.
-

CCVII.

Carl Høfding.

1ste Vers.

Carl Høfding han sidder paa Ravnø —
Min hjertelige Rose og min Kjære. —
Taler han om en Bennemø.
Mens hannem vindes Livet.

2. "Jeg vil ride mig op under D —
Min hjertelige Rose og min Kjære —
Dg fæste Snger Jernskjæg saa ven en Mø."
Mens hannem vindes Livet.

3. Det svared den Svend i Kjortelen fort:
"Den Jomfru hun er givet bort."

4. Det svared den Svend som der stod næst:
"Herr Magnus haver den Jomfru fæst."

5. "Førend hun skulde blive Hr. Magnus's Viv,
Før skal det koste mit unge Liv.

6. Hvilke af mine Svenne vil med mig fare,
Dg sit Liv ej for mig svare?"
7. Torkil han svor om Gud og Mænd,
Bruden ikke kom fra Kirken end.
8. Hør Du Torkil, kjær Staldbroder min!
"Vil Du laane mig Gangeren Din?"
9. Vil Du skifte Dine Klæder med mig,
Alt mit Smykke det giver jeg Dig."
10. "Seg gjør det ikke for Gave eller Guld,
Seg sviger ikke Hr. Magnus, han er mig huld."
11. "Vil Du skifte Dine Klæder med mig,
Liden Kirsten, min Søster, giver jeg Dig."
12. De fulgtes gjennem den grønne Lund,
De skifted deres Klæder i den samme Stund.
13. "Smedens Du haver skift Klæder med mig,
Lad mig i Dag skjænke for Dig!"
14. Nu haver vi skift Klæder med Tre,
Lad mig nu Bin for Bruden bære!"
15. De ride dem i Brudestær,
De vidste ikke, hvilken Carl Høfding var.

16. Han red frem for den Brudekarm,
Han havde deraf baade Glæde og Harm.
17. De førte Bruden i Hr. Magnus's Gaard,
Der var ikke Guld for Legeren spart.
18. De satte Bruden paa Brudebænk,
Carl Høvdning gaaer paa Gulvet at skjænke.
19. Carl Høvdning han luder over bredden Bord,
Han taler til Bruden de følgende Ord:
20. "Hvad heller vil I være Hr. Magnus's Mø,
Eller I vil følge mig til Ravensø?"
21. "Heller vil jeg følge Eder til Ravensø,
End jeg vil være Herr. Magnus's Mø.
22. Førend jeg vilde være Hr. Magnus's Biv,
Før vilde jeg vove mit unge Liv."
23. "Di gøder Allerkjæreste! sig ikke saa!
Et bedre Raad saa ville vi faae."
24. Silde om Aftenen Rim faldt paa,
Den unge Brud lysted sove at gaae.
25. De fulgte Bruden til Brudeseng,
Dronningen fulgte hende selv derhen:

26. De fulgte Bruden til Senge,
Carl Høfding dvælte ej længe.
27. Carl Høfding han i Brudeseng sprang,
Han slukte ud Lys med højre Haand.
28. Det meldte Dronningen, og hun blev vred:
"Hvo slukker Lys, man skal ved see?"
29. Hvem er Niding i Brudehus,
Som slukte for den unge Brud Blus?"
30. "Jeg er ej Niding, jeg vil have den Mø,
Jeg heder Carl Høfding til Ravensø."
31. Dronningen taler til sine Møer:
"Hvo haver hørt slikt Under før?"
32. Udgiß Dronningen med sine Møer;
Carl Høfding lukte det Loftes Dør.
33. Dronningen ganger ad Salen frem,
Hun rækker Hr. Magnus sin højre Haand.
34. "Saa underlig Tidende jeg til Dig mon bæve,
Carl Høfding sover hos Din Hjertens Kjære.
35. Carl Høfding sover hos Din Lillivaand;
Hævn det, Herr Magnus! om Du kan."

36. Herr Magnus han tog til sin Kniv:
"Det skal koste hans unge Liv."
37. Saasnart var Brynien af Bjelken trykt,
Dg haarden Hjelm paa Hoved trykt.
38. De stødte paa Døren med Glavind og Spyd:
Stat op, Herr Carl! og gaf herud!"
39. Carl Høvding han udad Vinduet saae:
"I ere saa mange, vi ere saa faa.
40. I ere saa mange, vi ere kun To,
Dog skal jeg ud til Eder gaae.
41. Det er min allerstørste Harm,
Jeg skal af denne Tomsrues Arm."
42. Carl Høvding han paa Gulvet sprang,
Den Tomsfru slog Sejersklæder over ham.
43. "Her haver I saa godt et Sværd,
Udi Ormeblod saa er det hærdt.
44. Intet Sværd Eder skade kan,
Smedens I haver det Sværd i Haand.
45. Her haver I en Brynie god,
Der bider ingen Staal oppaa.

46. Tager I nu det Sværd i Haand!
I skaane min Fader! om I kan."
47. Carl Høfding ud af Døren løb,
Sit gode Sværd han for sig skjød.
48. Han vejed i den første Flok
Herr Magnus med sin gule Pok.
49. Han vejed i den anden Skare
Herr Magnus's Brødre og Brudens Fader.
50. Stolt Inger fik stor Møde,
Hun saae sin Fader bløde.
51. "I en forrigfuld Stund saa er jeg født,
Min Fader er for min Skyld død."
52. Han klapped hende ved hviden Kind:
"I sørge ikke, Allerkjæreste min!
53. Jeg kunde det ikke volde,
Om jeg mit Liv vilde holde."
54. Carl Høfding stak sit Sværd ved Side:
"Jomfru! vil I med mig ride?"
55. "Jeg vil dog følge Dig af Land
Alt for nogen Verdens Mand."

56. Saa glade vare alle Carl Høvdings Svende,
De fulgte den Jomfru over de Enge.
57. De fulgte den Jomfru til Strande,
Hendes Broder fulgte hende paa Sande.
58. De vandt op Segl og forgyldene Fløj,
Saa seglede de til Ravnø.
59. Tak have Carl Høvding! han holdt sin Tro,
Saasnart lod han sit Bryllup boe.
60. Han lod sig dertil lyste,
Han gav Torkil sin Søster.
61. Han gav ham sin Søster saa ven en Mø —
Min hjertelige Rose og min Kjære,
Med hende gav han halve Ravnø.
Mens ham vindes Livet.
-

CCVIII.

Herr Peders Formaninger.

Iste Vers.

Herr Peder tager sin Fæstemø at lære,
Hvor hun skulde leve med Tugt og Tre.
Wren er det sejreste Træ i Skoven.

2. "Naar Du sidder med Riddere til Bord,
Du agte fuldt vel Din Tale og Ord.
Wren er det sejreste Træ i Skoven.

3. Skal Du med Ungersvende træde i Dands,
See vel til, hvo Du tager i Haand.

4. Du skjøt ikke om deres Skjemt og Tant,
Der er alt noget andet iblandt.

5. Naar andre Møer gaae i By,
Saa sæt Du Dig paa Dit Hynde og sy.

6. Naar andre Møer gaae til Baagestue,
Da gaf Du Dig til Seng at sove.
7. Slig er Ungersvend i sin Tro
Alt som man træder paa Trøskelbro.
8. Slig er Ungersvend i sin Tale,
Ligesom man tager en Kal ved Hale.
9. Kalen skrider bort og sjunker til Bunde,
Igjen staaer Jomfruen med bare Haande.
10. Hvo som lader en Skalk sin Evne,
Skal staae mangen bleger Stevne.
11. Det er fast bedre med Wren at døe
End staae for hver Mand bleg og rød.
12. Det er alt som den vise Mand sagde,
At liden Lyst gjør langvarig Skade.
13. Den Kjærlighed som ilde begyndes,
Den ilde brænder og ilde endes."
14. Sildig om Aftenen, Røgen faldt paa,
Den Jomfru tog over sig Raaben blaa.
15. Saa gaaer hun udi grønne Bund,
Hun havde med sig en liden Hund.

16. Herr Peder beder sadle Ganger graa;
Til Rosens Lund jeg ride maa.
17. Herr Peder red og var ej seen,
Han fandt den Jomfru under en Gren.
18. "Hil stander I Jomfru faver og fin!
Hvi staaer I her saa ganske allene?"
19. "Hvad heller staaer I her for Fuglesang?
Eller I staaer her for Ridders Gang?"
20. "Jeg staaer her ikke for Fuglesang,
Fast mindre for ædele Ridders Gang.
21. Jeg staaer her med min liden Hund
Mig at forlyste en liden Stund.
22. Min Faders Gaard er her saa nær,
Bore mange tro Tjenere her hos vi seer."
23. "Lover I mig, Jomfru faver og fin!
Og bliver I nu Allerkjæreste min.
24. Jeg giver Eder Guld og ædele Stene,
Jeg gjør Eder aldrig noget til Men."
25. "Jeg haver selv en Fæstema: d. huld,
Jeg sviger ham ikke for al Verdens Guld.

26. Min Fæstemand er i Nørre = Jutland,
Jeg sælger ham ikke for Danmarks Land."
27. "Forlader I hannem og følger mig,
Jeg holder Ider Tro foruden Svig.
28. Eders Fæstemand haver en Anden kjær,
Han kommer til Eder ret aldrig meer."
29. "Før jeg tader fare til hannem min Tro,
Vil jeg langt heller i Døden gaae.
30. Og Skam da saa det Guld saa rød!
Det daarer saa mangen unger Mo.
31. I hvo som Tro ubi Wren haver kjær,
Den elsker sin Ben baade" fiern og nær."
32. Herr Peder fra graa Ganger sprang,
Han tog sin Fæstemø i sin Favn.
33. "Haver Du Din Fæstemand saa kjær,
Hin unge Herr Peder, da er han her.
34. Tak saa have Du Fæstemø min!
Saavel forvarer Du Wren Din."
35. Maanedsdag derefter blev,
Venner og Frender han tilskrev.

36. Sit Bryllup lod han med hendé boe,
Saa levede de sammen med stor No.
37. Slig er Wren at gjemme og vare,
Dg lade Utugt og Falskhed fare.
38. Christ signe hver Mø som Wren haver kjær,
Dg hver den Mø som trofast er!
Wren er det fejreste Træ i Skoven.
-

CCIX.

Herr Helmer Blaa.

1ste Vers.

Herr Helmer Blaa rider sig i Rosens Lund,
Selv førte han sin Høg og Hund.
Saa fri rider han i Sadelen.

2. I Rosens Lund — Selv førte han sin Høg
og Hund.

Han saae sig under Eide
Tomsfruens syv Brødre ride.
Saa fri rider han i Sadelen.

3. Under Eide — Tomsfruens syv Brødre ride,
Helmer raader med sin Dreng:
"Bedst Du nogle gode Raad, sig mig dem!"

4. Med sin Dreng — Bedst Du nogle gode
Raad, sig mig dem!"
"De bedste Raad som jeg kan vide,
I skal ej tøve men strax bortride."

5. "Det skal min Fæstemø ej spørge til
At jeg skal for hendes Brødre flye."
6. Herr Helmer var ved et frit Mod,
Saa fræk red han hendes Brødre imod.
7. "Herr Helmer! hvi rider Du os imod?
Du vejed vor Morbroder, bød os ej Bod.
8. Du vejed vor Morbroder, bød os ej Bod,
Troloved vor Syster, spurgde os ej tilraad."
9. "Ti Mark Guld ligger i mit Skrin,
Det er Bod for Morbroder Din."
10. "Jeg vil ikke have anden Bod
End højre Haand og venstre Fod."
11. "Før Du skal enten faae Haand eller Fod,
Da skal Dig hende et Bedermød."
12. Herr Helmer han sit Sværd uddrog,
Herr Ebbes Hoved han afhug.
13. Først vejed han Dve, saa vejed han Gang,
Dg da var Sværdet kommen paa Gang.
14. Saa vejed han Ulf og Udzer Hvid,
Saa vare fire slagne tillig.

15. Saa vejed han Torfil og saa Thor;
Saa vare sex Brødre slagte til Jord.
16. Opstod Herr Palle, rød som Blod,
Alle sine Benner var han god.
17. "Herr Helmer Blaa! stil Du Din Riv!
Jeg vil Dig min kjær Søster give."
18. Helmer støtted sit Sværd mod Jord:
"Nu hører jeg en Broders Ord.
19. Hav Tak, Hr. Palle! for Din Gave,
Du est min Broder alle Dage."
20. Og de rede dem som Brødre hjem,
Herr Helmer gav ham sin Søster igien.
21. Som Brødre hjem — Herr Helmer gav
ham sin Søster igien,
Saa drukke de Bryllup med Glæde og
Gammen,
Foruden al Harm de leve tilsammen.
Saa fri rider han i Sadelen.
-

Tyge Hermandsen og Nilaus Benditsøn.

1ste Vers.

Det var om en Løverdag
 Det regned under D,
 Det var Tyge Hermandsen
 Skulde hente sin Fæstemø.
 Jeg skal ride ud mod saa ven En.

2. Herr Tyge udaf Vinduet saae,
 De Bække de løbe saa stride:
 "Jeg kjøber ikke saa dyrt min Mø,
 Jeg rider mig selv til Qvide."
 Jeg skal ride ud mod saa ven En.

3. "Hør Du Nilaus Benditsøn!
 Din Hest haver lange Ben,
 Jeg beder Dig for den vældige Gud,
 Hent mig min unge Brud hjem!"

4. Svared det Nilaus Benditsøn
 Han svared et Ord for sig:
 "Skal jeg hente Din unge Brud,
 Jeg gjør Dig visseelig Svig."

5. Det var Nilaus Benditsøn
Han red den Brud imod,
Der hængde Silke og Sindal grøn
Alt for hans Gangers Fod.
6. De flædte dem i Silke
Dg saa i gyldene Skrud,
Saa rede de til Kirke
Alt med den unge Brud.
7. Bruden staaer for Kirkedør,
Rød som en Rosensblomme,
Alt bad Bruden til Vandet see,
Om Brudgommen ej mon komme.
8. Svared det Nilaus Benditsøn,
Hans Ord laae hannem tilrede:
"Han torde ej fare over Bække i Dag
For Strømmene løbe saa stride."
9. De satte Bruden paa Brudebænk
Baade med Tugt og Sømme,
Alt monne de til Vandet see,
Om Brudgommen ej vil komme.
10. Saa skjænkte de baade Ol og Mjød
Udi den Sølverskaal;
Det led fast mod Aften
Dg fast mod Sengemaal.

11. Løstod de den unge Brud
 Udi det Brudeseng,
 Hun sad der vel i Timer tre,
 Ikke kom Brudgommen end.
12. De Præster stode for Brudeseng
 Og sjunge som bedst kunde være:
 "Hvo skal sove hos Bruden i Nat,
 Men Brudgom er ej here?"
13. Frem gik Nilaus Benditsøn,
 Skjød af de sølvspendte Sko:
 "Jeg vil sove hos Bruden i Nat;
 Jeg giver hende min Tro."
14. Saa drukke de det Bryllup,
 Og gjorde sig glade og blide,
 Foruden Tyge Hermandsøn,
 Han torde ej over Bækken ride.
15. Det var om en Hdensdag
 Bandet tager til at falde,
 Over kom Tyge Hermandsen
 Med sine Brudmænd alle.
16. Han kom i den Bryllupsgaard
 Og til det skjøne Gilde,
 Det da sværed den unge Brud:
 "Rid bort! Du komst for silde!"

17. "Hør Du, stolten Sidsellil!
Det haver jeg med Dig,
At Du har lovet en Anden,
Men ilde soeget mig."

18. "Hør Du, Enge Hermandsen!
Det maatte Du vel vide,
Seg vilde ikke have den Svend,
I Regn ej tør udride.

19. Havde Du været en Tomsrusvend
Og havde Du mig kjær,
Du havde brudt den Bølge blaa
Alt med Dit blanke Sværd."

20. "Da vil jeg mig i Kloster give,
En Munk saa vil jeg være,
Men vider stolten Sidsellil!
Seg kommer her aldrig mere."

21. "Falder dog Din Vej her frem,
Og stilles da den Bæk,
Haver jeg Dste flere end to,
Du faaer een i Din Sæk."
Seg skal ride ud mod saa ven En.

CCXI.

Svar som Tiltale.

1ste Vers.

Saa mange sadde de Riddere
Alt over Dronningens Bord,
De begyndte at tale
Saa mangt et Gammens Ord.
Under den Lind der skal I mig bide.

2. De talte ej om Kirke
De talte ej om Klostre,
De talte om de Fruer,
Som Døttre have i Fostre.
Under den Lind o. s. v.

3. Det meldte Herr Peder
Han talte saa stort et Ord:
"Jeg vil have den Jomfru
Der har baade Hus og Jord.
Under den Lind o. s. v.

4. Jeg vil have den Jomfru
Som kan med Silke sye,
Den vil jeg ikke have,
Som ganger for meget i By.
5. Jeg vil have den Jomfru,
Som vel kan brede sit Bord,
Den vil jeg ikke have,
Som er for djerv i Ord.
6. Alle da sadde de skjøne Jomfruer,
De talde aldrig et Ord,
Foruden liden Kirsten,
Som stod for Dronningens Bord.
7. "Var jeg mig saa voren,
Jeg skulde en Ridder love,
Hjælpe mig Gud i Himmerig!
Dig vilde jeg aldrig have.
8. Jeg sidder mig i Højeloft
Jeg mon baade skjære og sye,
Du sidder alt paa Din Hest
Du farer saa længe af By.
9. Jeg sidder mig i Højeloft
Jeg lader vel brede mit Bord,
Imens Du stander paa Tunge
Og kan ikke tale Dine Ord.

10. Jeg gaaer mig i Højeloft
Jeg lader vel brede mine Bænke,
Imens sidder Du blandt Herrer og Fyrster,
Dg kan Dine Ord ikke betænke."

11. Opstod Herre Peder
Hans Ord laae hannem saa rede:
"Nu haver jeg fundet den Somfru,
Jeg længe har efterledt."

12. Det var favrt i Dronningens Gaard
Dg favrt at lyde deryaa,
Dronningen gav sin Somfru bort,
Herr Peder han hende tog.
Under den Lind der skal I mig bide.

CCXII.

Klosterranet No. 5.

1ste Vers.

Jeg vil Eder en Bise quæde,
Hvo den vil lyde paa,
Alt hvor hin unge Herr Morten
Troloved' en skjon Tomfru.
Men de Roser og de Lilier de groe vel.

2. Han fæsted stolten Adeluds
Baade dannes og dyderig,
Dg det fortrød hans Frender,
For hun var ikke rig.
Men de Roser o. s. v.

3. Det spurgde Tomfruens Frender
At Lidender ginge saa,
De svore om den øverste Gud,
Han skulde hende aldrig faae.
Men de Roser o. s. v.

4. Hans Fader sendte hannem af Land,
 Alt over den salte Rhin,
 Saa gave de hende i Kloster ind,
 Det var imod hendes Minde.
5. Herr Morten var borte i Bintre,
 Dg vel i Bintre ni,
 Dg i den lange Tid han var
 For Længsel aldrig fri.
6. Saa saare længdes Herr Morten
 Hjem til sin venne Mo,
 Han vilde ej længer fra hende være,
 Skulde han end derfor dø.
7. Det var Herre Morten,
 Han kom i Landet hjem,
 Saa stærke var' de Tidender,
 Som ginge hannem igjen.
8. Saa stærke var' de Tidender,
 Det smerted' ham allermest,
 At de havde givet i Kloster
 Den Gomsfru, han havde fæst.
9. Han talde til sin kjær Fader:
 "Jeg klager for Eder min Nød;
 Nu have de givet i Kloster
 Min kjæreste Fæstemø."

10. "Hør Du det, min kjære Søn!
Du bære ej for hende Qvide,
En halve riger' Jomfru,
Dg den vil jeg Dig give.
11. Hør Du det min kjære Søn,
Du tænke efter mine Ord,
Saa lidet har Adeluds røden Guld
Dg mindre af grønne Jord."
12. "Langt heller vil jeg min Fæstemø,
Udi hendes Skarlagen smaa,
End jeg vil have Ridder Stigs Datter,
Med alt det Gods hun aa.
13. Jeg agter ej det møgle Guld
Ej heller den grønne Jord,
Jeg haver givet Jomfru Adeluds min Tro,
Jeg holder den om jeg kan.
14. Jeg agter ej om mine Frender's Brede,
Bare de end mange flere,
Skal jeg end drage i fremmede Land'
Jeg vil hende holde med Ære."
15. Det var Herre Morten,
Han raader med Broder sin:
"Hvor faaer jeg af Klosteret
Allerkjæreste Fæstemø min?"

16. "Lad Du Dig Eigklæder skjære,
 Dg læg Dig paa Baaren død,
 Saa rider jeg til Klosteret
 Dg klager dem af denne Nød."
17. Han lagde sig paa Baaren,
 Det spurgdes saa vide under D,
 Herr Nilaus rider til Klosteret
 Dg klager sin Broders Død.
18. "Hil sidde I, skjønnne Jomfru!
 Jeg giver saa rig en Gave,
 Om jeg maa Herre Mortens Eig
 I Eders Kloster begrave."
19. Alle da sadde de Jomfruer
 Dg gave det lidet igjem,
 Foruden Jomfru Adeluds,
 Hun kasted' baade Sax og Søm.
20. Da svared' Jomfru Adeluds,
 Dg hende randt Taare paa Kind:
 "Begraver hans Eig i Klosterets Kirke,
 I have mit Minde dertil.
21. Begraver hans Eig i Kirken,
 Mens han ikke leve maa,
 Saa maa jeg for hans rige Frender
 Hver Dag ind til hannem gaae.

22. Jeg var kun et lidet Barn
Den Tid Herr Morten mig fæsted',
Det veed Gud Fader i Himmerig,
Saa nødig jeg ham misted'.
23. I Kloster blev jeg indgivet
Smød mit Ja og Billie,
Hans Fader og Frender ham sendte af Land,
For de vilde os adskille."
24. Det var Herre Nilaus,
Klapped' hende paa hvide Kinde,
"Sørger ikke, Tomfru Adeluds!
I kan Eders Sorg forvinde."
25. "Aldrig forvinder jeg denne Sorg,
Dg aldrig min store Qvale,
Borte er Herre Morten,
Som mig kunde best hufvale."
26. Saa saare græd Tomfru Adeluds
Saa stride randt Taarer paa Kind,
Der de førde Herr Mortens Lig
I Klosterkirken ind.
27. Hun gik til hans Ligbør
Dg bad godt for hans Sjæl,
"Den Stund Du i Live var,
Da undte jeg Dig saa vel."

28. Hun tændte op de Vorlvs to,
Dg græd af Hjertens Nød,
"Det være for Vor = Herre kjært,
Jeg maatte ej i Buggen dø.
29. Ni Bintre Du af Lande var,
Jeg leved' der sørgelig,
Jeg Dig ret aldrig med Djen saae,
Førend jeg nu seer Dig Lig."
30. Saa saare sørged' den skjønnne Jomfru,
Dg hvide Hænder hun slog,
Herr Morten hørde paa hendes Ord,
Saa hjertelig han loe.
31. Op da stod Herr Morten,
Han kunde ej taale den Harm,
Han kasted' sine Ligklæder af,
Dg tog hende i sin Arm.
32. "Hør min kjære Fæstemø,
Lad fare Din Sorg paa Stand,
Alt skal Du mig af Klosteret følge,
Om Hesten Dig bære kan.
33. Hestene stande i Klostergaard,
Dg de ere alle forte,
Jernklædte ere alle min Mænd,
Som Dig skulde følge bort."

-
34. Det var Herre Morten,
Slog over hende Sabel og Maard,
Saa fulgte han hende saa gladelig
Udaf den Kirkegaard.
35. Alle da stode de Kloster = Jomfruer,
Dg læste i deres Bog,
De tænkte det var Guds Engel,
Som Jomfru Adeluds tog.
36. Alle da stode de Kloster = Jomfruer
Dg tænkte hver ved sig:
Gud give der kom sliq Engel
Der ogsaa vilde tage mig!
37. Tak have Herre Morten,
Saa vel holdt han sin Trø,
Han førde hende til sin Gaard,
Lod strax sit Bryllup bo.
38. Nu slider hun baade Sabel og Maard,
Hende tjene Møer og Svenne,
Herr Morten har hende i Hjertet kjær,
Han kan hende aldrig forglemme.
Men de Roser og de Lilier de groe vel.
-

CCXIII.

Somfru Ellensborg.

1ste Vers.

”Hør I skjønne Ellensborg!
Hvor længe vil I mig bie,
Imens jeg rider mig op paa Land
Dg bedrer Synderne mine?”
Dg nu da længes mig.

2. ”I otte Aar vil jeg Eder bie
Med alle mine Frenders Raad,
Jeg vil mig ikke gifte,
Det Kongen mig selver bad.”
Dg nu da o. s. v.

3. De otte Aar forginge snart,
Stolt Ellensborg tager til at længe,
Saa tog hun over sig Raaben blaa,
Til Stranden monne hun gange.
Dg nu da o. s. v.

4. Det var skjønnen Ellensborg,
Hun gaaer ud med den Strand,
Der saae hun den Styresmand,
Han styred' sin Snekke til Land.
5. "Hør I gode Kjøbmand,
Dg hvad have I at sælge?"
"Vi have baade Lærred og Lin,
Det bedste Jomfruer vælge.
6. Dg vi have Lærred, og vi have Lin,
Dg Silke grøn som Løg,
Min kjære Jomfru! I købe med os,
Vi stæde Eder fuldt godt Kjøb."
7. "Jeg spørger ej efter Lærred og Lin,
Ej Silke grøn som Løg,
Have I ej seet min Søstersøn?
Jeg sørger mig for ham til Død'."
8. "Ikke kjende vi Eders Søstersøn,
Vi kjende Herr Peder hin rige,
Han haver sig en Jomfru fæst
I Øster-Kongens Rige."
9. "Dg haver han sig en Jomfru fæst
I Øster-Kongens Rige,
Det forbyde den øverste Gud
At han skulde mig saa svige."

10. Det var skjønnen Ellensborg
Hun tager over sig Skind,
Dg saa gaaer hun i Højeloft
Alt for sin Broder ind.
11. "Hør Du det, kjære Broder min,
Giv mig hvad Raad Du kan,
Maa jeg fare til Dster-Rige
At hente min Fæstemand?"
12. "Hør Du, kjære Søster min!
Det er saa stor en Skam,
At Jomfru drager i fremmede Land
At hente sin Fæstemand."
13. "Broder! laan mig Skibet Dit,
Lad Dine Svenne mig følge,
Da vil jeg selver vove det,
Dg bryde den salte Bølge."
14. "Hør det kjære Søster min,
Herre Gud stille vel Dit Sind,
Vil Du bide til Sommerdag,
Da vil jeg selv Dig følge."
15. Udgik skjønnen Ellensborg,
Alt med saa megen Graad,
Dg saa gif hun til sit Bure,
Dg fandt paa andre Raad.

16. Saa tog hun alle sine Møer,
 Hun satte dem i en Ring,
 Saa tog hun en Sax af Guld,
 Hun klipped' deres Haar omkring.
17. Saa lod hun sig Klæder skjære,
 Alt udi Ridder Lige,
 Saa foer hun over salten Sø
 Til Øster-Kongens Rige.
18. Hun satte sig selv til Styresmand,
 Sine Møer til Naren at roe;
 Og saa drog' de fra Landet bort,
 De var' hverken glade eller fro.
19. Og de vunde op deres Silkesegl
 Saa højt i forgyldene Kaa,
 Saa sejled' de til Østerrig'
 I mindre end Maaneder to.
20. Det var skjønnen Ellensborg,
 Hun skjød sin Snekke til Land,
 Der gik en liden Smaadrenge,
 Alt paa den hvide Sand.
21. "Hør Du liden Smaadrenge,
 Alt hvad jeg siger Dig,
 Beed Du, hvor Herre Peder er,
 Du dølge det ikke for mig."

22. Svared' da den liden Smaadrenge,
 Han stod i Kjortel rød,
 "I Dag da drikker han Bryllup sit
 Alt med saa høvisk en Mø."

23. Det var stolten Ellensborg,
 Tog Sværdet under Skind,
 Saa gik hun i Højeloft
 For Fruer og Tomfruer ind.

24. Det var skjønnen Ellensborg
 Hun ind ad Døren tren,
 Det var Herre Peder,
 Han stod hende op igjen.

— 25. Opstod Herre Peder,
 Med Sølvkar paa hviden Haand:
 "Vær velkommen min Søstersøn,
 I disse fremmede Land.

26. Vær velkommen min Søstersøn,
 Og vær velkommen her,
 Og hvor da lider min Fader og Moder,
 Og hvor da lider dem der?"

27. "Hør I det kjær Morbroder min,
 I skynde Eder snartlig hjem,
 Eders Fader ligger paa Baaren død,
 Eders Moder paa Sotteseng.

28. "Dg ej er det Eders Søstersøn,
Det er saa lig en Qvinde,
Hendes Haar det skinner som draget Guld,
Er flettet i Silketvinde."
29. "Hør I det, mine gode Folk!
I følge min Brud til Senge,
Imens jeg følger min Søstersøn,
Alt over de grønne Enge."
30. "Alt ere her Ridder' og Svenne,
Som Eders Søstersøn kan følge,
Hør I Herre Peder!
Her maa I selver blive."
31. Det var Herre Peder,
Han friner i Fremmerstavn,
Det var skjønnen Ellensborg,
Hun styrer sit Skib af Havn.
32. Der hun kom der midt paa Sund,
Da slog hun ud sit Haar:
"Nu har liden Kirsten
Den Sorg, jeg havde igaar."
33. Tak have skjønnen Ellensborg,
Hvor finder man hendes Eige?
Hun torde hente sin Fæstemand
I Dster-Kongens Rige.

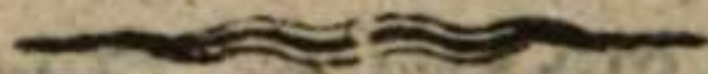
34. Nu haver Kjønnen Ellensborg

Forvundet Sorg og Harm,

Nu sover hun saa gladelig

I Herre Peders Arm,

Og nu da længes mig.

CCXIV.

Taalmodigheds Sejr.

1ste Vers.

Det var skjønnne Ellensborg
Hun var ikke uden et Barn,
Der hendes Fader og Moder
De fulde hende fra.

2. Fader og Moder de fulde hende fra,
Sødsfend' og Brødre alle,
Hende bad til saa rig en Ridder,
Lave Stisen monne de ham kalde.

3. Fæsted' han liden Ellensborg,
Hun var saa smal som Baand,
Han satte hende hos sin Moder,
Dg saa drog han af Land.

4. Det var Lave Stisen,
 Han skulde i Leding fare,
 Saa glad var Esbern Andersen,
 Han skulde hjemme være.
5. Det var Lave Stisen,
 Han skjød sin Snekke fra Land,
 Det var Esbern Andersen
 Han rider sin Ganger paa Sand.
6. Det var Esbern Andersen,
 Han svøber sit Hoved i Skind,
 Og saa gaaer han i Højeloft
 For liden Ellensborg ind.
7. "Hil sidde I liden Ellensborg!
 Gid I ville være mig huld!
 Da syer I mig en Skjorte,
 Og singler den vel med Guld."
8. "Syer jeg Eder en Skjorte,
 Og singler den vel med Guld,
 Spørg det nu min Fæstemand,
 Han bliver mig aldrig huld."
9. Ikke vidste de andet,
 End de var ene To,
 Ude stod den Tjenestemø,
 Og lyded' hun derpaa.

10. Det var liden Tjenestens,
 Hun skrev de Breve paastand,
 Dem sendte hun Lave Stisen
 Saa langt i fremmede Land.

11. "Her er en Hjort vant i vor Gaard,
 Han blæd'r af de øverste Blade,
 Kommer I ikke snart i Landet hjem,
 Da blæder han Roden til Skade."

12. Det var Lave Stisen,
 Der han de Breve saae:
 "Hjælp nu Gud i Himmerig
 Hvor det nu vil tilgaae!"

13. Det var Lave Stisen,
 Han kom der ridend' i Gaard,
 Hans Moder og hans Fæstemø
 De ginge hannem imod.

14. Saa fulgdes de i Stuen ind
 Alt i den samme Sinde,
 Saa lidt vidste liden Ellensborg,
 Hvad hannem var i Sinde.

15. "Velkommen Lave Stisen
 Og fjære Fæstemand!
 Hvor haver Eder lidt saa længe
 Alt udi fremmede Land?"

16. "Den Tid jeg ud af Landet drog,
Var Du en Jomfru kjær,
Nu haver jeg de Tidender spurgt,
Esbern Andersen har Dig kjær."
17. "Hjælp mig Gud, som over os er,
Dg saa dertil Bor = Frue,
Jeg havde aldrig mere med ham,
End om han var min Broder."
18. Han satte hende i en Stenstue,
Der sad hun i tre Aar,
Saa tog han liden Tjenestems
Alt til sin Slegfred = Maar.
19. Ingen maatte der til liden Ellensborg
Enten tale eller gaae,
Foruden Herr Laves Moder,
Hun gik hende til og fra.
20. Ind da kom Herr Laves Moder,
Hun var en Frue saa fin:
"Gud naade Dig liden Ellensborg!
Alt hvor Du blegner om Kind."
21. Det svared' Jomfru Ellensborg,
Hun var saa ven en Mø:
"Gud naade mig alleneeste,
Min Fader og Moder er død."

22. Det var Herre Laves Moder
 Tager over sig Skarlagen Skind,
 Og saa gaaer hun i Højeloft,
 Alt for Herr Lave ind.

23. "Hil sidde Du Herr Lave!
 Du est min kjære Søn,
 Vil Du ej ægte Din Fæstemø?
 Hun er en Jomfru saa skøn."

24. Det svarede Herr Lave,
 Han var i Huen saa vred:
 "Saamænd ved, min kjære Moder!
 Det skal ret aldrig skee.

25. Nej, Moder! det skal aldrig skee,
 Imens mig vindes Liv,
 Paa Søndag skal mit Bryllup staae
 Alt med min Slegfred = Biv."

26. "Vil Du nu Dit Bryllup gjøre
 Alt med Din Slegfred = Biv,
 Da give det Gud i Himmerig
 Du faaer et stakket Liv!"

27. Det var Lave Stifsen,
 Tager over sig Skarlagens Skind,
 Saa gaaer han sig i Bure
 For Jomfru Ellensborg ind.

28. "Hør Du liden Ellensborg,
Du est en Mø saá ven,
Du skal gaae til Bure
Dg rede min Brudeseeng.
29. Foroven bred Du Silke,
Forneden bred Du Vjeld,
Det er min Slegfred,
Som her skal sove imellem.
30. Jeg vil give min Slegfred
En Kjortel af Fløjel blaa,
Dg Dig vil jeg give
En Kjortel af Badmel graa.
31. Jeg vil give min Slegfred
Et Belte af Guld saa fast,
Dig vil jeg og give et,
Dg det skal være af Vast."
32. Det svared' liden Ellensborg
Alt med saa megen Ære:
"Hvad for Klæder f' mig ville give,
Dem vil jeg gjerne bære."
33. Det var om en Søndag,
Saa hellig var den Tid,
Til Kirken vilde Lave Stisen
Alt med sin Slegfred = Biv.

34. Hans Slegfred stod i Højeloft,
 Klædte sig i Fløjel blaa,
 Tomfru Ellensborg stod der udenfor,
 Klædte sig i Badmel graa.

35. Hans Slegfred tog paa det Belte,
 Var gjort af Guldet fast,
 Tomfru Ellensborg tog og sit paa,
 Dg det var gjort af Bast.

36. Det da meldte hans Moder
 Dg saa tog hun oppaa:
 "Gud naade Dig min Datter!
 For Bryllupsklæder Du faaer."

37. Saa glad da var hans Slegfred,
 Hun skulde til Kirken fare,
 Saa saare græd hans Fæstemø,
 Hun maatte hjemme være.

38. Messen var udsjunget
 Dg saa den lange Læst,
 Det var Lave Stisen
 Han fulgte sin Slegfred til Hest.

39. Ind kom den liden Smaadrenge,
 Var klædt i Kjortel rød:
 "Nu kommer Herr Laves Slegfred
 Dp under saa grønne Lide.

40. Forgyldt saa er hendes Hengefarm,
Hendes Heste ere abildgraa,
Saamænd ved, liden Ellensborg!
En skjonner' J aldrig saae."
41. Saa toge de den Slegfred,
Satte hende paa Brudebænk,
Det var Esbern Andersen,
Han bar for Bruden Skjænk.
42. De aade og de drukke,
En liden Stund og ej længe,
Det var Lave Stisen
Han vilde da til Senge.
43. Satte de da den Slegfred
Alt i den Silkeseng,
Det var Lave Stisen
Han biede ej ret læng'.
44. Det var Lave Stisen,
Hans Kjortel faldt paa Jord,
Det var Jomfru Ellensborg,
Tog den op, for hun var ham god.
45. Det var Jomfru Ellensborg
Tog op hans Kjortel med Hast,
Det var hendes gode Belte
Det ubi Stykker brast.

46. Det svared' Tomfru Ellensborg
 Hun var en Tomfru saa bold:
 "Nu brast det der holde skulde,
 Dg nu holdt det der briste skuld'."
47. Det var Lave Stisen,
 Han svared' et Ord med Hast:
 "Hvad var det der holde skulde,
 Dg hvad var det der brast?"
48. "Det var mit gode Belte,
 Der om min Side brast,
 Det var mit Hjerte, der briste skulde,
 Dg det holdt i saa fast."
49. Det svared' Hr. Laves Slegfred,
 Hun ret af Hjertet loe:
 "Det var en ringe Skade
 Om Dit Hjerte brast ito."
50. Meldte det Lave Stisen,
 Han var en Mand saa god:
 "Saamænd ved, Tomfru Ellensborg!
 Nu ynkes jeg over Din' Ord."
51. Hør Du det min Slegfred!
 Dg gik Du ud fra mig,
 Dg kommer I hid min Fæstemø!
 I skal være Kjæreste min."

52. Lave Stisen og hans Fæstemø
Blev viet sammen for den Seng;
Give Gud, sagde Tomfru Ellensborg,
Det Benskab kan vare længe.
53. Nu haver liden Ellensborg
Forvundet al sin Harm,
Hun sover sig saa gladelig
I Herre Laves Arm.
54. Det var aarle om Morgen
Det første Dagen var lys,
Det var Herr Laves Moder
Hun gik til Brudehus.
55. "God Morgen Lave Stisen,
Og kjære Sønnen min!
Hvor da haver Dig lidt i Nat,
Alt med den unge Brud Din?"
56. "Vel saa haver mig lidt i Nat
Alt med min unge Brud,
Det angrer mig saa saare,
Seg kom Sorgen i hendes Hue."
57. "Hør Du Lave Stisen!
Du er en Mand saa fin,
Giv Du Esbern Andersen
Din Slegfred til Hustru sin."

58. Der var da stor Glæde
 Udi Herr Laves Gaard,
 Han gav Esbern sin Slegfred
 Og dertil Gaarde to.

CCXV.

Ellensborg og Herr Teenus.

Iste Vers.

Der skulde et Bryllup i Bestervig være,
Dg slikt var aldrig i Danmark førre.
End sørger hun den Lillie.

2. Karle om Morgenens Solen oprand,
De Jomfruer klædte dem for deres Seng.
End sørger o. s. v.

3. Somme drog sig i Silke, somme drog sig i
Guld;
Stolt Ellensborg var saa forrigfuld.
End sørger o. s. v.

4. Hun drog sig udi en Kjortel blaa,
Hun gif ind for sin Moder at staa.

5. Hun snørde sig saa lisse,
Hende randt Taare paa Bryste.
6. Hendes Moder klapped hende ved hviden
Kind:
Hvi fælder Du Taare kjær Datter min?
7. "Min Moder! det duer ikke at dølge for Eder,
Hin rige Tennus haver mig trolovet."
8. "Haver Herr Tennus trolovet Dig,
Ikke skal Du længer have Moder i mig."
9. Stolt Ellensborg gaaer til Kiste,
Hun tog op Guld med Lisse.
10. Hun drog sig udi en Silkesærk;
Saa saare hun græd, hendes Hjerte mon
værk'.
11. Hun drog i en Kjortel blaa,
Derom hun en Søm med røde Guld laae.
12. Hun gjorted' sig med en Silkesnor,
Femten Guldstager efter hende drog.
13. Hun tog op et Guld-Belte lang,
Hun gjorted' sig vel i Midien trang.

14. Saa lagde hun Guld paa Armbaand,
Dg femten Guldringe paa hver hendes Haand.
15. Saa slog hun ud sit favre Haar,
Saa herligt et Hovedguld satte hun derpaa.
16. Saa svøbte hun sig i Fløjel rød;
Saa bød hun god Nat baade Fruer og Møer.
17. Hun satte sig paa en Ganger graa,
Saa spurgde hun Vej til Herr Jennus's
Gaard.
18. Hun red sig over Enge,
Hun skinned' som Guld hin rene.
19. Hun red sig over Bolde,
Hun skinned' som Guld hin bolde.
20. Stolt Ellensborg red udi Herr Jennus's
Gaard;
Ude stod hans Moder vel svøbt i Maard.
21. "Hil staaer I Fru Mettelille Svogerste min,
Hvor er Herr Jennus kjære Sønnen Din?"
22. "Min Søn han sidder og drikker Vin,
Dg lidet saa venter han Komme Din."

23. Men om jeg Din Svogerske var,
Det skulde Dig intet skade."
24. Fru Mettelille svøber hun sig udi Skind,
Hun ganger for sine syv Sønner ind.
25. "Hil sidde I mine Sønner over Eders Bord!
Dg vil I høre Eders Moders Ord.
26. Siger mig, mine Sønner! om I saa vil,
Om nogen af Eder haver Jomfruer i Bers
den til?"
27. Alle hendes Sønner de taugde
Foruden Herr Jennus, han svarede:
28. "Troløvet haver jeg stolt Ellensborg —
I hvor hun er, da bær hun Sorg."
29. "Da sig mig det, kjære Søn min!
Om Du vil have den Jomfru fin?"
30. "O ja saamænd da vil jeg saa,
Om, min kjære Moder! det maa saa gaae.
31. Jeg haver hende kjærer end Guld eller Jord,
Dg min kjære Moder! I være hende god."

32. Fru Mettelille tager Ellensborg ved sin
Haand,
Saa fulgtes de baade i Stuen frem.
33. "Gmedens Du haver den Tomfru kjær,
Da vil jeg give Dig hende her."
34. Saa var der Glæde og halv meer Gammen,
Saa lod hun give de unge To sammen.
35. Hun lod dem give sammen med Ro,
Med Tre lod hun deres Bryllup bo.
36. Saa lod hun gjøre deres Bryllup med Tre,
Dg hun haver hende i Hjertet kjær.
-

CCXVI.

Sngerlille og Herr Tord.

Iste Vers.

Jeg var mig paa Tinge, —

Fuglene de sjunge —

Der de gisted' stolt Sngerlille.

Mens jeg sover ene.

2. De gave hende Hus, de gave hende Tord, —

Fuglene de sjunge —

De gave hende en Svend, han hedte Hr. Tord.

Mens jeg sover ene.

3. De gave hende Uger, de gave hende Eng,

De gave hende Tord saa rask en Svend.

4. De vare sammen i otte Aar,

Sngerlille fik Sot, og syg hun laae.

5. Sngerlille fik Sot, og syg hun laae,

Herr Tord han ganger hende til og fra.

6. "Hvad saa skal jeg gjøre af mig,
Naar de Præster skrifte Dig?"
 7. "Naar de Præster skrifte mig,
En gudelig Bøn saa bed for mig."
 8. "Hvad saa skal jeg gjøre af mig,
Naar de Fruer klæde Dig?"
 9. "Naar de Fruer klæde mig,
Saa sød en Søn da sov Du Dig."
 10. "Hvad saa skal jeg gjøre af mig,
Naar de lægge Dit Lig i Grav?"
 11. "Naar de lægge mit Lig i Grav,
Da sku den Mø, den Du vil ha'.
12. Sku ikke efter hendes gule Lok;
Du sku fast meer hendes gode Tylke.
13. Sku Du ikke hendes favre Haar;
Du sku fast meer hvad Sind hun har.
14. Du see ikke efter hendes hvide Lin;
Du see fast meer efter hendes dydelig Sind.
15. Der boer en Frue udi Slesvig,
Og hun er mig saa svarlig lig.

16. Den første Datter hun fanger med Dig,
Du kald hende Sngerlille efter mig."

17. Naar Døren er lukket og Lyset er slukt, —
Fuglene de sjunge —
Da er den glemt, der ude er lukket.
Mens jeg sover ene.

CCXVII.

Malfred og Mogens.

1ste Vers.

Farlen blev paa Balstedet vejjet,
Der lod den Herre sit Liv;
Der var saa mangen drabelig Mand
Der faldt udi den Riv.

2. Norgelands Konning lader byde Udbud
Over sine Lande saa stærke,
Beder han Ivar den gode Farl
At føre sit Skjoldemærke.

3. Det var Norgelands Konning
Han klapper paa Hyndet blaa:
"I kommer hid Ivar Ulffen Farl!
Dg hviler Eder herpaa.

4. Mig haver Sverrigs Konning undsagt
Baade paa Vre og Liv,
Mit Rige vil han have fra mig
Dg dertil Datter min.
5. Hør S, Herr Svar Ulfføn!
Jeg troer Eder allerbedst,
Jeg fanger Eder den bedste Brynie
Dertil baade Sadel og Hest.
6. Jeg fanger Eder mit Skjoldemærke,
I føre det som en Mand,
I lade ikke Kronen af Norge falde
Udi den Svenskes Haand!"
7. "Saa hjælpe mig Frigge Frue og Thor!
Dg vogte mit Liv fra Baande!
Jeg skal værge det Skjoldemærke
I hvor mig ganger ihaande."
8. Det var Svar Ulffen
Svøber han sig udi Skind,
Saa gaaer han i Højeloft
For Norriglands Dronning ind.
9. "Hil sidde I Norriglands Dronning!
Født af Engeland's Konges Blod,
Eder giver jeg mine Døttre smaa,
Jeg beder, I blive dem god.

10. Den Eine kan kjæde Guldløkker,
Den Anden kan sømme Lin,
Den Tredie er et Vblebarn,
De følge hende ud og ind,
11. Den Tredie hun er et Vblebarn,
Hun monne med Vbler lege;
Deres Moder ligger under sorten Jord,
Det gjør deres Kinder saa blege."
12. "Hør I Hr Svar Ulffen!
Bærer herfor ingen Harm,
Seg skal dennem elske og Vere,
Som de vare Kongens Børn."
13. De ledte graa Ganger af Stalden ud,
De lagde Guldsadel paa;
Saa førte de Jarlens Døttre tre
I Norriglands Konges Gaard,
14. Jarlen for i Sverrig ind,
Dg Sejeren han der vandt;
Kronen blev beholden
Den norske Konge tilhaand,
15. De Skjalde sjunge en Vise
Jarlen til Hæder og Vere,
Rygtet gaaer mens Norge staaer,
Dog lod han Livet der.

16. Dronningen ligger udi Højeloft
Udi saa haard en Traa;
Det var Jarlens Døttre smaa
De gaae hende til og fra.
17. Dronningen heder paa Svende
Dg taler til dem saa:
"Bede I den Spaakone
I Stuen ind for mig gaae."
18. Ind da kom den Spaakone
Dg stedes hun for Bord:
"Hvad vil I mig, Norriglands Dronning!
Mens I haver sendt mig Ord?"
19. "Hør Du goden Spaakone!
Hvad jeg vil sige Dig:
"Bedst Du Jomfruernes Skjebne,
Du dalg det ikke for mig."
20. "Gjerne vil jeg det sige
Men vi ere ene to:
Den yngste som er vænneft
Hende times den meste Uro."
21. Stolt Ulvilde bliver til Skotland sendt
Hun bliver en Greves Liv;
Det skeer end førend Samling,
Den Frue lader sit Liv.

22. Stolt Ragnfred bliver udi Norges Land,
Hende sømmer baade Ære og Pris,
Hende fattes ikke Guld, hende fattes ikke Jord,
Hun bliver i Ord saa vis.
23. Malfredlille den vænneste
Hende times baade Angst og Harm,
Hende fæsted Mogens Kongens Søn
Den Stund hun var et Barn."
24. Det var Norriglands Dronning
Hende rinder saa meget i Hu:
"Han skal love et Kongebarn
Dg ikke en fattig Jomfru."
25. Det var Dronning Tyttelille
Hun kalder paa Riddere og Raad:
"Bede I Mogens, Kongens Søn,
I Stuen ind for mig gaae."
26. Indkom Mogens, Kongens Søn,
Dg stedes han for Bord:
"Hvad vil I, min kjær Moder!
Men I haver sendt mig Ord?"
27. "Du sig mig, Mogens Kongens Søn!
Alt paa Din stadige Tro,
Er der nogen Jomfru i Norges Land
Du est af Hjertet god?"

28. "Jeg elsker ingen Verdens Mø
Og ingen Jorderigs Qvinde,
Foruden Jarlens mindste Datter,
Kjær Moder! I give mig hende!"
29. "Hvad skulde Du med Malfred gjøre?
Hun kan ikke røde Guld flaae.
Hør Du Mogens Kongens Søn!
En Kigere kan Du faae.
30. Hvad skulde Du med Malfred gjøre?
Saa ungt et faderløst Barn.
Hør Du det, min kjære Søn!
Du gjøre mig ikke den Harm!"
31. "Maa jeg ikke stolt Malfred faae
Og ikke med Vren vinde,
Da lover jeg mig slet ingen Biv
Hverken Mø eller hovissen Qvinde."
32. Dronningen lader en Knar bygge
Af Egen saa lidet stærk;
Det voldte Malfred Jarlens Datter
Saa mangt et Hjertens Bærk.
33. Dronningen lader en Knar bygge,
Af Tommer var den svag;
Det da voldte de unge To
Saa mangen sørgelig Dag.

34. Hun satte deri liden Malfred,
Hun skjød den ud i Strand:
"Give det Gud og Drotten,
"At Du kommer aldrig til Land!"
35. Dagen led, og Snekken skred,
Dg Bølgen slog ud og ind,
Alt da sidder Jarlens Datter
Dg hende rinder Taare paa Kind.
36. Snekken drev for Spanieland ind,
Dg stødte paa hviden Sand;
Der kom ridende en Fyrste rig,
En Høfding over det Land.
37. Han tog liden Malfred
Løfted hende paa sin Hest;
Førte han hende til Moder sin
Alt som han kunde bedst.
38. Der var hun i Maaneder
Dg der var hun i tre,
Malfred var den vænneste Mø
Man vilde med Djen see.
39. Dronning Tytte hun døde i Højeloft
Alt paa det Højlofts Tillie;
Hr. Mogens han sadler Ganger graa,
Han red af Gaarden saa silde.

40. Der han kom i grønnen Skov,
Han var saa langt fra By,
Der mødte hannem Røvere tolv,
Han kunde ikke for dem flye.
41. De førte hannem til Strande,
Lod slaae den Herre i Baand;
Saa førte de hannem i fremmede Land,
Han led baade Sorrig og Tvang.
42. Det var Malfred Jarlens Datter;
Hun stander paa Højelofs Bro,
Da saae hun Mogens Kongens Søn,
Han sidder ved Naren og roer.
43. Det var liden Malfred
Svøber hun sig udi Skind,
Saa ganger hun i Højeloft
For Spanielands Frue ind.
44. "Hil sidde I, Spanielands Frue!
I kjende mig gode Raad,
Hvor jeg kjære Broder min
Kan fra de Røvere faae."
45. "Raad skal jeg Dig kjende,
Kjære Datter min!
Jeg skal give Dig Guld og Sølv
At løse med Broder Din."

46. Løste hun Mogens Kongens Søn,
Hun løste hans Hænder saa hvide.
Den Frue gav ham baade Sadel og Hest,
Hun favned hans Komme saa blide.
47. Det var Spanielands Høfding
Lader brygge og blande Vin,
Han byder saa mangen Ridder
Alt hjem til Bryllup sin.
48. "Jeg haver kjøbt en fremmed Jomfru
Alt for mit røde Guld,
Hende vil jeg til Hustru have
For hun er dydefuld."
49. Satte de Bruden paa Brudebænk
De skjænkte hende Mjød og Vin,
Saa stride da runde de Taare
Alt over hendes hvide Kind.
50. Silde om den Aften
Der Duggen drev over de Spange,
Det var Malfred den unge Brud
Hun skulde til Senge gange.
51. Satte de den unge Brud
Udi den Brudeseng,
Det var Spanielands Høfding
Han dvælte ikke ret længe.

52. Det var Mogens, Kongens Søn,
Klædte han sig udi Jern,
Krøb han under den Brudeseeng
Saa stille laae han der.
53. Det var Mogens Kongens Søn
Drager ud sit sølobundne Sværd,
Saa vejer han den ædelige Herre,
Det var en ynkelig Færd.
54. Saa vejede han den Høfding god
Lagde hannem paa Gulvet lig,
"J stander op, vænne Malfred!
Vi ville af Landet flye."
55. De gif dem til Stalde
De tog der Hertugens Hest,
Saa red de dem til Strande
Som de kunde allerbedst.
56. De tren dem i Snefken ind,
Den Bør blæste dem til Bille,
De kom under saa grøn en Skov,
Det var om en Aften silde.
57. Tog han skjønne Fru Malfred
Saa listelig i sin Arm,
Løfted ham hende paa grønne Jord,
Det kom dem Begge til Harm.

58. De gif dennem til Rosens Lund,
De hvilte dennem under en Lind.
Det fornam den Bjergetrold
Som sad i Bjerget ind.

59. Det da var den Bjergetrold
Han gjorde det dem til Harm,
Stjal han bort Fru Malfred
Udaf Hr. Mogens's Arm.

60. Han ledte udi Dage tre
Han kunde hende ikke faae;
Saa vandt han op sit Silkesegl,
Ad Norge lod han staae.

61. Hr. Mogens lader saa vide spørge
Alt efter sin vænne Liv,
Han sparer ikke det røde Guld
Langt mindre hviden Sølv.

62. Ikke kunde han hende spørge,
Ikke kunde han hende finde,
Den Frue udi Bjerget laae
Alt hos de Elveqvinder.

63. Det var Mogens Kongens Søn
Han rider sig op ad Land;
Fæsted han Tomfru Thorelille,
Hun var en Lilievand.

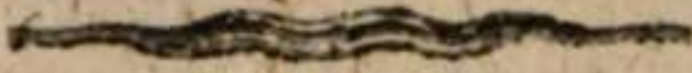
64. Det stod saa udi Maaneder
Og det stod saa udi fem,
Den Frue som var i Bjerget inde
Hun fødte saa høviff en Søn.
65. Der var hun udi Vintre
Og der var hun udi ni,
Hendes Søn var da saa voren,
At han kunde Hesten rid'.
66. Det var en Juleaften
Der dansed de Bjergeqvinder,
Malfred tager sin Søn om Haand,
Hun monne af Bjerget rende.
67. Hun gif over de Bjerge
Hun gif over den Sand,
Saa fandt hun en Snekke,
Den skjød hun ud fra Land.
68. Hun styred' hende med Roret
Hun styred' hende med Nare;
Bølgen legte baade ude og inde
Alt hen over de Skibsborde.
69. Det da var Fru Malfred
Hun styred' Snekken for Land,
Saa tager hun sin Søn om Haand
Saa gange de begge paa Sand.

70. Det var Frue Malfred
Hun ganger i Hr. Mogens's Gaard,
Ude stod Mogens Kongens Søn,
Han var vel svøbt i Maard.
71. "Hør Du, Mogens Kongens Søn!
Hvad jeg nu siger Dig,
Drages Du vel til minde
Den Tro, Du jættede mig?"
72. "Al den Tro jeg lovede Dig,
Den haver jeg givet Fru Thore;
Jeg vidste ikke andet, end Du var død
Dg laae under sorten Jord."
73. Det da svared Fru Malfred
Hun havde baade Angst og Harm:
"Skal jeg da bære det Fridlenavn,
Dg have det faderløse Barn?"
74. "Jeg vil give Dig Guld og Sølv
Dertil baade Slotte og Borg;
Fød op vor Søn, Du i Bjerget fik,
Dg lev foruden al Sorg."
75. "Jeg lever ikke foruden Sorg
Dg ikke foruden Harm,
Saa længe som stolten Fru Thore
Cover udi Din Arm."

76. Det var Mogens Kongens Søn
Svøber han sig udi Skind,
Saa gaaer han udi Højeloft
For stolten Fru Thore ind.
77. "Hør I, skjøne Fru Thore!
Hvad give I mig for Raad?
Het er Malfred kommen til Lande,
Den jeg først lovede Tro."
78. "I sadle mig min Ganger graa!
I føre mig snart herfra!
Er Malfred kommen til Lande,
I lade hende ikke bortgaae!"
79. Det var skjøne Fru Malfred
Hun ind ad Dørren tren,
Det var stolten Fru Thore
Hun stander hende op igjen.
80. "I være velkommen, Fru Malfred!
Alt fra de Bjergetrolde;
Seg vil hjem til Moder min,
I skal Eders Herre beholde."
82. "I tie qvær, Fru Thorelille!
I ville lade Eder raade,
Seg vil stæde mit Minde dertil,
Hr. Mogens beholder os baade."

82. Det skede udi Norriges Land,
Ds drages det vel tilminde;
Hr. Mogens han levede atten Aar
Med begge disse to Qvinder.

83. De levede tilsammen i atten Aar
Med Elskov og goden Billie,
Der var ingen Norriges Mand
Der hørte dem et Ord adskille.

CCXVIII.

Fomfru Gisselmaar.

1ste Vers.

Norgelands Konning og Dronningen med,
Da Sneffen kunde ikke skride,
De hvilte dennem under Drkenser,
Til der blæste Bør hin blide.
Fomfruer! I lader af at lege!

2. Konningen staaer i Højeloft
Og seer han ud i Strande,
Der kom en Svend seglende under D,
Forgylde da vare de Brande.
Fomfruer! I lader af at lege.

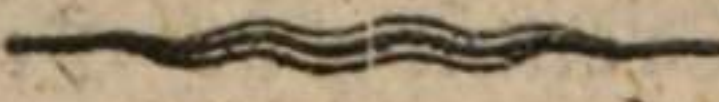
3. Der kom en Ridder seglende,
Hans Segl vare brune og blaa,
Han kasted Anker paa hviden Sand,
Paa Land monne han opgaae.
Fomfruer! I lader af at lege.

4. Hans Klæder de var udaf Silke
Med røde Guld satte udi Rene,
Hans Svende bar hans forgyldte Skjold,
Bar sat med ædele Stene.
5. Det var Alf hin unge,
Han ganger for Kongen at staae:
"Er her Nogen inde,
Der Lavel vil lege saa?"
6. Han tog ud et Lavelbord
Det skinned som lysen Brand;
Der var ingen af Kongens Mænd,
Som Legen kunde vinde fra ham.
7. Det meldte Norgelands Konning
Dg saa tog han oppaa:
"Beder I Tomfru Gisselmaar
I Stuen for mig indgaae."
8. Indkom Tomfru Gisselmaar
Dg stedes hun for Bord:
"Hvad er Eders Billie, min naadige Herre!
Eders Naade haver sendt mig Ord."
9. "Hør Du liden Gisselmaar!
De Tavle ere Dig vel kjendt,
Du skal lege en Skaktavel-Leg
Alt med den fremmede Svend."

10. Herr Alf og liden Gisselmaar
De legte Skaktavel baade;
Den Ridder han gilled den stolte Somfru
Alt med sine listelige Ord.
11. De satte dennem baade til Tavelbord
De legte med Rakker og Hinde:
"Hvad svarer I mig, stolte Somfru!
Med Wre vil jeg Eder vinde.
12. Hør I liden Gisselmaar!
Med Wren trolove I mig,
Seg er saa højt af Wten baaren
Seg kan vel være Eders Eige."
13. "Der skal I spørge min Broder ad
Og saa mine Frender bolde,
I vide det, favren Ungersvend!
Seg har det ikke selv at volde."
14. "Ikke spør jeg Eders Broder ad
Han boer saa langt af Rige;
I love mig selver Eders stadige Tro,
Seg vil Eder aldrig svige."
15. Han kasted et Guldbaand i hendes Skjød
Med Roser og Lilier i Fæste,
Da randt først liden Gisselmaar
Elskovens Sorrig i Bryste.

16. "Tre Vinter skal I mig bide Nø
Men jeg bryder Bølgen den blaa,
Siden maa I mig vente til D,
Saa skal vort Bryllup staae."
17. Tomfruen svared: "Jeg vil Eder bide
Med alle mine Frender's Raad,
Jeg vil mig ikke gifte i dem,
Kunde jeg en Jarl end faae."
18. Med Sorrig og Suk i Vre og Tugt
Den Ridder skiltes fra den Nø,
Den Tomfru ganger i Højeloft
Den Herre til saltten Sø.
19. Hun biede hannem de otte Aar
Mere og ikke minde.
Hende bad Ridder og Ridder'smænd
Og hende kunde Ingen vinde.
20. Hende beder Bjørn af Varence's
En Ridder over femten Bo,
Hun viste den Herre baade Vre og Tugt:
"Hun havde forlovet sin Tro."
21. Herr Alf han segler den salte Sø
Alt med saa megen Møde,
Han kom for en Høfdingstad,
Der monne ham Børen hense.

22. Der gjæsted han en Enke
 Hun var baade mægtig og rig,
 Der blev hans Hjerte med Elskoven bunden,
 Det angred ham alle hans Tide.
23. Der drak han en Elskovens Drik,
 Han glemte sin stolte Jomfrue,
 Saa have de Ungersvenne gjerne for Sæd,
 De bryde saa gjerne deres Tro.
24. De Tidende spurgetes saa vide om Land,
 De spørges til Norges Konges Gaard:
 Herr Alf han havde en Enke fæst
 Og havde sit Bryllup gjort.
25. Alle sad Dronningens Jomfruer
 De syede deres Silkesømme,
 Foruden Gisselmaar den vefneste Mø,
 Hendes Dine de randt i Strømme.
26. Det var Jomfru Gisselmaar
 Og svøber hun sig udi Skind,
 Saa ganger hun udi Højeloft
 For Norgelands Dronning ind.
27. "Jeg var Kloster lovet
 Førend jeg var født paa Jord,
 Hør I det, min naadige Frue!
 I gibe mig Orlov nu.

-
28. Jeg var Kloster given
Udi saa stor en Nød,
Hør I det, min naadige Frue!
I Kloster vil jeg døe.
29. De lagde Saddel paa Ganger graa,
Forgyldte vare de Mile;
Saa førte de Gisselmaar til Klosteret ud
Mod alle hendes Frender's Billie.
Somfruer! I lader af at lege!
-

CCXIX.

Liden Kirstens Dands.

1ste Vers.

”Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dandsen
med mig —

For jeg vender mig om —

”En Silke Særk saa giver jeg Dig.”

For jeg tænkte der var Ingen skulde kjen-
de mig.

2. ”En Silke Særk jeg selv formaaer —

For jeg vender mig om,

Men ej træder jeg i Dandsen for Kongens
Søn i Nar.”

For jeg tænkte o. s. v.

3. ”Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dands-
sen for mig,

Et Par sølvspendte Sko saa giver jeg Dig.”

4. "Et Par sølvspendte Sko jeg selv vel for-
maaer,
Men ej træder jeg i Dandsen for Kongens
Søn i Nar."
5. "Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dand-
sen for mig,
Et rødt Guldspand saa giver jeg Dig."
6. "Et rødt Guldspand jeg selv vel formaaer,
Men ej træder jeg i Dandsen for Kongens
Søn i Nar."
7. "Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dand-
sen for mig,
En halv Guldring saa giver jeg Dig."
8. "En halv Guldring jeg selv vel formaaer,
Men ej træder jeg i Dandsen for Kongens
Søn i Nar."
9. "Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dand-
sen for mig,
Et Par sølvslagne Knive saa giver jeg Dig."
10. "Et Par sølvslagne Knive jeg selv vel for-
maaer,
Men ej træder jeg i Dandsen for Kongens
Søn i Nar."

11. "Liden Kirsten, liden Kirsten! træd i Dands-
sen for mig,
Min Ære og Tro saa giver jeg Dig."
12. Liden Kirsten hun traad udi Dandsen saa let,
Saa 15 skjønne Riddere dandsede hun træt.
13. Liden Kirsten hun træder i Dandsen saa
haard,
At Blodet over hendes sølvspendte Sko
staaer.
14. De flog over hende det Skarlagens = Skind,
Saa fulgte de hende i Stenstuen ind.
15. De bredede ud den Kappe saa blaa,
Der fødte liden Kirsten to Sønner saa
smaa.
16. Og der ganger Bud for Dan = Konning at
staae:
"Nu ligger liden Kirsten med Sønner to
smaa."
17. Dan = Kongen han ganger for Sengen at
staae:
"Og hvem er Fader til Sønnerne smaae?"
18. "Saa hjælp mig Gud Fader af al min Nød!
Sag veed hverken han er levend' eller død.

19. Min Fader han var saa ufrikt en Mand,
Han bygte mit Bure langt nede ved Strand.
20. Han bygte mit Bure langt nede ved Strand,
Hvor alle de Baadsmænd de lagdes til Land.
21. De vare vel otte mit Bure brød,
Men ikkun Een af dem min Ure nød."
22. "Dg hør liden Kirsten! hvad jeg siger Dig:
Hvad gav han Dig for Uren Din?"
23. "Dg han gav mig en Silke Særk,
Den sled jeg med stor Hjertens Bærk.
24. Dg han gav mig et Par sølvspendte Sko,
Dem sled jeg med stor Hjertens Uro.
25. Dg han gav mig et rødt Guldspand,
Der fandtes ej bedre i Kongens Land.
26. Dg han gav mig en halv Guldring,
Gid han faae Skam hvor han farer omkring!
27. Dg han gav mig et Par sølvflagne Kniv,
Krist give de sad i hans unge Liv!"
28. "Dg hør liden Kirsten! band ham ikke saa;
Jeg er selv Fader til Sønerne smaa."

29. Han tog liden Kirsten udi sin Favn,
Gav hende Guldkrone og Dronningenavn.

30. Nu haver liden Kirsten forvunden sin Qvide —
For jeg vender mig om,
Hun sover hver Nat ved Dan-Konningens
Side.

For jeg tænkte der var Sagen skulde kjens
de mig.

CCXX.

Paris og den skjønnne Helena.

Iste Vers.

- Paris han var saa liden en Dreng,
Han tjente Kong Nilaus for sin Seng.
Væller op Roser! om I vil Paris følge.
2. Kong Nilaus var saa riger en Mand,
Men end var Paris rigere end han.
Væller op Roser! om I vil Paris følge.
3. Paris han var saa riger en Mand,
Bel sju Kongeriger dem aatte han.
4. Bel sju Kongeriger og end et Land;
Eigevæl tjente han en anden Mand.
5. Han tjente Kong Nilaus ikke for anden Lon,
End for Dronning Helena var saa skjon.

6. Kong Nilaus skulde i Beding fare,
Dg Paris skulde hjemme tage Landet vare.
7. "Hør Paris! Du est min Frende næst,
Du vogte nu Land og Riger bedst!"
8. Paris han ganger til Smidie,
Han lader Guldharpen vride.
9. Harpen af Sølv og Strengene af Guld —
Sølv leger den Herre saa frydefuld.
10. Paris han tager Guldharpen i Haand,
Dg gaaer i Loftet for Dronningen at staae.
11. Han legte i Timer, han legte i to,
Alt sad Dronning Helena og lydde derpaa.
12. "Heller er I, Paris! nogen Engel lig,
Eller er I Christ af Himmerig."
13. "Jeg er ikke nogen Engel lig,
Ikke heller Christ af Himmerig."
14. "Hjelp Gud! Paris! hvor væn I er;
Gud give min Herre var halv saa væn!"
15. "J lader, Dronning Helena! I siger ikke sliq!
Der maa ingen Svend være sin Herre lig.

16. Hør! Dronning Helena! hvad jeg sige vil:
 I forlade Kong Nilaus og trolove mig!"
17. "Ja gjerne vilde jeg det gjøre,
 Bidste jeg, hvor vi i Fred for Kong Nilaus
 Kunde være."
18. "So, Trojeborg er fast baade ude og inde,
 Der skal os aldrig Noget ud vinde."
19. "Hvor skulde vi saa megen Fetalie faae,
 Det vi vor Livstid kunde holde paa?"
20. "Under Jorden der er en halv Mil at gaae,
 Der kunde vi Ol og Mad nok faae.
21. Mellem Portene er Rum at gaae,
 Der kan vi vel syv Pund Korn faae."
22. Saa lod han grave under Jorden med hvit-
 den Haand,
 Med Kulder at løbe fra Slottet og neder
 til Strand.
23. Der blev Silke paa Jorden lagt,
 Dronning Helena vilde til Stranden gaae.
24. Den Tid de komme til Strande,
 Da lagde Kong Nilaus til Lande.

25. "Hil staaer Du, Paris! min Frende god!
Hvor haver Du faaet den stolte Jomfru?"
26. "J lader det, kjære Herre! tager det ikke
i sinde;
Det er Dronning Helenas Tjenesteqvinde."
27. "Aldrig saae jeg nogen Jomfru saa dejlig,
Eller være Dronning Helena saa lig."
28. "J lader, kjære Herre! J sige ikke sligt;
Der er saa meget hinanden ligt."
29. "Da holdt nu, Paris! herude,
Men jeg rider og taler med Dronningen
prude."
30. Kong Nilaus han red, Helena under Jor-
den rand,
End kom hun førre til Slottet end han.
31. Den Tid han kom til Bure,
Der stod Dronning Helena saa prude.
32. "Her sidder Du Dronning Helena med hvi-
den Haand,
Aldrig saae jeg ligere end at Du stod ved
Strand."

33. "J lader, Kjære Herre! J sige ikke sligt,
Der er saa meget hinanden ligt."
34. "Hør Du, Dronning Helena! Allerkjæreste
min,
Vil Du give Paris Din Tjenesteqvind?"
35. "Vil han ikke Andet have for lang Tjene-
ste sin,
Saa gjerne giver jeg ham Tjenesteqvind
min."
36. Kong Nilaus kom til Strande,
Der stod Dronning Helena paa Sande.
37. Paris han styred' sin Snekke fra Land,
Kong Nilaus han red sin Ganger paa Sand.
38. Dronning Helena hun vifter med Paris's
Hat:
"J sige Dronning Helena tusind Godnat!"
39. Kong Nilaus kom til Bure,
Borte var Helena saa prude.
40. Kong Nilaus han vred sin hvide Haand:
Nu er Helena med Paris af Land.
41. Kong Nilaus lader de Pønnebreve skrive,
Menige Mand lader han i Striden byde.

52. Havde jeg været her tre Maaneder sid'n,
Da skulde nu Trojeborg været min.
53. Hvad torde I vel give den Mand,
Som Eder Trojeborg vinde kan?"
54. "Vi ville give hannem baade Sølv og Guld,
Dg maale hannem det med Skjeeper fuld."
55. "Lader gjøre en Hest af Kobber og ikke af
Bly;
Et Hundrede Hofmænd I sætte deri!
56. Saa lader Skruer i Benene slaae,
Der Hesten kan have at gange paa.
57. Foruden lader ham male med Sølv og
ikke med Guld;
Forinden er han saa svigefuld.
58. Saa lader hannem løbe for Porten at staae,
Saa snart lade de hannem Porten opgaae."
59. Der kom Bud i Postet for Paris den Herre:
"Der staaer en Hest for Porten, vi saae al-
drig flig en førre."
60. Det svarede Dronning Helena: "det er mit
Raad,
I lade den Hest for Porten staae."

61. Det svarede Paris: "det er mit Sind,
 I lade den Hest gaae ad Porten ind!"
62. Hesten begyndte at rude,
 Gloendes Ild han sprude.
63. I otte Dage Trojeborg brændte,
 Før man det rettelig paa hende fjendte.
64. Paris han svøber sit Hoved i Skind,
 Saa gaaer han i Postet for Dronning He-
 lena ind.
65. "Hvad heller ville I med mig døe,
 Eller I ville følge Kong Nilaus under D?"
66. "Langt heller vil jeg med Eder døe,
 End jeg vil følge Kong Nilaus under D."
67. "Da ville vi drikke Njoden hin søde,
 Og lade hannem fuld vel gløde.
68. Saa ville vi lade baade vore Medianaarer
 flaae;
 End lettere Død kan vi ej faae.
69. Saa ville vi lade Blodet løbe os ihjel,
 Befale saa Gud Legem og Sjæl."
70. Saa lode de deres Medianer bløde,
 Saa sørgendes ginge de tildøde.

71. Det var Kong Nilaus's største Noide,
At Dronning Helena døde hos Paris's Side.

72. Det var Kong Nilaus end større Harm,
Dronning Helena døde i Paris's Arm.

73. Hvilken fast Gaard maatte Trojeborg være
Baade ude og inde fjern og nær!

74. For den laae firfindstyve tusinde Mænd
I ni Aar, og kunde ikke vinde den.

75. De havde ikke vundet den paa min Sand,
Hadde ikke kommet den gammel Mand.

76. Den gamle Mand, Gud give hannem Be!
Han skilte ad baade Glæde og Fryd.

Væller op Roser! om I vil Paris følge.

CCXXI.

U l l e g a s t.

Iste Vers.

Greven han var en Herre saa rig
Udi alle Lande var ikke hans Eig'.

2. Han var ræd som en Hare,
For alt det han saae, bar han Fare.

3. Dog bliver han saa modig i Sind,
At han lader om en Kongedatter bede.

4. Carl Kongens Søn svarede et Ord dertil:
"Jeg vil aldrig give mit Minde dertil.

5. Thi han tjente min Fader som en Skjelm,
Han duer slet intet i sin Hjelm.

6. Ifjor røgted han Kongens Heste,
I Kar vil han hans Datter fæste!"
7. Det kunde ikke gjælde Carl Kongens Sønns Ord,
Man gav hende bort hendes Broder imod.
8. Carl, Kongens Søn, drømte om Natten han laae,
At han skulde stjæle gaae.
9. "Gud lade mig finde paa den Mand,
Der bedst i Berden stjæle kan!"
10. Gud lade mig finde Allegast!
For alle Tyve stjæler han fast."
11. Karle om Morgenens Dagen var lys,
Carl Kongens Søn han red af Gaarden fus.
12. Der han kom til Borgegaard's Led,
Der stod Allegast og hvilte sig ved.
13. "Hvad for en Mand mon Du være?
Men Du nu staaer saa ledig here."
14. "De monne kalde mig Allegast,
For alle Tyve stjæler jeg fast."

15. "Da ville vi sværge os i Staldbrødrelag,
At stjæle og røve alle vore Dage.
16. Vi ville os til Grevens Gaard,
Dg stjæle den Ganger han rider paa."
17. Dg der de kom til Slette,
Da nypede de dem en Trætte,
18. Hvilken der skulde de Mure nedbryde,
Dg hvilken der skulde gjennem frybe.
19. Allegast skulde de Mure nedbryde,
Han skulde og der igjennem frybe.
20. "Hvor skal vi Grevens Sadel faae?
Der hænge saa mange Bjelder paa."
21. Greven taler til sin Dreng:
"Bist af min Sadel, før Du gaaer tilfeng.
22. Imorgen skal jeg til Tinge,
Carl Kongens Søn at lade hænge."
23. Det svarede Grevinden af stor Nød:
"J lever aldrig Carl Kongens Søns Død.

24. Tffior' var I min Faders Dreng,
I Kar gaaer I med hans Datter til Seng."
25. Greven vredeß ved det Ord,
Han slog Grevindens Næse i Blod.
26. Ude stod Carl Kongens Søn og hørte derpaa:
"Det skal nu snart en Ende faae."
27. Carl han ind ad Døren tren
Med dragen Sværd i højre Haand.
28. "Nu skal Du aldrig mere
Slaae Konge=Døttre flere.
29. Nu skal Du ikke mere true
Kongens Sønner i Din Stue."
30. Saa tog han Greven i gule Lok,
Hug Hovedet af over Sengestok.
31. "Sig Du nu, det Du faae Skam!
Jeg giver min Søster en anden Mand.
32. Jeg giver hende Herr Allegast,
Han er en Ridder saa tro og fast."

33. Han haver nu Kongens Datter fæst,
Dg det skete ikke for Grevens Bedste.
34. De monne ikke andre Tyve være,
End de vilde tugte Greven den hoffærdige
Herre.
35. Men kunde alt Tyveri slig Ende faae,
Da skulde der Mange at stjæle gaae.
-

CCXXII.

R a m u n d.

1, 6, 7, 8, 9, 12, 16, 19, 20, 22, 23, 24
1ste Vers.

Ramund var sig en bedre Mand,

Om han havde bedre Klæder.

Dronningen gav hannem Klæder paa stand

Af Blaargarn Bast og Læder.

Saadant vil jeg ikke hå, sagde Ramund;

Saadant staaer mig intet brav, sagde Ra-
mund den Unge.

2. "Bast og Blaargarn er værre end Ky,

Det kan Du give Tjenerne Dine."

Frøkenen gav hannem Klæderne ny

Af Silke og Sammete fine.

Saadant vil jeg heller hå, sagde Ramund,

Saadant staaer mig meget brav, sagde Ra-
mund den Unge.

3. Ramund gif sig i Stuen ind
 Alt til den netteste Skræder:
 "Hør Du Skræder baade faver og fin!
 Vil Du gjøre Ramund Klæder?"
 Hvorfor ikke det, sagde Skræderen;
 Da gjør Du megel vel, sagde R. o. s. v.
4. Halvtredstindstyve Alen til Buxetøj
 Og femten til Buxeremme,
 Det skal Du gjøre mig stærk og drøj,
 Din Du skal Buxerne sømme. —
 Dette er mig meget trangt, sagde Ramund,
 Jeg kan ikke skræve min Gang, sagde R. o. s. v.
5. Ramund udtakler Skibene sine
 Med udslagne Segl ved Strande,
 Saa segled han sig over saltens Sø
 Alt ind paa Jætternes Lande.
 Nu er vi kommen her, sagde Ramund,
 Foruden stor Besvær, sagde Ramund o. s. v.
6. Ramund gif sig ved saltens Søstrand,
 Der saae han syv Jætter stande.
 "Tager jeg Ramund paa min mindste Haand,
 Jeg kaster hannem langt fra Lande."
 Det gjør ikke allene Du, sagde Ramund,
 Komme maa I alle syv, sagde R. o. s. v.

7. Ramund tog til sit dyre Sværd,
 Det han kaldte Dymlingen røde,
 Han hug de syv Tætter med een Færd,
 At Blodet randt dennem til døde.
 Der ligge I alle syv, sagde Ramund,
 Alt staaer jeg her endnu, sagde R. o. s. v.
8. Ramund gik frem ved samme Havbred,
 Der saae han den store Tætte;
 Halvtresfindstyve Alen var han bred,
 Og hundrede var hans Længde.
 Vel er Du bred og lang, sagde Ramund,
 Haver Du Lyst at kjæmpes engang, sagde o. s. v.
9. "Kjære Ramund! Du lad mig leve,
 Og gjør mig ingen Skade,
 Jeg giver Dig syv Tønder Guld saa gjævo,
 Og vil Dig i klaren Vin bade."
 Den ottende slunter med, sagde Ramund,
 Dog sabler jeg Dig ned, sagde R. o. s. v.
10. Den første Dag de sammendrog,
 De kjæmpedes med bare Hænder,
 Ramund napped i Tættens Skjæg,
 At Kjødet løsnes fra Tænder.
 Glæde griner Du, sagde Ramund;
 Bærre seer Du ud, sagde o. s. v.

11. Den anden Dag de sammen lod staae,
 De ginge sammen med Brede,
 Det store Stenbjerg, de stode paa,
 De ned i Peret mon træde.
 Den Leg er vel haard, sagde Tættten,
 Vi begyndte den først igaar, sagde R. o. s. v.

12. Ramund tog til sit gode Sværd,
 Som han kaldte Dymlingen dyre,
 Saa hug han Tættens Hoved højt i Vej,
 Som fire Par Dren knap kunde røre.
 Jeg mente det bed ej med Skjeld, sagde Ramund,
 Det bed alligevel, sagde R. o. s. v.

13. Ramund gif sig i Bjerget ind
 Til alle smaa Trolde Sæde,
 Saa stride randt Taare de Trolde paa Kind,
 De maatte for Ramund græde.
 Græder Du for mig? sagde Ramund,
 Jeg græd aldrig for Dig, sagde R. o. s. v.

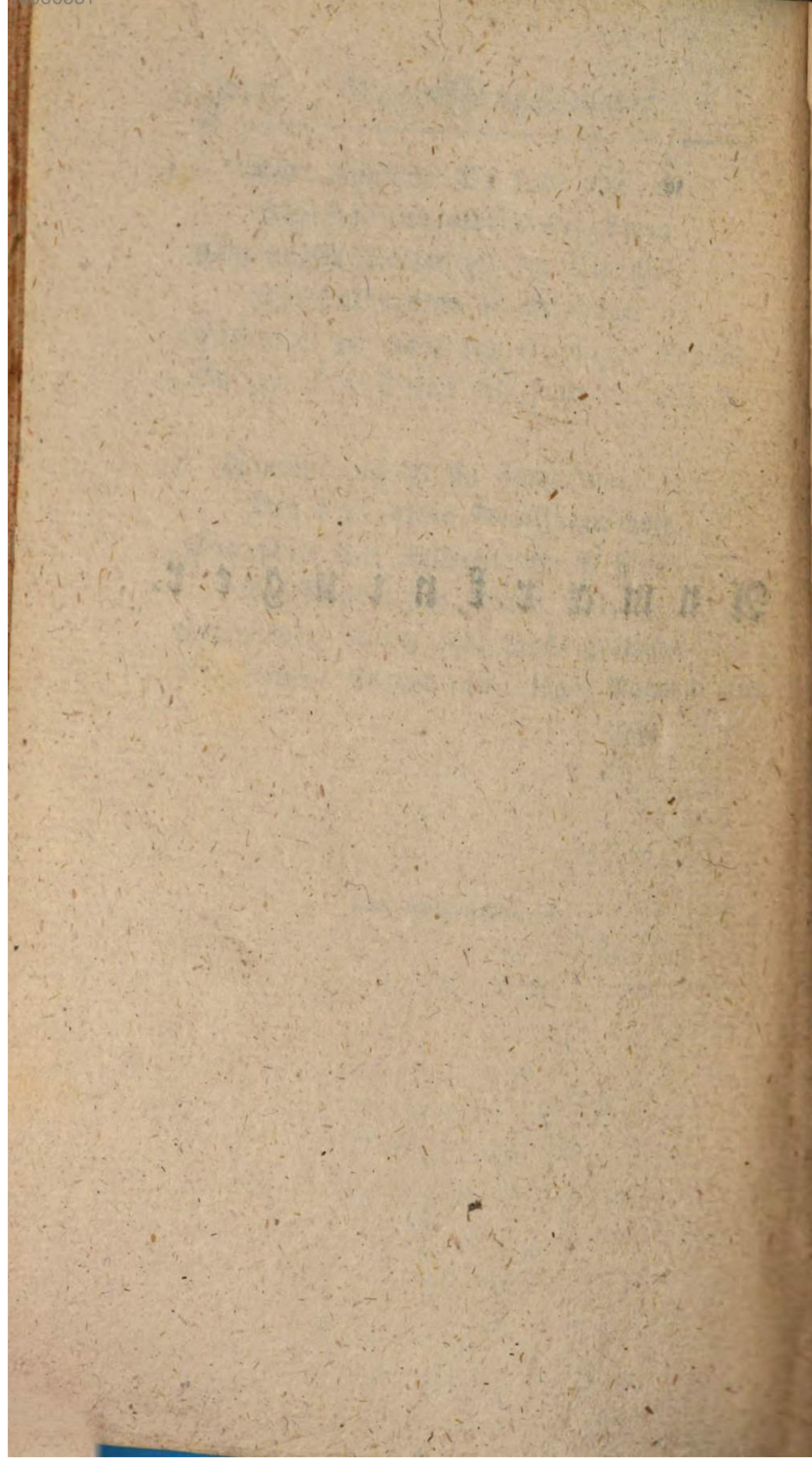
14. Ramund han rykte og sloges omkring
 Alt som den raskeste Helte,
 Med alle de Trolde han fjorte i Ring,
 Og dennem til Jorden nedfældte.
 Her inde raader jeg brav, sagde Ramund,
 Det falder mig saavel i Lav, sagde R. o. s. v.

15. Ramund steg ind i Skibet fuld snart,
Det knagede i hver en Bunke;
Alle de Baadsmænd i Skibet var,
De tænkte at de skulde sjunke.
Vi sjunke ikke her, sagde Ramund,
Vi segle lige vel, sagde R. o. s. v.
16. Ramund han ladede Skibene syv
Med Guld og ædele Stene,
Dg segled saa over den Sø saa stiv
Hen ind paa Keiserens Lande.
Nu er vi kommen her, sagde Ramund,
Nu har vi bedre lært, sagde R. o. s. v.
17. Ramund kasted Anker paa hviden Sand,
Dg Stavnen mod Landet lod svinge,
Selv var Ramund den første Mand
Som ind paa Landet mon springe.
Bover intet fleer, sagde Ramund,
Bover intet meer, sagde R. o. s. v.
18. Ramund gik sig ad Boldhuset ind,
Der de legde Bold og Guldterning;
Alle forskrækkedes for Ramunds Skind
Dg for hans grumme Gebærder.
Bakker Jeg er det, sagde Ramund,
Jeg saaer at lege med, sagde R. o. s. v.

19. Kejseren udaf Binduet saae
 Med Angst og forrigfuld Mine:
 "Hvo er den Mand i Gaarden mon staae
 Og der saa hæsselig grine?"
 Det er mig; jeg har Lyst — sagde Ramund
 At vove med Dig en Dyst, sagde R. o. s. v.
20. Ramund slog paa sit gode Sværd,
 At Jorden hun gunged og rysted,
 Fuglene daaned og faldt ned til Mark,
 Som tilforn sjunge paa Dviste.
 Ret nu bliver jeg vred, sagde Ramund,
 Kommer Du ikke ned, sagde R. o. s. v.
21. Ramund han gik til Dørren ind
 Med ivrigt Sind og Mod,
 "Jeg skal nu ind i Salen trine,
 Bar Jern og Staal end imod."
 Agte Dig nu grant, sagde Ramund,
 Her blir en haarder Kamp, sagde R. o. s. v.
22. Ramund han stødte paa Dørren med Stang,
 At hele Slottet det revned,
 Bindver og Dørre af Bæggen udsprang,
 Og Muren med Jorden blev jævnet.
 Saae Du, jeg slag ind, sagde Ramund,
 Det vil gjælde Dit Skind, sagde R. o. s. v.

23. "Kjær Ramund Du lade mig leve!
Jeg saae end aldrig Din Eige;
Min yngste Datter vil jeg Dig giv'
Dg Halvparten af mit Rige."
Det tager jeg naar jeg vil, sagde Ramund,
Dg saa Din Datter til, sagde R. o. s. v.
24. Ramund tog til sin store Kniv,
Den han kaldte Dymlingen dyre,
Saa skilte han Kejseren ved sit Liv,
At Hovedet fløj femten Mile.
Jeg mente, den ej bed, sagde Ramund,
Dog rinder Blodet ned, sagde Ramund den
Unge.
-

U n m æ r k n i n g e r.

Ligesom 3die Dels 1ste Afsnit indeholdt Ballader eller Biser af et tragisk og sorgeligt Emne, saaledes bestaaer nærværende Afsnit for størstedelen af saadanne Sange og Romantser, der enten i sig selv aande Munterhed og Glæde, eller, om de og — hvilket er Tilfældet med mange — iførstningen skildre Bold og Mord, Sorg og alskens Gjensvordighed, dog tilsidst faae et godt Udfald. Og da heder det i Ordsproget: Naar Enden er god, saa er alting godt.

Hvad Ordenen angaaer, som er fulgt ved denne Tomes Trykning, da bestaaer den blot deri, at man for det første har taget Peder Syvs Udgave for sig og fulgt den skridtvis; siden kom Raden til Levningerne af Middelalderens Digtekunst; og Tomen sluttes med nogle faa fra Haandskrifter og enkelte Aftryk hentede Blandinger.

No. CLXVI.

Ung Axelvold.

Hos Syv II. No. 12. Hos Grimm pag. 153.

Haves særskilt, i Forbindelse med Oluf Strangesens Bise, trykket 1699. 8vo. uden Trykstedets Nævnelse.

No. CLXVII.

Orm Ungersvend.

Sv II. No. 13.

Man gjentjender i denne Sang en hel Del Træk af den bekjendte, af Tydskt oversatte, Vise om en Ridders Søn ved Navn Alexander, som igjen grunder sig paa den Aldgamle Fortælling om Amicus og Amelius.

No. CLXVIII.

Knud af Myklegaard.

Sv III. No. 1.

B. 10-15. Disse Stropher forekomme igjen i Romantzen om Torfild Trundesøn No. CC, hvor de dog ikke synes saa væsentligen at høre til som her i denne.

No. CLXIX.

Liden Danneved og Svend Trøst.

Sv III No. 3. Grimm pag. 161.

Denne Romantse findes baade i Tørgen Marsvins, Anne Krabbes, og Valentin Kenzils haandskrevne Bisebøger, og paa dem grunde sig de fra lectio vulgaris afvigende Forandringer og Forbedringer.

No. CLXX.

Signild og hendes Broder.

Sv III. No. 6. Grimm pag. 207.

No. CLXXI.

De to Søstre.

Syv III. No. 7. Grimm pag. 208.

”Det stod Alt” — heder det i Bedels Indledning —
 ”i en aabenbare Fejde i gamle Dage med saadanne indbyrds
 des Riv og Drab. Man vidste lidet af Lov og Ret eller
 derved at udføre sine Sager. Hver hævnede sin Vaande
 paa den Anden naar han saae sig bedst Raaderum dertil.”

No. CLXXII.

Søsteren sin Broders Befrier.

Syv III. No. 8. Grimm pag. 210.

Disse tvende Nummere CLXXI og CLXXII har
 Gram i en skreven Anmærkning erindret at de ere gjorte i
 Grev Geerts Tid, da han herskede i Sylland.

No. CLXXIII.

Bueskytteren som Blodhævner.

Syv III. No. 10. Grimm pag. 181.

No. CLXXIV.

Herr Berner og Fru Ingeborg.

Syv III. No. 11. Grimm pag. 130.

Bedels Indledning til denne Romantse — som kan
 passe til flere — lyder saaledes: ”Hvo denne Hr. Berner
 eller Fru Ingeborg haver været, eller om hvilket Hus dette
 Lindholm, enten i Skåne, Sielland eller Sydland, skal

forstaaes, det er altsammen uklart. Lade det saa staae, og dømme derom Hver hvad hannem synes. Thi det er ikke muligt, at man saa kan finde rede paa alle disse gamle Digte, at man kan pege paa og sige: det er skeet her, og det er skeet der, efterdi de visse Omstænde ere ikke rørte herhos. Og er vel mueligt, Saadant kunde være noksom overløst i de Dage som Digten er gjort og Gjærningen været nyligen skeet og standen udi fersk Hukommelse og Mandeminde."

No. CLXXV.

Kong Gørels Datter og Grev Henrik.

Syv IV. No. II. Grimm pag. 101.

Her ligger unægtelig, som baade Syv og Grimm har lagt Mærke til, Sagnet om Signe og Habor til Grund for denne Romantse, kun med den Forskiel, at Alting faaer her et godt udfald. Nogle Læsemaader, som forekomme, forskjellige fra Syvs, grunde sig paa Christentse Juls Bisebog.

No. CLXXVI.

H i t t e b a r n e t.

Syv IV. No. 16. Grimm pag. 244.

No. CLXXII.

S k j ø n A n n a.

Syv IV. No. 17.

Haves særskilt trykt flere Gange. Den ældste Udgave er ventelig den af 1671 uden Trykkestedes Nævnelse, 4 Bla-

be i Octav. En Smarbejdelse deraf af Digteren G. Lund paa Færø er indrykket i *Minerva* 1799. II. p: 334, og derhos den Grindring, at den af alle Rjæmpeviserne er fløtest digtet, endstjønt Emnet er saa herligt. Jamieson har i 2det Volumen af sine *Popular Ballads and Songs* leveret en ordlydende Oversættelse af Peder Gyvs *Skjøn Anna*. Han anmærker Ligheden i Henseende til Indholdet imellem den og den berømte *Lord Thomas and fair Annie* samt hans egen *Lady Jane*, og lægger derpaa til: "In the scotish Ballad of *Lady Jane* there ere many fine touches of nature and pathos; and the few wild flowers of poetry, which the rustic Muse has scattered over the narrative, seem to have been some time or other gathered on true parnassian ground; but the hand that culled them has long since been cold, and the lapse of time, and want of cultivation, have deprived them of much of their original beauty and fragrance. — The same may be said of *Skjön Anna*, in which there is, moreover, a consistency, a regularity, and an historical verisimilitude, which seem to mark it for an original; while, on the other hand, the occasional irregularities of the measure, the inaccuracies of the rhymes, and general cast of the diction, shew its antiquity, and how much it has lost in the hands through which it has past." Saavidt Jamieson.

De her anbragte Læsemaader, som variere fra Gyvs, ere meddelte af Hr. Auditeur Rasmussen, som har havt to forskjellige enkelte Aftryk for sig, begge "trykte i dette Aar" formodentlig i Thieles Officin, og hvoraf den ene i Henseende til Udtrykket er temmelig meget afvigende fra den almindelige udgave. Begge hans udgaver læse i 4de

Strophe Byrd, som muligens er bedre end det antagne "Blod." Ligeledes i 14de og 16de Strophe dejlige for "dybige."

No. CLXXVIII.

Hr. Drm og Tomfru Sølvblad.

Syv IV. No. 19.

Ligheden imellem denne Bise og hin om Marst Stig er i øjnensaldende, og anmærket af Peder Syv. — De her forekommende Læsemaader, som afvige fra Syvs, grunde sig paa Christentse Zuls Manuscript. Sammesteds faaer Begivenheden et ganske andet udfald, da her istedenfor de 3 sidste trykte Stropher læses følgende tre:

"Jeg maatte være i fremmede Land
Med Hustru og Børn imaa;
Saamænd ved! Dannerkonning!
Det skal ikke længe saa staae.

Vel op alle mine Mænd!
I spare ikke Sværd eller Kniv!
I spare ikke Dannerkonning
I tage hannem afliv'!"

Død blev Dannerkonning,
Det var saa ynkelig et Mord;
Saa glade vare Hr. Drms Frender,
De ride med hannem til Mode.

No. CLXXIX.

S a m s i n g.

Syv IV. No. 20. Grimm pag. 106.

Denne Romantſes Indhold forefindes i Vilkinasaga pag. 3-6. Helten hedder der ikke Samsing men "Samson." Dette Navn belægges han ogsaa med i en særſkilt Udgave, hvoraf den ældste Tryk er af 1697, og en senere hos N. C. S. i Auditeur Rasmuſſens Eje, som deraf har meddeelt Varianter.

No. CLXXX.

Iver Lang og hans Søster.

Syv IV. No. 21. Grimm p. 216.

Den begynder i Anne Krabbes og Karen Christensbatters Biſebog:

Der gaaer Dands i Enge o. s. v.

i Comtesse Christianas:

Det var om en Midsommers Nat o. s. v.

B. 90-91. Imellem disse to Bers har ſaavel Comtesse Christianas ſom Anne Krabbes Haandſkrifter følgende Strophe:

I Norge der er jeg født og baaren,

Der er mine Klæder til mig ſkaaren.

Paa Grund deraf er det da at Anne Krabbe i Opſkriften falder det "en meget ſnuet gammel norſk Wiſe."

B. 102. Indeholder aabenbare en Bebrejdelse for Uagtsomhed i Skakſpillet, og den valgte Læſemaade grunder ſig paa Codices. Anne Krabbe har end videre tilføjet en Strophe af ſamme Indhold, ſaaledes:

"Ridder spilder Du for en Fiende;
Du plejer dog altid Tavel at vinde."

No. CLXXXI.

Haagens Dands og Qvad.

Syv IV. No. 25. Grimm pag. 134.

B. II:12. Imellem disse to Vers har Anne Munks
Bisebog følgende Uttringer af Dronningen:

"Jeg passer ikke paa de falske Klaffer;
Christ give dem Meen!

Saa kjær haver jeg Helt Haagen
I Skjorten smaa,
Som jeg haver Dannerkongen
Med Kronen paa.

Saa kjær haver jeg Helt Haagen
I Skjorte ene,
Som jeg haver Dannerkongen
Med alle sine Lene."

No. CLXXXII.

Signelille.

Er meddelt af Hr. Stenbloch, og anseet for passende
sende at kunne sættes istedenfor Syvs IV. No. 28, som
er af samme Indhold. Det Syvske Aftryk forefindes i
Oversættelse hos Grimm pag. 116.

No. CLXXXIII.

Malfred og Salemand Tygesøn.

Syy IV. No. 29.

B. 3. Dette Vers læses i Universitetsbibliothekets
Codex anderledes, og maaskee rigtigere:

Han rev sønder hendes Klæder

Han drog hende i sit Haar;

Han kunde hende ellers aldrig have faaet,

Den ædelige Spejl saa klar.

No. CLXXXIV.

Stolt Ingeborgs Forklædning.

Staaer hos Syy IV. No. 31. Haves paa Tydsk saas
vel af Grimm pag. 123 som af Haug i Idunna und Her-
mode 1812 No. 26.

Ligheden imellem denne Sang og en hos Percy i hans
Reliques har Grimm gjort opmærksom paa i sin Fortale
pag. XXXII.

No. CLXXXV.

Liden Kirsten sin Fæstemands Befrier.

Syy IV. No. 33.

No. CLXXXVI.

Gangerpilten.

Syy IV. No. 36. Grimm pag. 414.

Denne Romantse haves ogsaa paa Svenssk trykt i
Gefle 1801 og begynder saaledes:

Jungfrun sat i Kammaren,

Och sydde Gul på Skin,

Så kom en liten Båtsman

Der tuktandes in.

Men de spelte, de spelte Guldbterning.

"Hör Du lilla Båtsman!

Hvad jag säger Dig:

Är har Du Lust at spela

Guldtärning med mig?" o. s. v.

Det første Vers i Svensken synes vistnok at savnes i Petersens Syvs Udgave, og dog synes bemeldte Vers at være et Tillæg af en senere Haand. —

I Dansken synges den gemeenlig med det Omkvæd:

For de spillede, de spillede Guldbterning.

No. CLXXXVII.

Herr Nielus fører Bruden hjem.

Syv IV. No. 52.

No. CLXXXVIII.

Herr Nielus og Mettelil.

Syv IV. No. 53.

No. CLXXXIX.

Hertug Henrik og Tomfru Malfred.

Syv IV. No. 55. Grimm pag. 135.

Indholdet stemmer overeens med næstforegaaende. —

Den Forandring som er foretagen i 5te Vers, grunder sig

paa Sophie Sandbergs Bisebog. Anne Krabbes Læsemaa-
de er som Syvs.

No. CXC.

Herr Carl og Tomfru Rigmor.

Syv IV. No. 56.

Her er atter det samme Thema, som ligger til Grund
saavel for Signe og Habor, som for CLXXV her foran.

B. 30. Istedensfor denne Strophe har den Sand-
bergste Codex følgende tvende:

Hør I det, unge Hr. Carl!
I tør det Intet vente;
Jeg er lovet i Kloster,
Imorgen skal de mig hente."

"Hør I Tomfru Rigmord!
I sove hos mig i Nat!
Vil I siden i Kloster,
Jeg fører Eder did saa bradt."

No. CXCI.

Esbern og Sidselille.

Syv IV. No. 58.

Denne Romantse maa have været meget afholdt, da
man har særskilte Aftryk deraf af følgende Aaringer 1687,
1705, 1710, 1718, foruden en Del nyere "trykte i dette
Aar."

Disse separate Aftryk ere paa en Maade Forkortnin-
ger, og variere noget fra Syvs Udgave; for Ex. ogsaa
3die Del. 2det Afsnit.

deri at de have i Spidsen denne, Sagen ganske uvedkom-
mende, Indledningsstrophe som Syv omtaler i sin "Anteg-
nelse:"

Fisken den tager sin Føde i Vand,

Dg Ornen op under sin Klod.

Herre Christ give mig en Staldbroder sand

Naar jeg skal sætte min Bo!

Nu længes den Herre af Landet hjem til sin

Kjæreste.

No. CXCII.

B r u d e b y t t e.

Syv IV. No. 59.

No. CXCIH.

Hr. Duf og stolt Mettelille.

Syv IV. No. 61.

No. CXCIV.

Ingfred og Gudrune.

Syv IV. No. 62. Grimm pag. 195.

Syv anmærker i sin "Forklaring" at saaledes som han
har ladet Bisen trykke har han funden den eenslydende i
tvende gamle haandskrevne Bøger; thi ellers, lægger han
til, ere de gjerne ulige. Denne sidste Anmærkning maa
man aldeles sande med ham, da den findes paa een Maa-
de i Anne Krabbes Bog, paa en anden i Dorothea Thots,
og atter paa en anden i Magdalena Sibylla Barnewis's.

Themaet, som saa idelig er varieret under enhver Pen, er det af Romanen om Tristan og Isaldis bekjendte, at en Brud som ikke er Nø faaer en Beninde til at gaae i Brudefeng i sit Sted. Samme Begivenhed forekommer ogsaa i det Stenblochske Eventyr i Idunna for 1812, saavel som i Romantsen om Torkild Brundeson her nedenfor under No. CC.

No. CXCIV.

Magnus Alf Greves Søn.

Leveres efter Syv IV. No. 63 sammenlignet og forbedret ved Hjelp af den Sandbergske Codex.

Læsemaaden "Alf Greves" istedenfor Halegrevens har ogsaa Medhold i Dorothea Thots Codex.

No. CXCVI.

Herr Lave og Herr Jon.

Syv IV. No. 64. Grimm pag. 132.

Et særskilt Aftryk efter Peder Syv med tilhørende Musik, zirlig Tryk, er udkommen i Kjøbenhavn s. l. & a. under Opkrift af Brudevers til N. N. uden at man veed Udgiveren eller Anledningen. Det Hele med denne Udgave har Udseende af at være et lunefuldt Indfald.

Man har ellers Romantsen ogsaa separat trykt med nogle Stropher, som indeholde en hos Syv manglende Indledning til Historien, og vel fortjene at ansøres her:

Hr. Peder han kommer fra Tinge hjem —

J'ere vel bon.

Liden Kirsten hun gaaer sin Fader igjen,

At spørge om Jon.

J binde op Hjelm af Guld og følge Hr. Jon.

"Velkommen, kjære Fader, fra Tinge hjem —

J'ere vel bon.

Hvad Tidende fortælles paa Tinget frem

Alt om Herr Jon?"

J binde op Hjelm o. s. v.

"Det var den Tidende allerbedst,

J'ere vel bon:

Den rige Herr Lave haver Dig fæst,

Og ikke Herr Jon."

J binde op Hjelm o. s. v.

"Haver end rige Herr Lave mig fæst,

J'ere vel bon.

Da bliver det just ikke for hans Best,

Om lever Herr Jon."

J binde op Hjelm o. s. v.

Førend de Ord udtalede var,

J'ere vel bon.

Da kom Herr Lave ridend' i Gaard,

Men ikke Herr Jon.

J binde op Hjelm o. s. v.

Herr Lave han lader sit Bryllup bo,

J'ere vel bon.

Herr Jon han lader sin Ganger Ro,

Jeg vil med, sagde Jon.

J binde op Hjelm af Guld, og følge Herr Jon.

Man har tvende Imitationer af denne Vise; en gammel, som Sandvig har indført i sine Levninger af Midalderens Digtekunst under No. 15, og en ny af Bagesen, indført paa Tydsk i hans hos Gotta i Tübingen udgivne Taschenbuch für Liebende auf das Jahr 1810.

I Norge synges denne muntre Vise med nogle Forandringer, som erfares af en Afskrift, Hr. Pastor Drejer i Ytterøen, som med megen Iver har bidraget til dette Werks Fremme, har nedsendt, og hvoraf de to første Stropher hede saaledes:

Herr Lagje tjena i Kongjens Gaal

Som de va no von'!

I 13 Maana aa derte ejt Aar.

"Tjen trut no!" sa'n Jo.

Aa om de ska "koste mæk røden Gull!

Vel følgje me! sa'n Jo."

Herr Lagje, han brygga aa blainna no Bin,

Som de va no von'!

Aa ba saa alle sin' Grainna te sæk

Forutan han Jo.

Vel binne op Hjelm me røden Gull;

Vel følgje me! sa'n Jo.

Den svenske Recension har temmelig Lighed med den norske. Der er en Udgave deraf trykt i Gesle 1801, hvis tvende første Vers lyde saaledes:

Herr Lager han tjente i Konungens Gård —

I waren wål mo. —

I femton Weckor og dertil et År.

Tjena troget, sa Jon.

Ja wån då ska kost mej då rødeste Gull,

Sag följer, sa Jon.

Han tjente der icke så mycket för Edn,
 I wårn wål mo —
 Ty Konungens Dotter var honom fast Njån.
 Du blir narra, sa Jon.
 Ja wån då ska kost mej då rödaste Gull,
 Jag följer, sa Jon.

No. CXCVII.

Herr Eskil og liden Kirstin.

Syy IV. No. 66.

Heraf har vi en Udgave for os trykt i Kjøbenhavn
 1681. Et endnu meget ældre Aftryk, ogsaa prentet i Kjø-
 benhavn 1666, ejer Hr. Secretair Thomée i Stockholm.

I Henseende til det Locale for denne Bise og til de 9
 Møller som nævnes i 4de Strophe, gjør Syy følgende
 "Forklaring:" "Her menes det Lindholm, som ligger her
 i Sieltand ved Borrevejle, og var det gamle Lindholm
 bygt paa det Bjerg lidet fra det ny Lindholm hvor endnu
 sees Levningerne af den ødelagte Bygning; item den store
 Lind, hvorom tales i denne og flere Biser. De 5 Møller
 ere endnu ved Magt, og Stederne kjendes hvor de 4 have
 været."

No. CXCVIII.

Tomsfru Gundelille og Hr. Palle.

Syy IV. No. 67.

Med denne Romantse har Syy kun en kort "Anmærk-
 ning." Derimod er Anne Krabbe i sin haandskrevne Bi-
 sebog desto udførligere. Man høre: "En smuk gammel

Vise; er lagt om en Jomfru ved Navn Jomfru Gunders-
 lille, som skal have boet paa Sødring; og var det i de
 Dage, der var saa faa Kirker til; thi hendes Sognkirke
 var Skjerring Kirke, som ligger paa to Mile nær Mars
 og to Mile her fra Stenalt, og siges af gamle udelevede
 Folk, at hendes Bedested var her udi Stenaltlund ved en
 stor Bøg som endnu findes Baaben paa samme Bøg; hvor
 en Ridder ved Navn Hr. Palle engang kom til hende,
 som denne Vise videre om formelder. Og kaldes samme
 hendes Kirkevej her igjennem Stenaltlund endnu Jomfru
 Gunders Vej, og han skal have boet paa en Gaard, hedet
 Gammelgaard i Bibel Mark."

I separate Aftryk har vi af denne Vise følgende Kjø-
 benhavnske Udgaver for os 1679, 1683, 1686, 1692, 1697.
 Den fører der følgende Opsskrift: "Jomfru Gunders Vise
 af Sødrings = Gaard, sjunges under den Tone: Det var
 ungen Alf van Tern." (conf. Suhms Danmarks Historie
 V. S. 123.)

No. CXCIX.

Herr Lovmand og Herr Thor.

Syv IV. No. 68. Grimm pag. 213.

Særskilte Udgaver ere: en prentet 1683, en 1689, og
 en "prentet i dette Aar" med Underretning, at den sjun-
 ges under den Tone:

Hr. Peder og hans vænne Gemal —

Den Elskov ville vi nu gjemme.

Grimm anmærker, at som Ingerlille her lover at vente
 efter Lovmand i 9 Aar, saaledes lover Rymenild Siegfrið
 Horn at vie efter ham i 7, og han kommer ogsaa, lige-

gesom hin, igjen til rette Tid. — Peder Syv siger: "Her gjøres saa godt et Skifte, at de paa begge Sider ere vel fornøjede. See og tilforn 59de Bise af samme Indhold." 59 er hos os No. CXCII.

No. CC.

Thorild Trundesøn.

Denne berømte Romantse hvoraf Madame Buchholm har givet os den i det norske Selskabs Poetiske Samlingers 2det Stykke indrykkede Heroide, er hos Syv IV. No. 69, og særskilt trykt 1681, 1706, 1713 og flere Gange. Paa svensk findes den ogsaa, med den udtrykkelige Meldelse paa Titelbladet at den er Oversættelse af Dansken.

B. 43 = 49. Om disse Vers blev ovenfor S. 344 udtret den Mening, at de synes her at have listet sig ind fra No. CLXVIII, B. 10=15, hvor Handlingen mere nødvendig udkræver dem.

No. CCI.

Grimer og Glob.

Syv IV. No. 85.

Er en svag Imitation af Thorild Trundesøn, og forsvares med Nøje sin Plads i Samlingen.

No. CCII.

Svend og hans Søster.

Den er hos Syv IV. No. 70 og paa Tydsk saavel hos Grimm pag. 117, som af Prof. Sander i Hr. Wits Litte-

raturblade for 1798, December No. 3. Paa Islandsk i de Magnæante Haandskrifter No. 147 i Octav, begynder den saaledes:

”Tomfru geck til Brunna,
Hun bleikir sin hviten Tvinna.”

Istedet for Omqvædene hos Syn staaer her efter 1ste Linie:

”þar er á fjöldu kalla”

og efter den 2den Linie:

”Dagur fagur pryðir Veröld alla”

I Svensken heder Begyndelsen efter Hr. Pastor Afzelii Manuscript saaledes:

Tomfrun hon gångar til Sjåstrand —

Glöm aldri bort mej —

Dår mötte henne en ung Udelman.

Men Linden gror ute på fager D.

B. II = 12. Herved gjør Syn den Anmærkning: at ”den Ringen kaldtes Sjæleringen, og mangesteds hos os paa Landet er brugt indtil for nogle Aar siden, da, saa tidlig Anden udgik af Mennesket, løb de strax til Kloften, og ringede nogentid hen, imedens, efter deres Mening, at Sjælen foer til Himmels.”

No. CCIII.

Kirstenlille af Syn.

Syn IV. No. 72.

”De Breve” — siger Syn — ”som skulde tilført Kirstenlille Døden, tilføre hende Livet og den højeste Ære, i det de snildeligen omskrives og forandres af hende og hendes Medfølgere. Saa gjorde Amleth ogsaa med de Bre-

ve, Fengo havde givet ham til Kongen af Engelland, hvorom Saxo vidtløftigen. Saadant Exempel haver og Simon Majolus i sin latinske Bog, Sundedage kaldet."

No. CCIV.

Det hurtige Svar.

Syv IV. No. 73. Grimm pag. 124.

Til denne Bise, hvis Eighed med en engelsk i *Scotisk Songs*. London 1794. I. 231 saavel som med en spanske Romanze i *Romancero*, de Amberes. 1555. pag. 298. Grimm pag. 518 = 19 har antegnet, er der betydelige Varianter, som ere os meddelte af Hr. Auditeur Rasmussen. For det første at Omqvædene hebe saaledes:

Malfred min Frue —

og

Thorelil, Thore ligger og lurer.

Dernæst, at i hans Manuscript ved Søsterens Repliker tilføjes Broderens Duppliker, hvilke der hos Syv intet Spor findes til. Saaledes f. Ex.

"Hvad er det for en Ganger graa —

Malfred min Frue —

Hver Morgen for Din Port mon staae?"

Thorelil, Thore ligger og lurer.

"Det er slet ingen Ganger graa;

Malfred min Frue —

Det er min Faders Hinder smaa."

Thorelil, Thore ligger og lurer.

"Er det Din Faders Hinder smaa —
 Malfred min Frue —
 Med Sabel, Bidsel, og Skaberaqve paa!"
 Thorelil, Thore ligger og lurser.

Hvad er det for Børneskrig,
 Som hver Nat høres i Buret Dit?

Det er slet intet Børneskrig,
 Det er min Guldharpe jeg slaar paa.

Er det Din Guldharpe Du slaar paa
 Med gule Bister og Svøb omkring?

Dette stemmer overeens med den norske Udgave, at man
 saa skal falde en Afskrift, meddelt af Bibliotheksamas-
 nuensis Hr. Widerøe, hvori det heder:

"Hvad er det for to Par Sko —
 Malfred min Frue —
 Hver Morgen for Din Seng mon staae?"
 Thorelil, Thore ligger og lurser.

"Det er slet ingen to Par Sko, —
 Malfred min Frue —
 Det er min Ternes Tøfler smaa."
 Thorelil o. s. v.

"Er det Din Ternes Tøfler smaa —
 Malfred o. s. v.,
 Med høje Hæle og Sned for Taa!"
 Thorelil o. s. v.

"Hvad er det for en liden Kind —
 Malfred o. s. v.
 Hver Morgen hviler i Armen Din?"
 Thorelil o. s. v.

"Det er slet ingen liden Kind,

Malfred o. s. v.

Men det er liden Rakke min."

Thorelil o. s. v.

"Er det liden Rakke Din

Malfred o. s. v.

Med Silkehue og Glint omkring!"

Thorelil o. s. v.

No. CCV.

Tomfru Kragelille.

Denne Bise som er Syvs IV. No. 76, har en aabensbare Lighed med, og er som en anden Recension af, Syvs IV. No. 4, den Grimm har leveret paa Tydsk i sine altdänische Heldenlieder pag. 35. jævnf. hans Anmærkning. S. 498.

No. CCVI.

Hr. Normand og liden Kirsten.

Syv IV. No. 80. Grimm pag. 212.

No. CCVII.

Karl Hovding.

Syv IV. No. 81.

De her anbragte Forandringer grunde sig dels paa den marsvinske haandskrevne Biscbog og dels paa den ældgamle der har Form af et Hjerte.

Syv tør ikke bestemt sige, hvilket Ravensø her egentlig menes. Anne Krabbe paastaer ligesvem, at det er Ravensø i Sjælland, som Claus Daae nu ejer, 1612.

Karl Høfdings Djervhed har, efter Syvs Anmærkning, givet Anledning til et Ordsprog, som endnu er gjængse: "det er en svar Carl Høfding."

No. CCVIII.

Herr Peders Formaninger.

Er taget af Dorothea Thots Codex, istedetfor Syvs IV. No. 83, der har udseende af blot, at være et Fragment, og næsten er som Slutningen af Tragica No. 14 her foran No. CXXII. conf. Levninger af Middelalderens Digtekunst 2det Hæfte No. 9.

No. CCIX.

Herr Helmer Blaa.

Syv IV. No. 84. Grimm pag. 166.

Bersæt 10 angaaende anfører Grimm pag. 522, at den Bod som forlanges — højre Haand og venstre Fod — den kræver ogsaa Dvergen Laurin i *Seldenbuch*, og Gramleif i *Wilkinajaga* Cap. 35. pag. 82. Samme Straf forekommer ogsaa i *L'histoire de Giglan et de Geoffroy de Mayence* chap. 17.

No. CCX.

Tyge Hermandsen og Nilaus Benditsøn.

Syv IV No. 95. Grimm pag. 137.

De forekommende Forandringer ere hentede fra *Wise Bilde* Bilde Bisebog.

No. CCXI.

Svar som Tiltale.

Er taget af Levningerne af Middelalderens Digtekunst 1ste Hæfte, hvor den staaer under No. 2. Den er tillige jævnført med Afskriften i den Urupste Codex. (conf. Recensionen af Levningerne i den danske Litteraturjournal III. 2. S. 89.)

No. CCXII.

Klosterranet No. 5.

Er ligeledes taget af Levningernes 1ste Hæfte, hvor den er No. 4. Den staaer tillige saavel i Christentse Tids som i Anne Munks Bisebog, og er ogsaa særskilt trykt, men med Forandringer 1686. conf. Syvs IV. No. 98. Blandt de historiske Romantser i 2den Tome findes allerede 4 som have Klosterranet til Emne. Denne nærværende er altsaa No. 5. Det er denne, som Johnstone, i Anledning af Kronprindsesse Lovisa Augustas Formæling, oversatte paa Engelsk og tilligemed den danske Original lod trykke i Kiøbenhavn 1786 *) under Titel *The Robbing of the Nunnery or The Abbess outwitted; a danish Ballade, translated into english in the style of the sixteenth century.*

No. CCXIII.

Somfru Ellensborg.

Er i Levningernes 1ste Hæfte No. 12.

*) 46 Sider i Quadragesimo Octavo; (eller Bestommes) format.

No. CCXIV.

Taalmodigheds Sejr.

Sammesteds No. 14; leveres her med Forbedringer af Anne Urups, Christence Tuls, Dor. Thots, og Anne Krabbes skrevne Bisebøger.

Scenen for denne Begivenhed sætte Somme i Skaane; see Suhms Samlinger til den danske Historie I. 110, og Sjøborgs Samlinger om Skåne 1ste Hæfte. S. 104. Anne Krabbe derimod beretter, at Dve Stisen — saaledes har hun istedenfor Lave Stisen — ejede Dustrup og Espen Ottesen Bolhave i Sønder Haldherred, ved Øster Ulling og Vester Ulling i Jylland — ”og var jeg Anne Krabbe, sal. Jacob Bjørns til Stenalt, selv personlig paa begge Stederne i det Aar 1592.”

No. CCXV.

Ellensborg og Herr Jennus.

Af Levningernes 2det Hæfte No. 10.

No. CCXVI.

Singerlille og Herr Tord.

Fra samme Kilde, No. 15.

No. CCXVII.

Malfred og Mogens.

Haves i Anna Krabbes og Dorothea Thots Bisebøger, og er derfra aftrykt i Idunna, Nystaarsgave for 1812, pag. 22 = 47.

No. CCXVIII.

Somfru Gisfelmaar.

Staaer i Anne Krabbes saavel som i Morten Renbergs og andre Visebøger, og er optaget i Samlingen, da den ikke just er rig paa Sange, hvor Scenen, som her og i den næstforegaaende, er i Norge.

No. CCXIX.

Liden Kirstens Dands.

Er meddelt af Hr. Plesner, og tages især med for sin smukke Melodies Skyld, thi i Grunden synes det at være en senere Composition, hvortil Ingredienterne især have i Syns IV. 28 og 62 (hos os CLXXXII. og CXCIV.)

No. CCXX.

Paris og Helena.

Er mange Gange trykt under Titel: En lystig og skøn Vise hvorledes Paris bortførte Helena, og hvorledes Troyeborg blev vunden. Den ældste Udgave er prentet i Kjøbenhavn af Mag. Binggaard 1572, og et Exemplar deraf i det Hjelmskjærneske Bibliothek. Siden er den trykt 1581, 1674, 1695, 1710, 1711 og endelig flere Gange "i dette Aar." Den have ogsaa paa Svensk, trykt i Gefle 1799, med følgende Begyndelse:

Paris han var en liden Dræng,

Han tjente Konung Menelaus alt for sin Sång.

Waller up Roser, om I viljen Paris följa.

Dette Vers citeres ogsaa af Messenius i hans *Disa* som udkom i Stockholm 1635.

No. CCXXI.

U l l e g a s t.

Er taget af Dorothea Thots *Coder*, og leveres dels som et Bidrag til Herr J. Grimms lærde Undersøgelse "Ueber Karl und Elegast" i *Museum für altdenksche Litteratur* 2ter B. Istes Stuck S. 226, dels for dog i een Romanse at have opbevaret Mindet om den af menige Mand fordum saa yndede Roman om Keeser Carl Magnus og de tolv Jævninger.

No. CCXXII.

R a m u n d s B i s e.

Denne muntre Baggatel (der seer ud til at skulle være som en Parodie paa visse af de egentlige Kjømpviser) er trykt 1725, 1729 og oftere. En svensk Udgave fra Gefle 1802 har denne Titel: *En ganska lystig Kjömpvisa om den starka och dristige Ramunder*, og det 1ste Vers:

Ramunder han wore sig en bättre Man,

Om han hade bättre Kläder;

Drottningen gaf honom Kläderna ny

Uf Bast och Blaggarne grofwa,

Låde wil jag intet ha,

Gade Ramunder;

Låde står mig intet bra,

Gade Ramunder den Unge *).

*) Denne Læfemåde "Ramund den Unge" synes rigtigere

I Ramunds Bise er der nogle Træk, som temmelig stemme overeens med hvad der forekommer i en Romantse i Marsvins Codex, der begynder:

Kongen han haver en Datter,

Hun er baade ung og snild o. s. v.

Selten heder het Ranild. Omqvædet afvæxler efter Omstændighederne, f. Ex.

Det bliver vel godt, sagde Ranild.

Var jeg saa viis! sagde Ranild.

Saa vil jeg og gjøre, sagde Ranild.

Nogle Steder af Bisen maa staae her til Prove:

Det var ungen Ranild

Ganger for sin Moder at staae:

"O Moder! giver mig Klæder;

De Svenske lægge mig for Had."

Saa tog hun frem en Blaargarns Bæ.

Det var ungen Ranild

Han i fremmer Stavn stod,

Han hug vel femten Kjemper ihjel,

Saa kasted han dem overbord.

Det da meldte den liden Kjempe

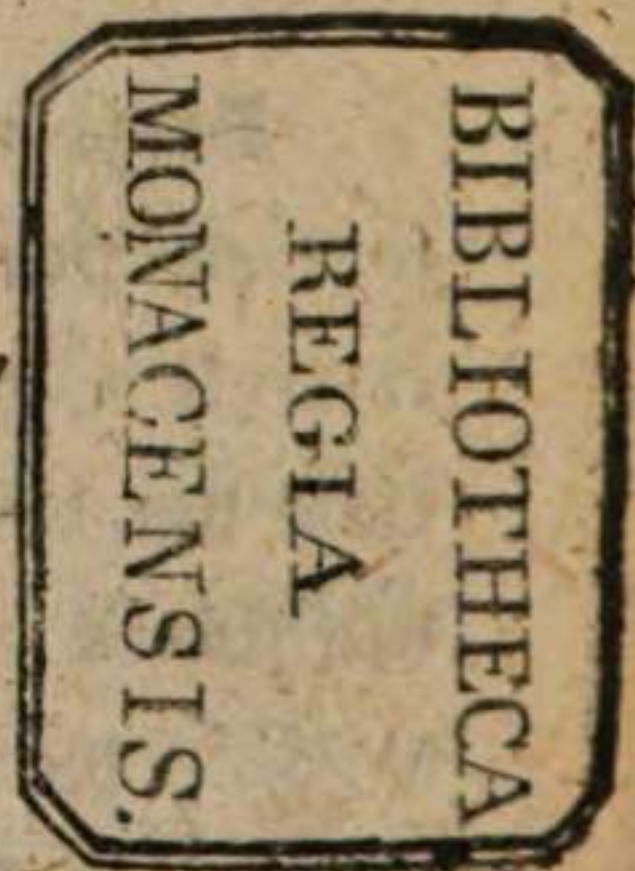
I Ringskjorte som han stod:

"Du tøv nu, ungen Ranild!

Men jeg øser ud det Blod."

end som det hed i alle de ældre Udgaver i Dansten:

"sagde Ramund til den Unge." Udentvils er desuden Originalen enten norsk eller svensk, saa vi paa Dansk blot har en Oversættelse for os.

R e g i s t e r.

B.	Side
B roder spurgde Søster ad. No. CCIV.	228
C.	
Carl Høfding han sidder paa Ravensø. CCVII.	239
D.	
Datter spurgde hun Moder. CLXXII.	37
De Kongens Mænd ride paa Bolde. CLXVI.	3
De Bedingsmænd lagdes under D. CCVI.	236
De Røvere vilde stjæle gaae. CLXXVII.	59
Den Frue kalder ad Ternen sin. CLXXXII.	104
Der gaaer Dands paa Tofte. CLXXX.	87
Der skulde et Bryllup i Bestervig være. CCXV.	286
Det da var den gamle Greve. CLXVII.	9
Det var liden Kirsten. CLXXXV.	119
Det var silde om Aften. CLXXXIX.	134
Det var ungen Hr. Carl. CXC	39
Det var Hr. Peder. CXCII.	152
Det var Magnus Alf Greves Søn. CXCIV.	163
Det var Jomfru Gunderlille. CXCVIII.	175
Det var om en Løve dag. CCX.	254
Det var skjøne Ellensborg. CCXIV.	278
E	
En Jomfru sender sin Allerkjæreste Bud. CLXXXVII.	126

B.	Side
Greven han var en Herre saa rig. CCXXI.	329
S.	
Herr Carl sidder over Tavelbord. CCV.	231
Herr Esbern tjener i Kongens Gaard. CXCI.	145
Herr Helmer Blaa rider sig i Rosens Lund. CCIX.	251
Herr Lave han kom fra Tinge hjem. CXCIII.	155
Herr Lave han reb sig under D. CXCVI.	167
Herr Lovmand rider sig under D. CXCIX.	180
Herr Niels undte stolt Mettelille vel. CLXXXVIII.	131
Herr Orm han tjener i Kongens Gaard. CLXXVIII.	67
Herr Peder tager sin Fæstemø at lære. CCVIII.	246
Hvad skal jeg i Danmark? CLXIX.	26
Hør Du goden Ungersvend. CLXXXVI.	122
Hør I skjøne Ellensborg! CCXIII.	268
T.	
Tarlen blev paa Valstedet vejet. CCXVII.	294
Teg stod mig ved en Bæk at toe. CCII.	222
Teg var mig paa Tinge. CCXVI.	291
Teg vil Eder en Bise qvæde. CCI.	215
Teg vil Eder en Bise qvæde. CCXII.	261
Tingfred og Gudrune. CXCIV.	158
K.	
Kirstenlille tjener i Kongens Gaard. CCIII.	225
Kong Gørel haver en Datter. CLXXV.	47
Kongen han sidder i Ribe. CLXXXI.	100
Kongens Datter af Engelland. CLXXVI.	55
L.	
Liden Kirsten! liden Kirsten! træd i Dansen. CCXIX.	315
Liden Malfred ganger i Lunden. CLXXXIII.	107
N.	
Norgelands Konning og Dronning med. CCXVIII.	309

	Side
O.	
Dg jeg stod for min Herres Bord. CLXXIII.	40
P.	
Paa Lindholms Hus. CLXXIV.	43
Paa Lindholms Bjerg der stander en Lind. CXCVII.	170
Paris han var saa liden en Dreng. CCXX.	320
R.	
Ramund var sig en bedre Mand. CCXXII.	333
S.	
Saa mange sad de Riddere. CCXI.	258
Samsing han tjente i Kongens Gaard. CLXXIX.	81
Spanieland og Nyklegaard. CLXVIII.	16
Stolt Ingeborg lader sig Hofklæder skære. CLXXIV.	116
Stolt Signild lader brygge og blande Vin. CLXX.	31
Søster spurgde hun anden. CLXXI.	34
T.	
Torkild han er den gjæveste Svend. CC.	185

T e y t f e j l.

Pag. 91. B. 40. for: Høfdingsnavn læs: Hødings-
navn.

— 94. B. 71. for: han læs: hun.

— 144. B. 31. for: ind læs: end.

